

ת"פ 62518/07/17 - מדינת ישראל נגד פ"א, ח"א זוכה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 62518-07-17 מדינת ישראל נ' א'(עציר) ואח'

בפני כבוד השופטת גילת שלו

המאשימה: מדינת ישראל - ע"י עו"ד אליזבט ברנר אברה

נגד

הנאשמים: 1. פ"א - ע"י ב"כ עו"ד אסתר בר ציון ועו"ד ויקטור און

2. ח"א זוכה

הכרעת דין

(לגבי הנאשם 1)

החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו, מחמת הספק.

כללי

כתב האישום

נגד הנאשם ואחיו ח"א (להלן - ח"א או הנאשם 2), הוגש כתב אישום, בו יוחסו לנאשם עבירה של הריגה - לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק) בנוסחו אותה עת, ושתי עבירות של חבלה בכוונה מחמירה - לפי סעיף 329(א)(1) לחוק. לנאשם 2 יוחסו בכתב האישום שתי עבירות של אימים - לפי סעיף 192 לחוק, ועבירה של סיוע לאחר מעשה - לפי סעיף 260(א) לחוק.

כעולה מעובדות כתב האישום, ע"א (להלן - המתלון) הוא אחיו של ס"א אלגראבה ז"ל (להלן - המנוח) ואביו של ע"א (להלן - ע"א); הם כולם מתגוררים בפזורת א', ממזרח לירושלם, מספר קילומטרים דרומית לכביש 25, כששיג המשפחה ממוקם בצמוד לבתי המגורים. בין הנאשמים לבין משפחת המתלון והמנוח קיימים קשרי משפחה, והנאשמים מתגוררים במרחק מספר קילומטרים מאזור מגורי המתלון והמנוח.

על פי הנתען, ביום 25.6.17, התגלע ויכוח בין הנאשם 2 לבין המתלון, לאחר שמספר עיזים של המתלון שהו בשטח של הנאשם 2, המצוי בסמוך לבית המתלון, והנאשם 2 גירש אותן מהשטח, בעודו נוהג ברכבו, ג'יפ ניסאן טרנו לבן.

בהמשך לאמור, ביום 26.6.17, בין השעות 08:00-09:00 בבוקר, ניגש המתלון לנאשם 2 ששהה עם רכבו בשטח, והחל ביניהם ויכוח בנושא; המנוח וע"א הצטרפו לוויכוח, שבמהלכו קילל הנאשם 2 את המתלון ואיים עליו באמרו "אני עוד אראה לך" וכן "אני אראה לכם מי אני ותראו מה שאני אעשה", או בדומה לכך, וזאת בכוונה להפחידו או

להקניטו. המנוח ביקש מהנאשם 2 להתפנות מהמקום ולא לעשות בעיות, ובתגובה איים עליו הנאשם 2, באמרו "אני הולך אבל עוד תראה" וכן "אני אראה לכם אני אעשה אש", או בדומה לכך, וזאת בכוונה להפחידו או להקניטו, ועזב את המקום.

כעבור כ-15-30 דקות, חלף הנאשם 2 כשהוא נוהג ברכבו בדרך הסמוכה לשיג, ונעצר בסמוך למסגד הממוקם כמה עשרות מטרים מהשיג. בסמוך לאחר מכן, הגיע הנאשם לשיג כשהוא נוהג בג'יפ ניסאן טרנו בצבע אפור, לאחר שהצטייד מבעוד מועד באקדח מסוג שאינו ידוע למאשימה.

המתלונן, ע"א והמנוח אשר שהו אותה עת בשיג, יצאו מהשיג על מנת לקדם את פניו של הנאשם ועמדו זה לצד זה. הנאשם ירד מהרכב, עמד מולם במרחק של 2-4 מטרים, כשהוא אוחז בידיו באקדח, וירה לעברם מספר יריות, על מנת לגרום להם לנכות, מום או חבלה חמורה, כל זאת כשהוא שווה נפש לאפשרות גרימת מותו של המנוח. בזמן הירי, ניסה המתלונן להמלט מהמקום אך נפגע מהירי. המנוח הרים את ידיו לעבר הנאשם ואמר לו "תפסיק, תפסיק", "אל תעשה, אנחנו נסתדר" או בדומה לכך, אך הנאשם לא חדל מהירי.

לאחר הירי, נכנס הנאשם לרכב והחל בנסיעה על מנת להמלט מהמקום, אך הרכב נתקע בתלולית עפר והנאשם יצא מהרכב. בשלב מסוים לאחר הירי, החלה המולה במקום, שבמהלכה הותקף הנאשם ע"י בני משפחת המתלונן והמנוח; הנאשם נפצע בראשו ובאצבעו, ורכבו ניזוק, כשבין היתר נופצה השמשה השמאלית-קדמית. בהמשך, הצליח הנאשם להמלט רגלית מהמקום, כשהאקדח עמו, ועלה על רכבו של הנאשם 2 שהמתין לו בסמוך.

המנוח וע"א פונו לבית החולים סורוקה על ידי ק' (להלן- ק'), ובסמוך לאחר מכן פונה גם המתלונן לבית החולים על ידי ג'מאל גראבעה, שהזעיק את כוחות ההצלה. כתוצאה מהירי, נפגע המנוח מפצע כניסת קליע בחזה משמאל, משני פצעי כניסת קליע בירך הימנית ומפצע כניסת קליע בירך השמאלית; והוא נפטר בדרכו לבית החולים כתוצאה מהלם תת נפחי, בעקבות איבוד דם נרחב שנגרם ממעבר קליע דרך הגב, שפגע בריאה השמאלית. המתלונן נפצע מפצע ירי בעכוז ימין ובמפשעה, וע"א נפצע מפצע ירי באגן מצד שמאל, וסבל מהכרה מעורפלת וקוצר נשימה.

הנאשם פנה לאחר האירוע לקבלת טיפול רפואי במרפאת קופת חולים כללית בשגב שלום, משם פונה לבית החולים "סורוקה" בבאר שבע, שם נעצר על ידי המשטרה, לאחר קבלת טיפול רפואי.

על פי הנתען, במעשים אלו ירה הנאשם במנוח, במתלונן ובע"א, בכוונה לגרום להם נכות, מום או חבלה חמורה; וכתוצאה מכך גרם במעשה או במחדל אסורים למותו של המנוח, ולמתלונן ולע"א גרם חבלה חמורה.

המענה לכתב האישום

הנאשמים כפרו בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום. אשר לעובדות כתב האישום, אישרו הנאשמים את האמור בחלק הכללי של כתב האישום, לגבי קשרי המשפחה בין המעורבים ומקום המגורים; הנאשם 2 אישר כי יום לפני האירוע, היה מקרה בו צפר ברכבו כדי להוציא את העיזים של המתלונן משטחו, אך זאת ללא ויכוח או חילופי דברים בינו לבין

המתלונן; טען כי ביום האירוע לא פגש במתלוננים ובמנוח, לא נתגלע סכסוך ביניהם, והוא לא איים עליהם; והוא אף לא הגיע והחנה את רכבו ליד המסגד בסמוך לאירוע, אלא שהה אותה עת במקום אחר, כפי שטען במשטרה.

הנאשם אישר כי ביום האירוע הגיע ברכבו לאזור השיג של המתלוננים, וזאת על מנת לבקרו; אך כפר בטענה כי הצטייד באקדח, כי החזיק בנשק, או כי ירה לעבר המתלוננים והמנוח. לטענתו, כשהגיע למקום המתלוננים יצאו אליו, ניפצו את השמשה הקדמית של רכבו, שלפו אותו והחלו להכותו מכות נמרצות, ומי מהם אף ירה; הוא ניסה להמלט מהמקום, עלה על רכבו, אך הרכב נתקע על תלולית עפר שהיתה במקום; גם בשלב זה, המתלוננים ובני משפחתם המשיכו לחבוט בו בכל חלקי גופו, ואך בנס הוא הצליח להמלט רגלית מהמקום, התמוטט לאחר מספר מטרים, ומשם פונה לקבלת טיפול רפואי. שני הנאשמים טענו, כי הנאשם 2 לא פינה את הנאשם מהמקום, אלא הוא פונה על ידי אחרים. עם זאת, הנאשמים לא חלקו על הפציעות שנגרמו למתלוננים ולמנוח.

עוד נטען, כי הנאשם אכן פנה לקבלת טיפול רפואי והועבר לבית החולים סורוקה, ו"בשלב מאד מוקדם הגיעו אליו חוקרי משטרה, ביקשו לחקור אותו כאשר הוא מטושטש, הוא עבר סדרה של תפרים בראשו, משככי כאבים ולא היה במצב שבו יכול היה להיחקר בצורה ראויה".

יוער, כי הגם שנטען ע"י ב"כ הנאשם בדיון מיום 14.1.18, שהיא מבקשת להגיש מענה מתוקן ה"תואם לגרסה של הנאשם 1" (ודברים דומים נאמרו גם ביום 4.3.18), לא הוגש כל מענה נוסף.

מהלך המשפט

ניתן לומר כי מהלך המשפט בתיק זה היה חריג מאד, ולא בכדי התנהל המשפט למעלה משלוש שנים. כתב האישום הוגש ביום 27.7.17, ולאחר מספר דחיות נקבע התיק לשמיעת הראיות החל מתחילת חודש ינואר 2018.

במסגרת פרשת התביעה העידו המתלונן, ע"א ועדים לאירוע: ק' בנו של המתלונן, אמנה אמו ונ"א אשתו; וכן עדים נוספים, ובהם עד שפינה את המתלונן לקבלת סיוע רפואי, ובני משפחת הנאשמים שנחקרו בנוגע לגרסאותיהם. עוד העידו שוטרים רבים, הן שוטרים שהגיעו לזירת האירוע, והן חוקרים אשר ביצעו פעולות חקירה שונות; הוגשו חוות דעת פורנזיות שונות, חלקן בהסכמה וחלקן כחלק מעדות עורכיהן; וכן הוגשו מסמכים שונים. למרות בקשות דחיה לא מועטות (אשר פורטו בהחלטתי בפרוטוקול מיום 4.11.18), הסתיימה פרשת התביעה ביום 8.10.18.

פרשת ההגנה החלה ביום 25.11.18, ובמהלכה העידו שני הנאשמים ומספר עדים שהובאו לתמיכה בחלק מגרסתם. למרות דחיות נוספות, נשמעו עדי ההגנה בסוף שנת 2018, התקיים ביקור בזירת האירוע ביום 6.1.19, והתיק נקבע לסיום פרשת ההגנה ליום 21.1.19.

ביום 20.1.19 הודיעה ההגנה, כי בכוונתה להגיש חוות דעת מומחה לגבי "מספר היבטים פורנזיים" המהותיים לתיק,

וביקשה דחיה לחודש מרץ לשמיעת עדות המומחה; כאשר ברקע הדברים ראוי לציין, כי במהלך חקירות עדי התביעה קבלה הסנגורית על כך שלא נערכה ע"י המשטרה חוות דעת לגבי מרחקי ירי, למרות שזו נדרשה ע"י המעבדה הניידת. עדות המומחה נקבעה ליום 27.3.19, אך יום לפני כן הוגשה בקשה דחופה לדחיית הדיון, לאחר שרק באותו יום הוברר לצדדים, כי חוות דעת בנוגע למרחקי ירי נערכה ונשלחה ע"י המטה הארצי כבר ביום 6.6.18 (נ/17), אך לא הועברה לעיונם ע"י היחידה החוקרת. בהחלטתי מיום 27.3.19, שניתנה במעמד הדיון, הבעתי את מורת רוחי מהתנהלות הצדדים ומהדחיות הרבות בתיק, אך לאור הנסיבות שתוארו, נדחה הדיון לשמיעת מומחה ההגנה, אשר העיד בסופו של דבר ביום 15.4.19.

ביום 10.4.19 ביקשה ב"כ הנאשם לזמן לעדות את הגב' לילך פרונט מהמכון לרפואה משפטית, עורכת חוות הדעת הביולוגית (ת/26), כאשר ביום 15.4.19 הבהירה הסנגורית כי העדות נדרשת בעיקר בשל מוצגים שלא נבדקו, וכי היא מבקשת שתבחן האפשרות לערוך בדיקות של שרידי ירי ודנ"א על בגדי הנאשם, ובהמשך ביקשה גם את בדיקת בגדי המתלוננים ובעיקר בגדי של ע"א, כדי לבדוק המצאות הדנ"א של הנאשם עליהם; ויוער, כי בשלב זה הסכימה ב"כ המאשימה לבקשות. בעניין זה נדרשו דחיות רבות נוכח פרוצדורות שונות, שיתוף פעולה מסויג של הגב' פרונט, שאף לא התייצבה לשני דיונים אליהם הוזמנה, וקושי באיתור המוצגים; כאשר ההגנה אף נדרשה ליטול באמצעות מומחית מטעמה דגימת דנ"א של הנאשם (ראו פרוטוקול הדיונים מיום 26.5.19, 20.6.19, 17.7.19, 8.9.19, 15.9.19, 26.9.19). בהמשך, נדחה הדיון פעמים נוספות לצורך בדיקת המוצגים ע"י ההגנה והכנת חוות דעת, ולאחר שהוכנה חוות הדעת נקבע דיון לשמיעת המומחית מטעם ההגנה ליום 29.1.20. יומיים לפני הדיון האמור, הוגשה בקשת דחיה מטעם התביעה, לשם בחינת מסקנות חוות הדעת ע"י המכון לרפואה משפטית. חוות הדעת מטעם ההגנה הוגשה בסופו של דבר בהסכמה (ביום 13.2.20), ואף הוגשו חוות דעת נוספות שערכה הגב' פרונט בעקבות חוות הדעת.

בין לבין, ביום 20.6.19 וביום 13.2.20, העידו שוטרים שזומונו ע"י ההגנה (חלקם חזרו להעיד לאחר שהעידו במסגרת פרשת התביעה), ובחודשים מאי ויוני 2020 הוגשו מוצגים נוספים מטעם ההגנה, בהסכמת התביעה; וכך הסתיימה לבסוף פרשת ההגנה.

מעבר לכל ההשתלשלות שתוארה לעיל, הרי שבפתח הדיון שהתקיים ביום 13.2.20 הודיעה ב"כ המאשימה, כי היא מבקשת לחזור בה מכתב האישום לגבי הנאשם 2, ולזכותו מחמת הספק מהעבירות שיוחסו לו, שכן **"בהתחשב בעד ההגנה שהובא ובהתחשב בראיות של התביעה... אני סבורה שיש ולו ספק באמור בכתב האישום בכל הנוגע למעורבות שלו בפינוי של הנאשם 1 מהמקום, שזה בעצם המהות של העבירה... החלטתי לא לעמוד על עבירת האיומים, גם בהתחשב בתקופה שהנאשם 2 היה עצור, גם בתקופה שהיה משוחרר בתנאים וניהל את התיק. מדובר בנאשם ללא עבר פלילי ואני לא חושבת שזה פוגע כהוא זה בגרסאות העדים, המתלוננים ועדי התביעה האחרים בכל הנוגע לנאשם 1, אבל לגבי נאשם 2, אם אצלי התעורר הספק, אין מקום להמשיך בנסיבות את ההליכים"** (עמ' 686 לפרוטוקול).

בהמשך, המועד שנקבע לשמיעת סיכומי הצדדים בעל פה נדחה בשל מגפת הקורונה, ונוכח אילוצים אלו הוגשו סיכומי הצדדים בכתב (ביום 10.5.20 ו-16.6.20), והשלמת הסיכומים בעל פה נשמעה ביום 1.7.20.

יריעת המחלוקת

נוכח המענה לכתב האישום וההתפתחויות שתוארו לעיל, הרי שאין מחלוקת כי הנאשם הגיע למתחם מגורי המתלוננים במועד האירוע, ואף אין מחלוקת על כך שבאירוע בוצע ירי, ממנו נפצעו המנוח, המתלונן וע"א, וכתוצאה ממנו נגרם מותו של המנוח, וכי באותו מעמד נפצע גם הנאשם. המחלוקת העיקרית שנותרה להכרעה היא האם, כגרסת המתלוננים, הנאשם הוא זה שירה לעברם וגרם לפציעתם ולמות המנוח, ולאחר שירה הותקף ע"י בני משפחתם; או שמא כגרסת הנאשם, הוא הותקף ע"י המתלוננים ואחרים מבני משפחתם מיד כשהגיע למקום, וחלק מאותם אחרים הם אלו שירו ופגעו במתלוננים ובמנוח.

להלן ייסקרו הראיות העיקריות שהובאו ע"י הצדדים, הרלוונטיות באופן כזה או אחר ליריעת המחלוקת שנותרה. יוער, כי כל ההפניות בהמשך, אם לא יכתב אחרת, הן לפרוטוקול הדיון.

תחילת החקירה המשטרתית

בסמוך לאחר האירוע, ביום 26.6.17 בשעות הבוקר, עבר העד גמ"א בדרך שליד בית המתלוננים, ולדבריו נשים שהיו שם סימנו לו לעצור וביקשו שיזמין אמבולנס, הוא התקשר למד"א ולקח את המתלונן ברכבו לצומת שגב שלום, שם קבע לפגוש את האמבולנס (עמ' 97-98, ת/24 ודיסק שיחות למד"א - בדיסק לא מופיעה שעת קבלת השיחה). בשעה 09:37 התקבלה הודעה במוקד 100 ממד"א, בה הודע למשטרה כי הם מפנים אדם במצב בינוני עם פצעי ירי וחבלות מהכניסה לשגב שלום, אשר נמצא בדרך לחדר טראומה בבית החולים סורוקה; וכי עדיין יש קטטה המונית מלווה בירי בכניסה לאל עאסם. בשעה 09:43 הודע למשטרה מחדר הטראומה בסורוקה, כי הגיעו שלושה פצועי ירי באופן עצמאי (ת/7; זאת לאחר שהמנוח וע"א פונו מהזירה ע"י ק' - ג.ש). בשעה 09:44 התקיימה שיחה בין מוקד 100 לבין גמ"א, והוא הסביר לשוטרים כיצד להגיע לזירה (ת/7 וכן עמ' 96-107).

לאחר קבלת הדיווח, בסמוך לשעה 10:00, הגיעו כוחות משטרה ואיתרו את זירת האירוע, שם מצאו השוטרים מספר מוקדי זירה עם סימני דם, סגרו את המוקדים באמצעות סרטי סימון, ושמרו על הזירה עד להגעת אנשי המעבדה הניידת; ובמקביל ערכו תחקור ראשוני במקום, שבעקבותיו לקחו מספר עדים לחקירה בימ"ר נגב (ת/40, ת/41, ועדויותיהם של השוטרים יוגב פארי וקסאי בהטה). בהמשך, הגיעו שוטרים לביתו של ח"א וערכו בו חיפוש, ובשעה 11:15 ח"א נעצר ורכבו נתפס (ת/46 ועדותו של השוטר עומרי קלימי).

במקביל, הגיעו החוקר אייל סבן והקצין יוגב פינסקר לבית החולים סורוקה, שם פגשו את המתלונן ואת ע"א, ששכבו מספר מטרים אחד מהשני ונחקרו על ידי שוטרי תחנת עיירות (חקירותיהם של השניים החלו בסמוך לשעה 10:20 - נ/21, נ/23). החוקר אייל סבן הצטרף לחקירתו של ע"א, והקצין יוגב פינסקר הצטרף לחקירתו של המתלונן, והשניים מסרו כל אחד גרסה ראשונית (אשר הוקלטה באודיו), בה סיפרו שהנאשם הוא שירה בהם ובמנוח, ושח"א המתין עם רכבו ומילט אותו מהמקום. במהלך החקירות, ביקש הקצין וקיבל מהיחידה תמונות של הנאשמים לטלפון הנייד שלו, התמונות (ת/21, נ/10) הוצגו למתלונן ולע"א והם זיהו את הנאשמים. בבואם לצאת מבית החולים, ראו החוקר והקצין את הנאשם כשהוא שוכב על מיטה בחדר המיון, חבוש בראשו ועם סימני דם, והוא נראה להם דומה לתמונות שקיבלו קודם לכן; החוקר אייל סבן ניגש אליו, שאל לשמו, והנאשם מסר שם אחר וטען שהוא נפל מסוס; החוקר צילם אותו

בטלפון הנייד שלו, חזר אל ע"א והציג לו את התמונה שצילם (ת/22), וע"א זיהה את הנאשם. בעקבות האמור, הנחה הקצין לעצור את הנאשם, ולאחר שקיבל טיפול רפואי הוא הובא לחקירה ונעצר (עמ' 257-259, 361-362, וכן עדותו של השוטר גלעד בלאו).

בשעה 10:15 לערך, הגיעו אנשי המעבדה הניידת (צחית חזן ויואב ברקן) לבית החולים, בדקו ותיעדו את גופת המנוח, תפסו פריטי לבוש, ובסמוך לשעה 11:45 בדקו גם את הנאשם בבית החולים. בסמוך לשעה 14:00 הגיעו אנשי המעבדה הניידת לזירת האירוע, תפסו מוצגים ודגימות ותיעדו את הזירה.

מעבר לפעולות הראשוניות האמורות, בוצעו פעולות חקירה רבות, נחקרו עדים לגבי האירוע ולגבי טענות שונות שהעלו הנאשמים, והוכנו מספר חוות דעת פורנזיות בעקבות הממצאים והבדיקות שערכו אנשי המעבדה הניידת.

עדויותיהם של עדים לאירוע

עדות המתלון, ע"א

המתלון העיד ביום 14.1.18, כי הנאשמים הם בני דודתו, הם מתגוררים במרחק של כקילומטר מביתו, ויש להם גם שטח ריק המצוי בשכנות לשטח שלו. לדבריו, ביום 25.6.17 שהיה יום חג (עיד אל פיטר - ג.ש), נכנסו כמה עיזים השייכים לו לשטח הריק של הנאשמים, ח"א שעבר שם ברכבו צפר, ו"אני שמעתי את הצופר, הוא מרגיז והוא עשה את ה'חרקות', אני יצאתי, בן אדם עושה צופר ליד הבית שלך... אני יצאתי בגלל שאני רוצה לדבר איתו, למה... הוא לא ענה לי והוא נסע" (עמ' 9); והוסיף כי "העיזים לא מבינים מה זה צופר, הצופר הוא בגלל שירעיש וירגיז, אני יצאתי בשבילו, שהוא יגיד לי למה הוא צפר" (עמ' 10).

לדבריו, למחרת בבוקר ראה את ח"א שהיה בשטח הריק, ניגש אליו כדי לשאול למה התנהג כך ביום חג, ח"א אמר שהוא לא רוצה שהעיזים יכנסו לשטח שלו, והמתלון השיב כי אם העיזים גרמו לנזק, ניתן לערב אנשים מכובדים והוא ישלם על הנזק. ח"א החל לצעוק ולקלל אותו, ואז הגיעו למקום בנו והמנוח, המתלון אמר להם "שיש דיבור והם צריכים לשמוע והם לא ידברו איתו כלום", ובסוף ח"א אמר "אני אראה לכם, אני אראה לכם" (עמ' 10), והם עזבו אותו והלכו לשיג, שנמצא במרחק של כ-40 מ' מהמקום.

לאחר כ-5-10 דקות, ראה את רכבו של ח"א נעצר במרחק של 40 מ' מביתו, ואז הגיע הנאשם ברכב ועצר ליד הכניסה לבית שלו, המתלון יצא לקראתו כי חשב שהוא בא כאורח, אך הנאשם ירד מהרכב "הוא, יעני, הפתיע אותי שהוא הוציא את האקדח והתחיל לירות בי ואחר כך באח שלי ואחר כך בבן שלי", וכתוצאה מהירי הוא, המנוח וע"א נפלו. בשלב זה, הנאשם חזר לרכבו ורצה לברוח מהמקום, "הוא רצה לצאת והוא הסתבך, הוא לא הצליח לצאת ואחר כך הוא נתקף על ידי ילדים, משפחה ואנשים... הוא רצה לברוח באוטו... הוא לא הצליח בגלל שהמקום מוצף והוא התחבא [טעות הקלדה, צ"ל 'התחפר' - ג.ש] שם, במצב שהוא היה מתחבא [כנ"ל, צ"ל 'מתחפר'] הוא נתקף על ידי הילדים ובחורות... הם שמעו את הקרב, שמעו את הירי ויוצאים, זו תגובה של כל בן אדם... שהוא מגיב... הם יצאו וראו אותו, שהאקדח ביד שלו, הוא חזר לאוטו והם תקפו אותו באבנים, לא יודע מה"

(עמ' 11). לדבריו, בשלב זה יצא הנאשם מהרכב וברח לכיוון ח"א שהמתין לו במקום בו ראה אותו קודם, במרחק של כ-40 מטר מביתו, ח"א אסף אותו והם ברחו; והוא ביקש להוסיף כי לטעמו ח"א הוא האחראי למותו של אחיו.

לדברי המתלונן, הוא החל לצעוק "הצילו", הגיעו שכנים, העלו את המנוח לרכבו של הנאשם שנשאר במקום ולקחו אותו לבית החולים, שם נפטר; ובן משפחה בשם ג'מאל לקח אותו עצמו לבית החולים, שם קיבל טיפול רפואי. במסגרת עדותו של המתלונן הוגשו מסמכים רפואיים (ת/1), מהם עולה כי הוא הגיע לבית החולים סורוקה ביום 26.6.17 בשעה 09:54; על גופו נמצאו שני פצעי ירי, האחד בעכוז ימין, והשני בחלק העליון של ירך ימין, ללא סימני דימום או נפוחות, ללא הגבלת תנועה וללא עדות לפגיעה בכלי דם גדולים, כאשר **"יתכן מדובר בפצעי ירי כניסה ויציאה"**; ולאחר בדיקות, טיפול וחבישה שוחרר באותו יום בשעה 14:00.

בחקירתו הנגדית טען המתלונן כי הוא זוכר את האירוע היטב, כפי שזכר אותו בעת החקירה בסמוך לו; ואישר כי בזמן שחלף מאז, שוחח על האירוע עם אשתו, עם ע"א, עם ילדיו האחרים ונשותיהם. לגבי הטענה כי גרסתו לפיה הנאשם ירה, נועדה להגן על בני משפחתו אשר בפועל הם אלו שירו ושהרביצו לנאשם, השיב **"אני לא הרבצתי ולא יריתי על אף אחד ולא אמרתי מילה אחת לאף בן אדם אחד"**, ולאחר מכן הוסיף כי הילדים שלו לא ירו והיו בבית בעת האירוע, וכי חשבו שהנאשם בא כאורח, והוא הפתיע אותם (עמ' 14-15). בהמשך, כשנטען בפניו כי הוא ובני משפחתו תיאמו ביניהם גרסאות והמציאו גרסה שהנאשם הוא זה שירה, כדי להסביר את האירוע, השיב כי לא המציא דבר אלא סיפר מה שקרה, וציין **"אנחנו, בזמן הזה לא היה לנו אקדח לא מאושר ואני ראיתי את האקדח ביד של [הנאשם], הוא ירה, בני המשפחה שלי, הם היו בשמחה והם חוגגים ואדון [הנאשם], הוא נכנס עם האקדח ביד שלו ואני ראיתי אותו וראו אותו גם הילדים, הם לא יכולים לשקר ואת אומרת שאנחנו... שאנחנו עשינו את המקרה ואנחנו בני משפחה, אחד זה אח שלי וזה הבן שלי, אין ספק שבן אדם לא יכול לעשות ירי באח שלו או בבן שלו"** (עמ' 35-36).

לגבי האירוע המקדים, יום לפני האירוע, אישר המתלונן כי הנאשם 2 צפר בגלל שהעיזים נכנסו לשטח שלו, אך ציין כי מדובר בשטח ריק ללא חיטה, כך שלא נגרם לו נזק מכך; לדבריו, באותו רגע לא ידע מדוע הנאשם 2 צפר, אלא רק למחרת כששאל אותו. לגבי הטענה כי הוא מאד כעס מכך שהנאשם 2 צפר לעיזים שלו, ולכן גם אמר שהוא עשה זאת כדי להרגיז ולהרעיש, השיב כי לא כעס אלא רק רצה לדעת למה הוא צפר, וציין כי זו לא התנהגות מקובלת, אלא היה מקום לרדת ולדבר אתו כבעל העיזים על כך. לשאלה אם ביום שלפני האירוע סיפר למנוח על כך שהנאשם 2 צפצף לעיזים, השיב כי המנוח שמע את הצופר כשהיה בביתו, יצא ושאל אותו מה זה והוא סיפר לו ש"ח"א בא והוא עשה צפצופים"; לשאלה אם ידע שהמנוח התקשר לאחי הנאשמים טאלב, סיפר לו על כך ואמר לו שזה לא בסדר, השיב בשלילה. לשאלה אם יתכן שח"א צפר על מנת להבריא את העיזים ולהזיזם מהשטח שלו ולא על מנת להרגיז, השיב שהעיזים לא מבינים את פשר הצפצוף, ושם ח"א לא רצה להרגיז, הוא היה אמור לבוא ולדבר איתו על כך, מה גם שכשהוא יצא החוצה כדי לדבר איתו ח"א ברח ממנו. עוד אישר כי בהמשך אותו יום לא קרה דבר חריג (עמ' 22-25).

לטענת המתלונן, בבוקר האירוע ישב בשיג עם ע"א והמנוח, והלך לכיוונו של ח"א שהיה בשטח שלו עם הגמל, פנה אליו וח"א החל לצעוק ולקלל; כאשר השטח נמצא כ-30-50 מטר מהשיג, והוא יכול לראות אותו כשהוא יוצא מהשיג. לשאלה אם מי שישב בשיג יכל לראות אותו ואת ח"א מתווכחים בשטח, השיב המתלונן בחיוב, והוסיף כי **"אני יושב**

במקום שלי ואני רואה את הדרך ורואה את השטח, אבל מי שיושב ב(לא ברור) לא מזהה את הכל, אבל הם שמעו את הקול שלנו, אנחנו מדברים קרוב מאוד, זה דבר ראשון, דבר שני, בא [המנוח] ובא הבן שלי על סמך הדיבור והסכסוך או על מה שאנחנו מדברים, שמעו אותנו..."; אישר כי בשלב מסוים של הוויכוח הצטרפו אליו ע"א והמנוח, וטען כי גם בנו ק' ואשתו נדרה, שביטם קרוב מאד לשטח שמעו את הוויכוח. לשאלה איך הוא יודע שק' שמע, השיב כי אחרי האירוע "אנשים יושבים ומדברים על מה שקרה", הם דיברו על האירוע וק' אמר לו ששמע את ח"א צועק, מאיים ואומר "אני צריך להפוך אותה לאש"; אך הבהיר כי הוא עצמו לא שמע את המשפט הזה שכן עזב את המקום עוד לפני שח"א הלך, כאשר ק' ונדרה שמעו זאת מהבית שלהם. לגבי הטענה שק' לא אמר בחקירתו ששמע זאת, השיב כי אפשר להביא אותו ואת אשתו לעדות. לשאלה למה בהודעתו הראשונה לא סיפר על תוכן האיום האמור, אלא רק שח"א אמר "אני אראה לך", ולא סיפר שהמנוח וע"א הצטרפו אליו בוויכוח, השיב המתלונן כי היה פצוע, לחוץ ובהלם, לא יכל לזכור כל מה שקרה, והשיב לשאלות של השוטרים אשר לא שאלו מי היה איתו (עמ' 26, 28-33).

בהמשך, טען כי ישב בשיג עם ע"א, המנוח, ואמו אמנה; לשאלה מדוע לא אמר במשטרה שאמו היתה בשיג, השיב כי החוקר לא שאל אותו, וכי אמו הצטרפה אליהם לאחר המפגש עם ח"א בסמוך להגעתו של הנאשם, כאשר "היא באה לפני הקרב בדקות"; כשהוטח בפניו שאמו אמרה בחקירה שהיתה בבית עם המנוח בעת ששמעה את היריות, כך שגם המנוח לא היה איתו בשיג, חזר המתלונן על גרסתו, אמר שהוא לא משקר ושאפשר לשאול את אמו. לדבריו, בעת שהנאשם הגיע הוא יצא ראשון לקבל אותו, וכשהמנוח וע"א ראו את האקדח גם הם יצאו; אמו נשארה בשיג, אך הוא לא יודע אם יצאה אחרי הירי, כי לא היה במצב שהוא יכול לראות מה קורה (עמ' 17-21). בהמשך הבהיר, כי הנאשם הגיע בנסיעה על השביל שבין המבנה של השיג לבין הסככות של הכבשים (עמ' 27) וכי הם זיהו את הרכב שלו ויצאו לקראתו (עמ' 45-46).

לגבי הטענה כי מיד עם הגיעו של הנאשם למקום ועוד לפני שירד מהרכב, ע"א רץ מהשיג וניפץ לו את השמשה, הנאשם ניסה לנסוע לאחור אך נתקע, ובשלב זה הוא ואחרים מבני משפחתו שלפו אותו מהרכב והכו אותו, ותוך כדי המאבק הגיעו אנשים נוספים וירו, השיב המתלונן כי ע"א לא ניפץ את השמשה של הרכב, אלא "הילדים, כשהם ראו את ההתקפה, הוא רצה לברוח והם תקפו אותו", ולשאלה בכמה ילדים מדובר, השיב מחד כי הוא לא היה במצב שיכל לספור, וכי היו כשלושה או ארבעה, ומאידך אמר כי "אני יכול להביא אותם לבית המשפט, אחד, אחד"; בהמשך טען, כי השלב בו הילדים והנשים תקפו את הנאשם כשהיה ברכב, היה אחרי הירי ובשלב זה ע"א היה ירוי על הרצפה. עוד טען, כי לא רק הוא ראה את הנאשם אוחז באקדח ויורה, אלא גם בנו בן ה-14, הילדים של המנוח והנשים (עמ' 46-47, 56). לשאלה אם אחת מהנשים שראתה הכל היא נאג'ת, אמו של ק', השיב המתלונן בחיוב; כשהופנה לכך שהיא סיפרה שיצאה לאחר ששמעה יריות, וראתה יד יוצאת מהחלון של הג'יפ ויורה לכיוונם, השיב שיש לשאול אותה, וטען כי ראה את הנאשם יורד מהרכב ויורה לכיוונם ו"אחר כך, הוא עלה לג'יפ והוא לא היה מצליח לצאת מהג'יפ, הוא ירה איזה כדור על מנת שיברחו ממנו ויפתחו לו את הדרך" (עמ' 48-49). בהמשך, לשאלה מדוע אם לנאשם היה נשק, הוא לא עשה בו שימוש בשלב בו עלה לרכב ותקפו אותו, השיב "את אמרת לי שנאג'ת ראתה אותו מוציא את האקדח מהחלון ובזמן שהוא ירה בי היא רצתה לברוח, היא ראתה אותו, היא אומרת שהוא ירה על מנת שיפתחו לו את הדרך והוא יברח... זה מה שהיא אומרת, את שמעת ממנה שהוא היה מותקף, הם תקפו אותו, הוא הוציא את האקדח מהחלון על מנת שיפתחו לו את הדרך בשביל לברוח, האוטו שלו התחפר" (עמ' 57).

לשאלה מאיזה מרחק ירה עליהם הנאשם, השיב שמדובר במרחק קצר, הנאשם החנה את הרכב ליד הכניסה לשיג, ירד ממנו והתקדם לעברם "יותר מארבעה מטרים והוא התחיל בירי"; וצין כי הנאשם ירה קודם לעברו, הוא הסתובב וברח לתוך השיג וראה מהחלונות שהנאשם יורה במנוח. לשאלה איפה נפגע, אישר כי נפגע בירך וטען כי הוא חושב שהכדור נכנס מאחורי הירך ויצא מלפנים (עמ' 53-54).

לגבי דבריו שתקפו את הנאשם ילדים ונשים הבהיר המתלונן כי הוא ראה זאת, אך הם תקפו אותו אחרי שהנאשם ירה בו ובמנוח; לשאלה מי תקף את הנאשם, השיב ש"יש אנשים בבית... יש ילדים... הילדים של [המנוח] והילדים של האשה שלי, כל מי שהיה", אך לשאלות נוספות הוסיף "תשמעי אותי, אני, בזמן שאני קיבלתי כדור, אני לא יכול לזכור, אני רואה שיש תקיפה, אבל מי? אני לא מחשב, אני לא יודע הכל, אני ראיתי שהוא נתקף על ידי בחורות וילדים, אני הייתי במצב של קרב, אני הייתי... יש לי כדור ואח שלי, אני הייתי צועק לו הצילו, אני לא במצב שאני יכול לזהות מישהו תוקף את אדון [הנאשם]". לשאלה מדוע לא סיפר זאת בחקירתו הראשונה, השיב כי השיב לשאלות השוטרים, וכי אם היה נשאל מי תקף את הנאשם, היה אומר שלא זיהה אותם אבל תקפו אותו (עמ' 37-38). לשאלה מדוע ע"א אמר בחקירה שאף אחד לא הרביץ לנאשם, השיב שאולי הוא איבד את ההכרה בזמן הזה (עמ' 51).

לשאלה מה עשה הנאשם אחרי שלטענתו ירה עליהם, השיב המתלונן כי הוא הלך לרכב שלו על מנת לנסוע מהמקום, אך לאחר שהרכב התחפר הוא יצא מהרכב, הלך לכיוון המקום בו ח"א חנה ועלה לרכב; לשאלה אם ראה את הנאשם עולה לרכבו של ח"א, השיב שהוא היה פצוע ולא במצב בו יכל לרוץ אחריהם ולראות מה קורה, והבהיר כי ראה אותו בורח לכיוון הכביש והמקום בו חנה ח"א, אך לא ראה אותו עולה לרכב (עמ' 43-45).

עוד הבהיר המתלונן, כי הוא לא נסע עם המנוח ועם ע"א לבית החולים, אלא ג'מאל בן משפחתו פינה אותו וגם התקשר לאמבולנס, שפגש אותם בכניסה לשגב שלום; ואישר כי נפגע מירי בחלק גופו התחתון, ושוחרר מבית החולים לאחר מספר שעות (עמ' 16).

לשאלה אם קרה משהו לפני שהנאשם הגיע אליהם, השיב המתלונן בחיוב ואמר שלפני שהנאשם הגיע והתחיל לירות, ח"א עבר עם רכבו בכביש וחנה במרחק של כ-40 מטר, ליד המסגד. לגבי הטענה שלא ראה את ח"א נוהג ברכב, השיב המתלונן כי זיהה את הרכב של ח"א עובר בכביש במרחק של כ-25 מ' ממקום ישיבתו בשיג, הגם שלא ראה את לוחית הרישוי ולא זיהה את הנהג, אך "אומרים שהבן אדם הוא האחראי על הרכב שלו וח"א יגיד, אם הוא לא היה באוטו שלו אז יגיד מי היה באוטו שלו". לשאלה אם ניתן לראות את המסגד כשהוא יושב בשיג, השיב תחילה בחיוב, ולשאלה מה הוא רואה השיב "ח"א עבר, אני יצאתי מהבית לכיוון המסגד וראיתי אותו חונה שם"; לשאלה נוספת אם הוא יכול לראות מהשיג את הכניסה למסגד, השיב "מהשיג אני לא רואה את המסגד, אני ראיתי את הרכב עובר, אני יצאתי אחריו לכיוון ויצאתי וראיתי אותו חונה וחזרתי לשיג שלי"; ולאחר שנאמר לו שלא ניתן לראות את הכניסה למסגד, כי יש מבנה שמסתיר אותו, השיב "אני אומר לך שאני קמתי מהשיג שלי ואני יצאתי לבית שלי מאיפה... רק כשאני יוצא מהצד השני אני רואה את המסגד"; לשאלה מדוע לא סיפר זאת בחקירתו השיב כי לא נשאל על כך (עמ' 38-42).

לשאלה כיצד ח"א קשור לאירוע, השיב המתלון "ח"א היה מחכה לו ליד איפה שהוא חנה, ליד המסגד, על מנת שהוא יעשה את המעשה, שהוא ירה בנו, הוא לא יצליח לנסוע ברכב שלו, על מנת שימלט וייקח אותו ח"א ויברח איתו... והסיבה שנתן לנו [הנאשם], שייכנס אלינו וירה בנו, הוא הסכסוך שקרה ביני לבין ח"א" (עמ' 42-43).

ראוי לציין, כי לקראת סיום ניהול המשפט (ביום 5.5.20), ביקשה ההגנה להגיש את אמרתיו של המתלון לשם השוואה, ואלו ייסקרו בקצרה להלן.

בהודעתו הראשונה, שנגבתה ביום 26.6.17 בשעה 10:24 בבית החולים סורוקה (נ/21 הודעה, נ/21א תמליל ודיסק, נ/21א תמליל ודיסק) מסר המתלון, כי בסמוך לשעה 09:30, עת ישב בשיג עם ע"א והמנוח, הגיע ג'יפ ניסאן כסוף "דומה לשחור כזה" (בהמשך נאמר שמדובר בג'יפ ירוק), הם יצאו לקבל את פניו של מי שהגיע בגלל החג, והוא ראה את הנאשם "שהוא היה על ההגה והוא היה לבד באוטו, וברכב אחר ישב אח שלו בשם ח"א ס"א והיה ביניהם מרחק שאולי בין 30 ל-50 מטר וח"א ישב ברכב ניסן לבנה" (נ/21א עמ' 1 ש' 6-9). לדבריו, הנאשם ירד מהרכב כשהוא מחזיק בידו הימנית אקדח בצבע לבן (נ/21א עמ' 6 ש' 2; יוער, כי בנ/21 ש' 11 נכתב תחילה שהצבע לבן, והחוקר תיקן זאת מסיבה שאינה ברורה לשחור), "הוא הוציא את האקדח והוא התחיל טק טק עכשיו הוא התנפלו עליו" (נ/21א עמ' 5 ש' 24-26); כאשר "איך שראיתי את האקדח אני הסתובבתי קיבלתי כדור מאחורי ואני חזרתי לשיג, ואחי [המנוח] קיבל בחזה אני חושב שאחי קיבל איזה שתיים או שלושה כדורים" (נ/21א עמ' 1 ש' 12-14). לדבריו, לאחר שהנאשם ירה, התחיל בלאגן, יצאו נשים ואנשים מכל הצדדים, והנאשם לא יכל לחזור לרכב שלו, ולכן הוא ברח, השאיר את רכבו במקום ורץ לכיוון הרכב של אחיו שלקח אותו (נ/21א עמ' 6 ש' 19 ואילך); לאחר מכן באו שכנים ופינו את המנוח לבית החולים ברכב של הנאשם.

לשאלה מדוע שהנאשם יגיע לירות בו, השיב שאין לו שום בעיה או סכסוך איתו, הם בני משפחה ומכירים זמן רב; אך יש לו סכסוך עם ח"א, בגלל שהעיזים שלו נכנסו לשטח ריק של ח"א יום קודם לכן, וח"א במקום לבוא לעשות שלום בחג, כעס, צפצף לעיזים ועשה להם "חראקות" עם הג'יפ, הבריה אותם וברח בלי לדבר איתו. לשאלת החוקר האם פרט לכך יש לו סכסוך נוסף עם ח"א, השיב כי כחצי שעה לפני האירוע הוא ראה את ח"א, ניגש אליו, שאל אותו למה התנהג כך והציע לשלם אם נגרם לו נזק, וח"א צעק עליו ואמר שהוא לא מסכים שהעיזים יכנסו לשטח שלו, המתלון אמר לו שאם כך גם ח"א לא יכנס לשטח שלו ולא יעבור ליד ביתו, וח"א אמר לו "אני אראה לך" והלך, ולאחר מכן הגיע הנאשם וירה אליהם, ו"אולי הוא אמר לו לך אליהם תעשה להם בלאגן... הוא נתן לאח שלו להכנס לעשות את הבלאגן והוא היה מחכה לו בחוץ, הוא שותף איתו" (נ/21א, עמ' 10 ש' 3-9). בהמשך החקירה זיהה המתלון את הנאשמים בתמונות שהוצגו לו ובסיומה זיהה פעם נוספת את הנאשם (ככל הנראה בתמונה שצולם הנאשם בבית החולים - ג.ש).

בהודעתו מיום 26.6.17 בשעה 18:23 (נ/22), חזר המתלון על גרסתו לגבי האירוע עם ח"א ביום שקדם לאירוע, והמפגש ביניהם בשטח הריק בבוקר האירוע; כאשר גם הפעם לא סיפר כי המנוח ובנו נכחו בעת הוויכוח, והפעם טען כי לאחר שאמר לח"א שאם הוא לא רוצה שהעיזים יכנסו לשטח שלו, גם הוא לא יכנס לשטח שלהם, ח"א קילל אותו, המתלון פנה ללכת מהמקום, ותוך כדי כך שהוא עוזב אותו, ח"א אמר לו "אני עוד אראה לך", וגם עזב.

לאחר הוויכוח, חזר לשבת בשיג עם ע"א והמנוח, והנאשם הגיע ממש עד הכניסה לשיג, המתלונן יצא כדי לקבל אותו כאורח, וכשראה את האקדח בידו הימנית הסתובב כדי לברוח ממנו, וכשהיה עם הגב אליו, הנאשם ירה בו ופגע בו באגן מאחור, הנאשם המשיך וירה לעבר ע"א והמנוח שהיו ליד דלת הכניסה, והוא ראה שהנאשם ירה כשניים-שלושה כדורים לעבר המנוח, פגע בבית החזה שלו וגרם לנפילתו, וכן ירה כדור אחד לעבר ע"א ופגע בחלק התחתון של גופו. לאחר הירי, ראה את הנאשם בורח לכיוון השביל, כשהאקדח בידו, אם כי לא ממש הסתכל לעברו, מאחר שניגש לסייע למנוח ולע"א.

לשאלה אם ח"א נכח במקום בעת הירי, השיב המתלונן שח"א הגיע עם רכבו וחנה במרחק של כ-40 מ' מהשיג, כאשר **"אני חושב שח"א החנה יחסית רחוק כדי של[נאשם] תהיה אפשרות להימלט אם הוא יסתבך עם האוטו שלו וככה באמת קרה כי מדובר במקום צר ו[הנאשם] אחרי שביצע את הירי, עלה על האוטו שלו... והסתבך שם כי האוטו שלו עלה על משהו, אז [הנאשם] ברח ברגל ועלה על אוטו של ח"א שהוחנה במרחק של כ-40 מטר"** (ש' 43-46). לשאלה אם ח"א ירד מהרכב, השיב כי ראה רק את הרכב ולא זיהה מי נוהג בו, אבל הוא מכיר את הרכב של ח"א, והוא תמיד רואה אותו נוהג בו.

בשחזור שנערך למתלונן בזירה, ביום 29.6.17 בשעה 10:32 (ת/23 דיסק ותמלול) חזר המתלונן באופן כללי על גרסתו, אלא שהפעם טען כי ח"א איים עליו ש**"מי שנכנס לשטח שלי אני אראה לו, אני אשורף אותו"** (ת/23 עמ' 2 ש' 23-24).

בנוסף סיפר, כי לאחר הירי הנאשם נכנס לרכב, נסע לאחור ונתקע, ולשמע הצעקות יצאו נשים וילדים והחלו לזרוק עליו אבנים, הנאשם חטף כמה אבנים וברח; והוא לא ראה רכב מחכה לו (שם עמ' 5 ש' 1-20). וכן סיפר כי אמו התקרבה לאזור השיג כששמעה את הצעקות (שם עמ' 5 ש' 23-29).

בעימות עם ח"א מיום 29.6.17 בשעה 12:50 (דוח עימות ת/19א, תמלול ת/19ב) טען המתלונן, כי פגש את ח"א ליד הגמל שלו בשטח שלו ושאל אותו למה צפצף יום קודם לכן ליד ביתו ביום חג, וזה אמר לו שהכבשים נכנסים לשטח שלו ו**"אכלו את השטח שלו"**; המתלונן אמר לו שכך לא מתנהגים ושם יש נזק צריך לשלוח מכובדים והוא ישלם את הנזק כפי שיעריכו, וח"א קילל אותו וצעק שהוא לא רוצה שהם ייכנסו לשטח שלו, והמתלונן עזב אותו והלך (ת/19א ש' 1-7). לשאלת החוקר על כך שאמר בהודעותיו שח"א איים עליו באותו בוקר, השיב **"כן. אבל רק דיבורים. הוא אמר 'אני יעשה את האש'"** (שם ש' 11-12; יוער, כי מהתמליל עולה שרק לאחר שהחוקר הזכיר למתלונן את תוכן האיומים שמסר, המתלונן אישר זאת והוסיף את הציטוט האמור - ת/19ב עמ' 3 ש' 1-8). לאחר שח"א הכחיש שאיים ואף הכחיש שפגש את המתלונן ביום האירוע, השיב המתלונן **"אני הלכתי ראיתי אותו ודיברתי איתו וגם הבן שלי היה איתנו. ואח שלי [המנוח] היה מנסה להרגיע זה האמת"** (ת/19א ש' 20-21).

לדבריו, לאחר מכן הלך לשבת בשיג עם אחיו ובנו, וכעבור רבע שעה ראה את רכבו של ח"א עובר בדרך לכיוון המסגד, ואחרי כמה דקות נכנס הרכב של הנאשם, הוא יצא לקראתו והנאשם הוציא אקדח והחל לירות בהם, הרג את אחיו ופצע אותו ואת בנו; הנאשם רצה לברוח ברכב, אך לא הצליח (שם, ש' 7-10).

בעימות עם הנאשם מיום 29.6.17 בשעה 13:07 (דוח עימות ת/13א, תמלול ת/13ב) טען המתלונן, כי הנאשם "נכנס עם האוטו שלו ליד השיג שלי הוא ירד עם אקדח והוא התחיל ירי. הוא ירה בי וירה בבן שלי ובאח שלי והרג אותי. וניסה לצאת באוטו שלו ולא הצליח לצאת בשביל זה תקפו אותו בחורות וילדים ושברו את הזכוכית שלו זה מה שראיתי וזה האמת" (ת/13א ש' 5-2). כשהחוקר אמר לו שלטענת הנאשם הוא בא לברך לרגל החג והותקף על ידם, ואז בא "ילד קטן" מהמשפחה שלהם עם אקדח כדי להפחיד אותו וירה בכולם, השיב המתלונן "קודם כל הילדים שלנו לא יודעים לעשות ירי ואין להם אקדח ילד לא יודע לעשות ירי דבר שני מישהו שבא בשלום הוא לא יבוא על אנשים עם אקדח. אם אני רוצה לבקר חבר שלי אני לא יבוא עם אקדח לעשות עליו אש" (שם ש' 15-18).

בהמשך, לאחר שהנאשם דיבר על הסכסוך שהיה להם עם ח"א, אמר המתלונן "הילדים שלי ואמא שלי תקפו אותו הם ראו אותו שהוא יורה בנו ואנחנו לא חייבים לו כלום ואם יש סכסוך אז שומרים מרחק אחד מהשני לא באים עם אקדח" (שם ש' 24-25).

עדות של ע"א

בעדותו הראשית (ביום 14.1.18) העיד ע"א, כי ביום האירוע בערך בשעה 08:30, שהה בביתו ולשמע צעקות יצא מהבית, וראה ליד הכביש הראשי את אביו-המתלונן והמנוח מתווכחים עם ח"א, כש"באתי בסוף הסיפור, לא יודע על מה הם מדברים.. מה ששמעתי זה שח"א אמר 'אני אראה לכם, אני אגיד לכם מי אני ואני אעשה את האש'", ח"א הלך והם חזרו לשבת בשיג ודיברו כדי לנסות לפתור את הבעיה. לאחר כ-15-10 דקות, ראה מהשיג את רכבו של ח"א עובר בדרך, הוא קם מהמקום על מנת לראות לאן הוא הלך, ראה שהלך לכיוון המסגד, ואף זיהה את ח"א כשירד מהרכב, ואז חזר לשיג ועדכן את המתלונן בכך. דקות ספורות לאחר מכן, הגיע הנאשם ברכבו לחניה של השיג, והם חשבו שהוא בא לבקר ולפתור את הבעיה, ושלושתם יצאו לקראתו; הנאשם ירד מהרכב והלך מספר מטרים, ואז ראה שהוא אוחז בידו אקדח והחל לירות לעברם "בזמן אני לא זוכר, זה בשניות, מי הראשון, מי השני וזה, נפצתי ברגל, פה, השמאלית, ואבא שלי ודוד שלי נפצע בחזה"; הנאשם עלה לרכבו ונסע במהירות אך נתקע במשהו, ובזמן ש"אני הייתי מתאושש והתחלתי להתעלף בזמן הזה", ראה אותו בורח ברגל לכיוון הבית שלו. בשלב זה, הגיע אחיו ק' ופינה אותו ואת המנוח לבית החולים ברכבו של הנאשם, שכבר היה מונע; ולאחר כשעתיים שוחרר מבית החולים. לשאלת התובעת השיב ע"א, כי לפני הירי נכחו בשיג רק המנוח והמתלונן, ובני המשפחה לרבות אחיו ואמו היו בבית; לשאלה מה הם עשו, השיב כי הוא לא יודע מה קרה, כי לאחר הירי הוא נפצע והתחיל להתאושש (עמ' 59-62).

במסגרת עדותו של ע"א הוגשו מסמכים רפואיים (ת/3), מהם עולה כי הוא הגיע לבית החולים סורוקה ביום 26.6.17 בשעה 09:50; על גופו נמצאו שני פצעי ירי, ככל הנראה פצע כניסה ויציאה, בחלק העליון של ירך שמאל, ללא סימני דימום או נפיחות, ללא הגבלת תנועה וללא עדות לפגיעה בכלי דם גדולים; ולאחר בדיקות, טיפול וחבישה שוחרר באותו יום בשעה 13:51.

בחקירתו הנגדית השיב ע"א כי לא היה לו סכסוך עם הנאשמים, וכי המתלונן לא סיפר לו לפני האירוע על המקרה עם העיזים, או על כך שהוא כועס על ח"א. לשאלה מדוע אם כן ראה חשיבות בכך שראה את הרכב של ח"א מגיע למסגד, השיב כי היתה בעיה, והם בדיוק ישבו לדבר על כך, הוא שאל את אבא שלו מה קרה, אבל "לא היה לו זמן לדבר

איתי, מה הבעיה וזה, מה הסכסוך; שכן מהוויכוח עם ח"א עד שהנאשם הגיע למקום עברו כ-15-10 דקות. לשאלה מה הבעיה עם כך שח"א נסע בשביל שהרי הוא גר באזור, השיב כי הוא איים קודם על אביו ועל דודו, ובמקרים של איומים **"אף אחד לא מתקרב לשני"** (עמ' 65-62). בהמשך פירט, כי אחרי האיומים הוא חזר עם המתלונן והמנוח לשיג, הם דיברו על איך לפתור את הבעיה הזו **"נשלח אנשים, נפתור את הבעיה"**; לאחר כ-15-10 דקות הוא ראה את רכבו של ח"א עובר בכביש, יצא מהשיג כדי לראות לאן הוא נוסע, ראה את ח"א שעצר ליד המסגד וירד מהרכב, וחזר לשיג שם המתלונן והמנוח המשיכו לשבת ואמר להם שזה ח"א, וכעבור כשתי דקות הגיע הנאשם עם רכבו. לגבי הטענה שח"א לא היה במקום, ושמהמרחק שבין הבית למסגד כלל לא ניתן לזהות אדם, עמד ע"א על כך שראה את ח"א, ושהוא לבש אותם בגדים שלבש בעת הוויכוח, חולצה שחורה עם לבן וג'ינס. לשאלות הסנגורית, הבהיר העד כי לא ניתן לראות את המסגד מהשיג או מהיציאה מהשיג, וצריך ללכת מעט, וכי הוא הלך מספר מטרים **"בתחום של הבית"** לכיוון המסגד, ולא בכביש; לשאלה מדוע בשחזור שנערך לו לא סיפר שיצא מהשיג והלך בשטח, אלא הולך את החוקר בין החדרים בבית, השיב כי סיפר לחוקר והולך אותו בדיוק לאן שהלך, כפי שגם תיאר, שכן **"השיג בתוך הבית, כשאני יוצא מהשיג לכיוון של המסגד אני עובר מהבית"** (עמ' 82-76).

ע"א אישר, כי עובר לוויכוח עם ח"א הוא שהיה בביתו, כ-10 מטרים מהשיג ולא היה בשיג עם אביו ודודו; כי יצא מהבית לשמע הצעקות, וראה אותם מדברים עם ח"א על הכביש הראשי שליד הבית שלהם, ליד רכבו של ח"א שעמד על הכביש. כשהופנה לכך שבהודעתו הראשונה (נ/23) טען שישב בשיג, שח"א הגיע והחנה את רכבו מחוץ לשיג, ירד מהרכב והתחיל לאיים, השיב תחילה שהוא **"לא אומר מילה במילה"**, לאחר מכן אמר שלא אמר שח"א חנה בשיג, ולאחר שהובהר לו שהחקירה הוקלטה השיב **"זה על הכביש"**, שח"א לא נכנס לחניה ושלא אמר זאת לחוקר. בהמשך הבהיר כי המקום בו אירע הוויכוח היה על הכביש ליד השטח של ח"א (עמ' 70-65, 75-73). לשאלה מדוע בהודעה לא אמר שהגיע בסוף השיחה, ולא סיפר ששמע את האיום על האש, השיב כי אמר לחוקר שהגיע בסוף השיחה, ואמר מה ששמע; ובהמשך הוסיף כי שמע שח"א אמר **"אני אראה לכם"**, **"שתדע מי אני"** ו**"אעשה אש"** (עמ' 71-70, 76-75). לשאלה את מי ראה מדבר עם ח"א כשהגיע למקום, השיב שהוא דיבר עם המתלונן, ושהמנוח הרגיע את המצב; לשאלה מדוע לא אמר זאת בהודעתו הראשונה, השיב שהוא לא זוכר, שהיה המום אותה עת בגלל מה שקרה ובגלל מותו של המנוח, ושענה לשאלות שנשאל (עמ' 72-71).

לדברי ע"א, בעת הגעת הנאשם למקום, הוא שהה בשיג עם המתלונן והמנוח ולא היו איתם אנשים נוספים, לרבות סבתו אמנה; לשאלה מדוע המתלונן סיפר שאמנה היתה איתם, השיב **"שיגיד"**, ובהמשך אמר שאינו יודע איפה היא היתה. עוד אישר, כי בעת שהנאשם הגיע שלושתם יצאו לקראתו, כי חשבו שהוא בא לבקר בגלל החג או לפתור את הבעיה. לגבי הטענה שברגע שהנאשם הגיע, הוא יצא ראשון וניפץ את שמשת רכבו וביחד עם אחרים שלפו את הנאשם מהרכב, לאחר שלא הצליח לברוח בו, החלו להכותו, ואנשים מבני משפחתו אף החלו לירות, השיב ע"א כי לא קרה דבר כזה, וכי אינו יודע מי ניפץ את שמשת רכבו של הנאשם; ולגבי הטענה שהנאשם לא היה עם נשק והם טוענים זאת כדי לפתור את הבעיה שנוצרה בשל כך שמישהו מהמשפחה שלהם ירה ופגע בהם ובמנוח, השיב שזה לא נכון ושהנאשם בא עם אקדח. לדבריו, הנאשם הגיע, ירד מרכבו והלך כמה מטרים, כשהוא מחזיק אקדח ישר ביד ימין, והחל לירות לעברם (עמ' 84-82, 88).

לשאלה מדוע לא סיפר בהודעתו הראשונה שהרביצו לנאשם, השיב כי לא ראה שהרביצו לו, וכי לאחר שנורה **"התחלתי להתיישב ולהתעלף... לאט לאט"**, אם כי ראה מה קרה לאחר מכן; לשאלה כיצד הוא מסביר את זה שהנאשם הגיע

לבית החולים כשנוטף מראשו דם, השיב שיש לשאול אותו, שלל שהוא ובני משפחתו "פתחו" לנאשם את הראש, וטען שהנאשם החזיק אקדח כך שאף אחד לא התקרב אליו; לשאלה איך אם כך הרביצו לו, השיב שאינו יודע. לשאלה כיצד הוא מסביר את זה שאחיו ק' אמר ששמע רעש של זכוכית, ברזלים ומכות, השיב שאינו יודע ושלא ראה זאת. ע"א שב וטען, כי לא ראה שהרביצו לנאשם או ששברו את שמשת הרכב, אך ראה שאחרי הירי הוא ברח לרכב, הרכב נתקע והוא ברח רגלית לכיוון ביתו, הוא לא נטף דם ולא היה לו כלום, והוא לא זוכר אם האקדח היה איתו כשברח; בהמשך טען כי ראה את הנאשם בורח לכיוון ח"א, אך לא ראה אותו עולה לרכבו, וכי כשאמר שראה אותו רץ לכיוון ביתו, התכוון לשטח שלהם (עמ' 85-88, 91). לדבריו, נ"א היא אמו, הוא לא ראה אותה בזמן האירוע ואולי היא הגיעה בהמשך; לגבי טענתה של נ"א כי ראתה יד יוצאת מחלון הרכב ויורה לכיוונם, השיב תחילה "אולי, אבל אני לא ראיתי את זה", בהמשך שלל שהירי לעברם התרחש מחלון הרכב, ולאחר שנשאל אם יתכן שמי שירה לעברם הם אותם אנשים שתקפו את הנאשם ליד הרכב שלו השיב "אולי בזמן הזה אני הייתי מתעלף? מאיפה אני יודע" (עמ' 89). כשנאמר לו שגם בהודעותיו וגם בעדותו הוא משקר באמרו שלא ראה את הנאשם מותקף, כדי להגן על המשפחה שלו, השיב שהוא לא משקר ולא ראה זאת; לשאלה כיצד ראה את מה שאירע לפני הירי ואת בריחתו של הנאשם לאחר הירי, אך לא ראה שתקפו אותו ושברו את שמשת רכבו, השיב "אני קיבלתי כדור, התחלתי להתעלף, אני מסתכל וחוזר להתעלף", וטען שראה את הנאשם עולה לרכב כי "אני מסתכל, אני מפחד שהוא יחזור אליי ויהרוג אותי גם", אך לא ראה איך נשברה שמשת הרכב או איך הנאשם נפצע (עמ' 89-91).

לדבריו, אחיו ק' לקח אותו לבית החולים, אך הוא לא סיפר לו דבר מאחר שהיה במצב לא טוב, וכל הזמן התעלף והתעורר; והוא לא זוכר אם הגיע לבית החולים בהכרה מלאה, אך הרגיש לא טוב, היה לו קוצר נשימה והוא היה מתעלף (עמ' 92-93).

גם אמרתיו של ע"א הוגשו ע"י ההגנה לשם השוואה. בהודעתו הראשונה, מיום 26.6.17 בשעה 10:20 בבית החולים סורוקה (נ/23 הודעה, נ/23א תמליל, נ/23ב דיסק) מסר, כי ביום האירוע סמוך לשעה 08:30 ישב בשיג עם המתלונן והמנוח, אז הגיע ח"א בג'יפ ניסאן לבן, החנה אותו מחוץ לשיג, ירד מהרכב והתחיל לאיים, כשהוא לא זוכר מה אמר, ואז עלה לרכב ונסע מהמקום (נ/23 עמ' 1 ש' 2-5). בהמשך, לשאלה איזה מילים שמע את ח"א אומר לאביו, השיב "אני אראה לך מי אני" ו"אני אראה לך מה אני יעשה לך" (נ/23 עמ' 2 ש' 23-24, ראוי לציין כי מהתמליל עולה כי ע"א לא היה נחרץ לגבי תוכן האיומים ששמע ואמר תחילה שלא הבין מה ח"א אמר - עמ' 11 ש' 5-15, עמ' 12 ש' 23-35).

לדבריו, לאחר מכן הם נשארו בשיג, ולאחר כרבע שעה הגיע הנאשם בג'יפ ניסאן אפור או ירוק, ירד מהרכב, המתלונן הלך לקראתו כדי לקבל אותו, והנאשם הוציא אקדח מהכיס שלו, כאשר מדובר באקדח "מהדגם הישן הזה", תוך שאישר כי מדובר באקדח עם "העיגול", בצבע בין חום לשחור (נ/23א עמ' 2 ש' 9-37, עמ' 4 ש' 29-37); הנאשם החזיק את האקדח ביד ימין, והחל לירות לכיוונם, תחילה על המתלונן, עליו לכיוון הרגליים, ועל המנוח לכיוון בית החזה. לשאלה מדוע הוא עשה זאת, השיב כי הוא הופתע מאחר שאין להם שום סכסוך עם הנאשם ו"ח"א ואבא שלי לא יודע מה יש ביניהם" (נ/23 עמ' 1 ש' 5-19). לשאלות החוקר השיב, כי בעת הירי הוא היה מול הנאשם במרחק של כ-2-3 מטרים, המתלונן עמד לידו, ואילו המנוח עמד ליד הנאשם "ורצה להגיד לו שילך"; כי שמע את הנאשם מדבר, אך לא הבין על מה דיבר, ו"אולי הוא התחמם בגלל אח שלו ח"א. אולי ח"א שלח אותו. אני לא יודע בדיוק, אבל ח"א היה שם בקשר עין אני ראיתי אותו עומד ליד המסגד ליד הבית שלנו לא רחוק, אולי 30-40 מטר"

(שם, עמ' 1 ש' 20 עד עמ' 2 ש' 2).

בהמשך, זיהה ע"א את הנאשמים בתמונות שהוצגו לו, ומסר את פרטי לבושם. לדבריו, לא היה עוד אדם עם נשק פרט לנאשם; לא היו עוד אנשים בשיג פרט לשלושתם; והוא לא יודע מי עוד ראה את הירי, מאחר ש"קבלתי יריה ואני לא זוכר" (נ/23 עמ' 2 ש' 21-16, 27-28); ובהמשך אמר שאף אחד ממשפחתו לא ראה את הנאשם יורה (שם, עמ' 3 ש' 10-9); וכי אמו ובני משפחתו יצאו רק לאחר ששמעו את הירי (נ/23 עמ' 11 ש' 37 עד עמ' 12 ש' 2). לשאלה כיצד הוא יודע שהמנוח נפגע מירי של הנאשם, השיב כי הוא היה היחיד שהחזיק נשק, וכי ראה את הנאשם יורה וראה שהמנוח נפגע, אך הוא לא יודע מי מהם נפגע קודם כי זה היה עניין של שניות (נ/23 עמ' 3 ש' 8-3). לשאלה לאן הנאשם נסע לאחר שעלה לרכב, השיב כי הוא לא הצליח לנסוע, מאחר שרכבו נתקע על משהו כמו סלע, וברח ברגל לכיוון הבית שלו; ואחיו ק' ש"היה בבית שלו למטה רחוק" שמע את היריות, הגיע ופינה אותם לבית החולים ברכב של הנאשם (נ/23 עמ' 15 ש' 28 עד עמ' 17 ש' 17).

בסמוך לאחר סיום החקירה שלל ע"א כי לנאשם קוראים גם פ', או שאדם בשם פ' קשור לאירוע, ולאחר שהחוקר אייל סבן הלך לצלם את הנאשם ששהה גם בבית החולים, הנאשם זיהה אותו שוב (נ/23 ג' תמליל, נ/23 ד' דיסק).

בהודעתו מיום 28.6.17 (נ/24), מסר ע"א, כי הנאשמים בני משפחה רחוקים שלו; המרחק בין ביתו לבית הנאשם הוא כ-3-4 קילומטרים; הם מבקרים זה אצל זה, והנאשם היה אצלם שבוע לפני האירוע.

הפעם מסר ע"א גרסה דומה לזו שמסר בבית המשפט, טען כי ביום האירוע היה בביתו ולשמע צעקות יצא מהבית, וראה את ח"א עומד ליד רכבו על הכביש ליד הבית, צועק על המתלונן "אני אראה לכם מי אני ותרואו מה שאני אעשה", המנוח אמר לו "לא צריך בעיות פה תלך" וח"א היה עצבני ואמר לו "אני הולך אבל עוד תראה", ואמר משהו לגבי אש, אך הוא לא הבין למה הכוונה וגם חשב שהוא סתם עצבני ו"זורק מילים". לאחר מכן הם ישבו בשיג וחשבו איך לפתור את הבעיה עם ח"א, כאשר הוא עדיין לא ידע על מה הסכסוך ורצה להבין מה קרה. בשלב זה הגיע הנאשם, הם יצאו לקבל אותו וחשבו שהוא בא לדבר על מה שקרה עם ח"א, הנאשם ירד מרכבו, הלך מספר צעדים, והם הופתעו לראות שהוא מחזיק אקדח ביד, אקדח עם תוף, ישן בצבע שחור-חום, והחל לירות לעברם; הנאשם ירה על המתלונן ועליו וכן ירה על המנוח שתיים שלוש יריות בחזה או בבטן, תוך שזה הרים את ידיו ואמר לו "תפסיק תפסיק"; לאחר שפגע בהם, הנאשם חזר לרכבו, אך הרכב נתקע "ליד עליית חול כזאתי או אבן", והוא ברח רגלית לכיוון הבית שלו, כשהוא חושב שעדיין החזיק בידו את האקדח. לדבריו, היה מטושטש ולא ראה מה קרה לאחר מכן, והוא זוכר שק' הגיע ולקח אותו ואת המנוח ברכבו של הנאשם שנשאר מונע, אך לא ראה מי פינה לאחר מכן את המתלונן (נ/24 ש' 43-23). לשאלה אם הנאשם אמר משהו בעת הירי, השיב שלא שמע (ש' 76-75).

לשאלות החוקר השיב ע"א, כי לא היו עוד אנשים שראו את הירי, ולפי מה שראה אנשים יצאו רק אחרי שהנאשם ברח; שלל את הטענה שהיתה קטטה או מכות לפני הירי, וטען כי אם היו יודעים שיהיה ריב לא היו יוצאים; כי אינו יודע מדוע הרכב של הנאשם "מפורק לגמרי" ונשבר בו חלון; אינו יודע כיצד הנאשם נפצע, אך "אולי כשהוא עלה בג'יפ הוא נתן כדור פירק את החלון? אני לא יודע. אולי המשפחה שלו הרביצו לו בגלל מה שעשה לנו?". ע"א מסר שאינו מכיר את הסכין שנתפס בזירה ואינו יודע איך הגיע לשם, ושלל כי מי מהנוכחים באירוע החזיק סכין; אינו יודע של מי

השעון או הכובע שנתפסו בזירה, אם כי הוא חושב שהנאשם היה עם כובע (ש' 46-66).

לשאלה איפה היה ח"א בעת הירי, השיב כי לפני הירי הוא ראה אותו ואת הרכב שלו ליד המסגד, כאשר ראה אותו נוסע בכביש מהשיג, יצא לראות מה הוא עושה, וראה שהוא הגיע עד למסגד, שם עצר, ואחרי שחזר לשיג ועדכן בכך את אביו, הגיע הנאשם והחל הירי; והבהיר כי לא ראה אותו בזמן הירי (ש' 77-89).

בשחזור שנערך לע"א בזירה, ביום 29.6.17 בשעה 10:18 (הוגש דיסק בלבד, יחד עם ת/23) חזר ע"א באופן כללי על גרסתו, והסביר כי בשלב שבין הוויכוח עם ח"א לבין הגעת הנאשם, הוא ראה מהמקום בו ישב בשיג את רכבו של ח"א בדרך הראשית; ע"א הראה את הדרך בה הלך בתוך בתי המגורים שלהם עד לאחור, מקום ממנו ניתן לראות את המסגד מקרוב יחסית, וטען כי ראה שם את ח"א מחכה ברכב.

בנוסף, בתארו את אירוע הירי, הסביר ע"א כי הנאשם יצא מרכבו שעמד למרגלות התלולית עליה נמצא השיג, יצא, עלה למעלה וירה עליהם משם (מרחק של כ-3-4 מטרים).

בעימות עם הנאשם מיום 29.6.17 בשעה 12:23 (דוח עימות ת/12א, תמלול ת/12ב) אמר ע"א, כי הנאשם הוא זה שבא אליהם עם אקדח וירה עליו, על אביו ועל המנוח; וכשנאמר לו שלטענת הנאשם הוא בא לברך לכבוד החג והם תקפו אותו, וילד מהמשפחה שלהם הגיע עם אקדח וירה, השיב שזה לא נכון, וחזר על גרסתו (ת/12א ש' 3-8). לאחר ששמע את דברי הנאשם, שאל ע"א איך הוא יכול להרביץ לנאשם כשהוא פצוע; וכשהנאשם שאל איך הוא קיבל מכות ונפל, השיב ע"א שלאחר שהנאשם ירה הוא ניסה לברוח, נתקע עם הרכב וברח ברגל ו"מה קרה לו שברח לא יודע" (ת/12א ש' 20-24, ת/12ב עמ' 3 ש' 8-24).

בעימות עם ח"א מיום 29.6.17 בשעה 12:35 (דוח עימות ת/18א, תמלול ת/18ב) אמר ע"א, כי ביום האירוע ח"א ואביו התווכחו על הדרך, במרחק של כ-30 מטר מהבית, הוא עצמו הגיע רק בסוף השיחה ולא ידע במה מדובר, אך שמע את ח"א מאיים "אני אראה לכם אני יעשה אש", ואז הלך. ע"א, אביו ודודו חזרו וישבו בשיג, וכעבור כרבע שעה, הוא ראה את ח"א עובר ברכבו, וכשיצא מהשיג ראה שח"א עצר ליד המסגד, ועדכן את אביו ש"זה כלום"; ולאחר מכן הגיע הנאשם וירה עליהם (ת/18א ש' 1-8).

לגבי שאלותיו של ח"א אם הוא בטוח שראה אותו ברכב, השיב ע"א בחיוב, והסביר כי יצא מהשיג והסתכל (שם, ש' 10-17).

בהודעתו מיום 6.7.17 (נ/25), טען ע"א כי באירוע הוא נורה כדור אחד שנכנס ויצא, וכי הוא חושב שגם המתלון נורה כדור אחד שנכנס ויצא מהצד השני. לשאלה לגבי מצב הרכב של הנאשם בעת שפונה לבית החולים, השיב כי הוא לא זוכר מאחר שסבל מכאבים, והיה מטושטש ומבוהל; כי העלו אותו לרכב מאחור, הוא התעלף והתעורר והיה מטושטש, והמנוח היה לידו על הרצפה, כך שלא שם לב אם חלון הרכב היה שבור או מה היה מצבו. לשאלה אם בדרך לבית החולים סיפר לאחיו ק' מה קרה, השיב שאינו זוכר, וכי החזיק את המנוח בעת הנסיעה, פחד שימות ופחד על

עצמו, ואינו זוכר שאמר משהו.

עדות של ק'

ק', בנו של המתלונן, העיד כי ביום האירוע בסמוך לשעה 09:00 שהה בביתו, שנמצא כ-200 מטר מהשיג במתחם המגורים, ראה את ח"א שהגיע, כמדי יום, לשטח שלו שנמצא קרוב לביתו של העד; המתלונן הגיע לדבר איתו ושאל אותו למה צפצף יום קודם, ואז בא המנוח ולקח את המתלונן הביתה **"בגלל שהוא לא רוצה בעיות וככה"**, ו"מילה אחרונה של ח"א **אמר שאני רוצה לעשות את האש והלך**", והמתלונן הלך לשיג, שם ישב עם המנוח וע"א. לאחר כחמש דקות, ראה את ח"א נוסע לכיוון המסגד; אחריו הגיע הנאשם ונכנס לכיוון השיג שלהם, ואז העד שמע יריות והלך מביתו לכיוון השיג; שם ראה את המנוח פצוע קשה וגם את אביו ואחיו ע"א פצועים, הוא לקח את המנוח והעלה אותו לרכב של הנאשם שנתקע במקום, ולקח אותו ואת אביו לבית החולים. כשנשאל מה קרה עם הנאשם, השיב כי אמו והבנות הרביצו לו בגלל הירי; וכן טען כי הנאשם הלך ברגל לכיוון אחיו, והבהיר כי ראה את ח"א מחכה לנאשם ליד הרכב שלו שעמד בשטח שלו. לשאלה איך נסע ברכבו של הנאשם, השיב כי הרכב היה מונע עם מפתח, כי החלון היה שבור, וכי הוא לא יודע למה הנאשם לא נסע עם הרכב (עמ' 108-114).

בחקירתו הנגדית אישר ק', כי לא ראה את אירוע הירי ואינו יודע מי ירה במי. כשהוקראו לו דבריו בהודעתו הראשונה (נ/2), שביום האירוע הוא ישן והגיע למקום רק לשמע היריות, אישר את הדברים; כשנאמר לו שאם כך לא ראה את המפגש בין המתלונן לח"א אלא נודע לו על כך מאוחר יותר, השיב **"לא, אני לא הייתי ישן, אני ראיתי את זה"**, הוסיף שיכול להיות שהשוטר לא הבין אותו, **"כי אני לא הייתי ישן באותו רגע של כל הבעיה אני לא הייתי ישן, לפני זה אני הייתי ישן"**, ועמד על כך שראה את כל מה שאירע עם ח"א, וכי הוא מספר את האמת (עמ' 116-119). בהמשך טען, כי בבוקר האירוע התעורר "כמו רגיל" בשעה 08:00, וכי בטעות אמר לשוטר שקם לאחר ששמע יריות, ואישר כי אמר זאת לחוקר ושהחוקר לא טעה; עוד ציין, כי תיקן את טעותו כבר בחקירה השניה, לאחר שהחוקר אמר לו לספר את כל האמת על מה שקרה, והוא סיפר הכל כפי שסיפר עכשיו (עמ' 121-123). עם זאת, כשנשאל מדוע לא ניגש למשטרה מיד כשהבין שטעה, השיב **"לא, אני חשבתי שזה לא בדיוק שאנחנו אומרים אמת שם... אני אמרתי לו שאני הייתי ישן ולא ראיתי כלום וזהו, אני חשבתי שיעזבו אותי אם תהיה בעיה וזה. וזהו. חזרתי ואמרתי לו את האמת אחרי זה"**; ואישר כי כשאמר בהודעתו הראשונה שישן, הוא לא טעה או לא הובן, אלא שיקר כי רצה שיעזבו אותו (עמ' 124). העד הוסיף כי שיקר בנ/2 גם בכך שאמר כי לא היה עד לוויכוח בין המתלונן וח"א ושמע על כך מאשתו, בכך שאמר שלא ראה את הנאשמים במקום והגיע למקום אחרי שהאירוע נגמר, ובכך שאמר שאביו אמר לו כי הנאשם הוא היורה (עמ' 125-127, 156-159); והסביר כי בחקירה השניה החליט לספר את האמת לאור דברי החוקר, שכן **"אני בהתחלה אני אמרתי כל זה שקר אבל אחרי הוא אמר אתה הולך לבית המשפט ואתה אומר את כל המילים האלה? אני אמרתי לו בסדר, אני עכשיו אני אגיד לך את האמת ומה שאני דיברתי זה לא נכון. וכתוב לך שאני דיברתי אמת אחרי זה, באחרון"**. לשאלה איזה אינטרס היה לו לשקר, שהרי בני משפחתו נפצעו באירוע, השיב **"שלא יעשו בעיות המשטרה אצלי"**, וציין כי עדיין לא ידע כי דודו מת באירוע (עמ' 126-127). בהמשך השיב העד לשאלות בית המשפט, כי בחקירה הראשונה שיקר מאחר שרצה שיעזבו אותו ולא יזמנו אותו לעוד חקירות, ולאחר מכן הוסיף **"בהתחלה התבלבלתי ולא אמרתי את האמת, היה לחץ וזה, אותו רגע, אחרי שעה היתה החקירה והרצת, אחרי שעה חקרו אותי. אז אחרי שבוע שבועיים עוד חקירה אני אמרתי להם את האמת, אני הייתי רגוע. אני אמרתי להם את האמת מה שהיה"** (עמ' 161).

לשאלות הסנגורית השיב העד, כי יום לפני האירוע הוא שמע את ח"א מצפצף לעבר הכבשים, זה קרה ליד הבית שלו, ו"אני שמעתי צפצוף וקמתי ואני ראיתי את הכבשים חזרו והכל בסדר", ובאותו יום המתלון וח"א כלל לא דיברו (עמ' 120-121). עוד טען, כי המפגש בין המתלון לבין ח"א ביום האירוע התרחש בשטח של ח"א, הנמצא כ-20 מטר מביתו (העד שרטט את המקום, מעבר לכביש העפר שמול ביתו-1/נ), והוא אף ראה את המפגש אך לא התקרב "בגלל אני אמרתי סתם, יעני, לא היה דיבור חזק ודיבור"; והבהיר כי לא שמע על מה הם דיברו, פרט לכך ש"אני שמעתי מילה שלו אחרונה שהוא אמר שהוא עושה אש... הוא צעק ואני שמעתי", אך הוא הבין שזה קשור לצפצוף ששמע יום קודם לכן. לשאלה מדוע לא התקרב למקום כשייח', לנסות להרגיע את הרוחות, השיב כי המנוח ניגש לשם וניסה להרגיע; ולגבי הנוכחים במקום אמר שפרט לח"א ואביו, היה גם המנוח (עמ' 143-145). העד אישר כי האיום של ח"א נאמר למתלון שעמד קרוב מאד לח"א, יותר קרוב ממנו; ולשאלה כיצד אם כך המתלון לא שמע את המילה "אש", השיב שאינו יודע ושהוא סיפר על מה ששמע (עמ' 147-149).

לגבי האירוע עצמו, כשנטען בפניו כי הוא קם לשמע היריות, מצא את הפצועים ופינה אותם, אך כלל לא ראה את הנאשמים, השיב שראה אותם והוסיף כי לא ישן אלא היה ליד הבית שלו כשמע את היריות, הלך למקום וראה הכל "אני ראיתי [הנאשם] שמה הולך לכיוון אח שלו... אח שלו ליד הדרך רחוק 200 מטר", ועמד על כך שראה גם הרכב של ח"א עומד בשטח שלו, וגם את ח"א עצמו שהיה מחוץ לרכב (עמ' 127-130). כשנשאל מדוע לא אמר בהודעתו הראשונה שראה את ח"א, השיב כי לא נשאל על כך וכי אמר זאת לאחר מכן, אך שלל שזה כתוצאה מתיאום גרסאות (עמ' 153-156). לשאלה אם ראה שח"א לקח ברכבו את הנאשם, השיב בשלילה; ולשאלה כיצד נסע ברכבו של הנאשם אם הוא נתקע, השיב כי הנאשם ניסה לנסוע לאחור אך נתקע בערימת חול ולכן ירד מהרכב, אך מלפנים השטח היה פתוח והוא פשוט נסע קדימה (עמ' 165-166).

העד אישר, כי המתלון וע"א שוחררו מבית החולים באותו יום לאחר מספר שעות, אך שלל שהם ישבו יחד לתאם גרסאות ולהעליל על הנאשמים, ועמד על כך שסיפרו את האמת (עמ' 131). בהמשך טען, כי לא שוחח עם המתלון לאחר שהעיד בבית המשפט, וכי מיום האירוע כלל לא שוחח עם המתלון על מה שקרה; כשהופנה לדברי המתלון בעדותו (עמ' 29 לפרוטוקול) לפיה הם כולם ישבו ודיברו על האירוע, לרבות ק', השיב "הוא לא דיבר אתי, הוא דיבר עם כולם, הוא לא דיבר אתי אישית יעני", אך אישר כי שמע כשאביו דיבר עם כולם (עמ' 145-147). לגבי הטענה שהוא לא שיקר בהודעתו הראשונה, אלא באמת הגיע למקום האירוע רק לאחר שהסתיים, ולא ראה את הנאשמים במקום, העד עמד על כך שבהודעתו הראשונה שיקר ובשניה אמר את האמת וסיפר הכל, ושלל כי שינה את גרסתו לאחר תיאום גרסתו עם בני משפחתו; הגם שאישר שלא כל מה שאמר בהודעה הראשונה שקרי, ובחלק מהדברים אמר אמת (עמ' 159-162). לדבריו, כשפינה את ע"א והמנוח מהמקום, היה איתם קרוב משפחה בשם פארס, אך ע"א לא סיפר להם מה קרה "בגלל שאנחנו ממהרים להציל את הנפטר", ובגלל שהוא היה עסוק בנהיגה (עמ' 167).

ק' אישר את דבריו בהודעתו השניה (נ/3), כי הגיע למקום תוך 30 שניות מרגע ששמע את הירי, ראה את הנאשם בורח לשביל ואת אמו מרביצה לו עם אבן (עמ' 132-133). לשאלה באיזה חלקי גוף אמו הכתה את הנאשם, השיב שאינו זוכר, "היא מרביצה לו אבל אני לא יודע בדיוק... בראש בגוף אני לא יודע בדיוק איפה. מרביצה לו", ואישר שראה אותה עושה תנועות של מכות עם האבן בגופו של הנאשם. לשאלה איך אמו לא פחדה להכות את הנאשם אם הוא החזיק אקדח בידו, השיב שאינו יודע ויש לשאול אותה. כשנשאל לגבי דבריו בנ/3 ששמע רעש של ברזלים, מכות וזכויות, השיב "לא, לא הרבה, רק שמרביצים אותו באבן... הבנות של הנהרג ואימא שלי", והוסיף כי שמע

שמישהו נותן מכות חזקות לרכב ושהחלון מתנפץ, אך לא ראה זאת, ושמע צעקות ומכות; וכשהגיע ראה את הנאשם בורח מהמקום, כשאמו והבנות של המנוח רודפות אחריו (עמ' 136-139). בהמשך, כשנשאל כמה נשים הכו את הנאשם, השיב **"שתיים, אימא שלי והבת של הנפטר... אמינה"**, וציין כי ראה אותן מכות את הנאשם באבנים, וזה ברח מהן והוא ראה את גבו; לשאלה מדוע אמר שהכו אותו בנות של המנוח ברבים, השיב שאינו יודע (עמ' 163-164). לשאלה אם ראה את אמנה אמו של המנוח במקום, השיב בחיוב ואמר כי היא רק הסתכלה וראתה הכל (עמ' 166). לשאלה באיזה סדר שמע את הרעש של הברזלים, מכות, זכוכיות וירי, השיב שאינו זוכר (עמ' 169).

לשאלות הסנגורית השיב, כי לא ראה מי ירה, לא ראה את הנאשם אוחז באקדח, וכי אף אחד לא אמר לו מי ירה, גם לא מאוחר יותר, אבל הוא יודע מי ירה **"בגלל שאני שמעתי את היריות ואני הלכתי לשם אני ראיתי את [הנאשם] וכל הסיפור... אני יודע ש[הנאשם] הוא שירה... בגלל שהוא היה שם"**; כשהופנה לכך שבנ/3 אמר שע"א סיפר לו שהנאשם הוא זה שירה עליהם, כשהשתחרר מבית החולים, השיב **"אף אחד לא אמר לי, הוא סיפר לי מי ירה, אבל הוא לא צריך לספר לי, הוא אמר לי רק"**, והוסיף שכולם סיפרו לו (עמ' 133-136). עוד השיב, כי לא שמע אף אחד צועק או מזהיר שהנאשם מחזיק אקדח ביד (עמ' 163).

לשאלה של מי רכב הטיוטה שנמצא במתחם (שעליו תפסה המעבדה הניידת טלפון נייד ששייך לק' - ג.ש), השיב כי הוא של אחיו חאמד; כשנטען בפניו שאם כך חאמד היה בבית בעת האירוע, השיב כי חאמד היה בעבודה והמעסיק שלו אוסף אותו; לשאלה איך חאמד עובד בחג, השיב שאינו יודע ושלל את הטענה שחאמד היה אחד האנשים שתקפו את הנאשם (עמ' 130-131). בהמשך, אישר העד כי במתחם יש בתים רבים של כל המשפחה, וכי יש לו שישה אחים מעל גיל 18; לשאלה איפה היו כל הגברים בעת האירוע, השיב כי הם היו בטיול בצפון, כשמדובר באחיו חאמד ואברהים, שנסעו ברכב של ע"א; לשאלה מדוע אמר קודם שחאמד הלך לעבודה, השיב **"לא, אני לא אמרתי שהוא עובד... את אומרת לי למה האוטו שמה, אני אמרתי שהוא משאיר כל הזמן האוטו שלו והוא הולך לעבודה"**. לגבי הטענה שהם ניסו להסתיר את העובדה שהגברים היו בבית, מאחר שהם התנפלו על הנאשם שהגיע למקום, הרביצו לו, ירו לכיוונו, גרמו לכך שנפגעו אנשים מהצד שלהם ומעלילים זאת על הנאשם, השיב העד שזה לא נכון, ושם היו שם גברים נוספים, הנאשם היה יורה גם בהם (עמ' 139-142).

גם אמרתיו של ק' במשטרה הוגשו ע"י ההגנה לשם השוואה. **בהודעתו מיום 26.6.17** בשעה 13:11 (נ/2), סיפר כי **"אני הייתי יושן, שמעתי יריות קמתי לכיוון היריות שהגעתי ראיתי דוד שלי [המנוח] שוכב על הרצפה, אבא שלי לידו וע"א, אבא שלי וע"א פצועים קל אמרו לי תיקח אותנו לסורוקה"**, ע"א והמתלונן הרימו את המנוח לג'יפ בו הגיע היורה, והוא לקח אותם לסורוקה; ולשאלה מי זה שהגיע בג'יפ, השיב **"לא יודע אתם יודעים"** (ש' 2-8).

כשהתבקש לספר מה קרה מתחילת הסכסוך השיב ק' (ש' 10-18):

"אתמול הגיע ח"א בבוקר של החג לאדמה שלו וראה את הכבש באדמה שלו עם החיטה, והגיע ח"א והתחיל לצפור לכבשים כדי שיברחו מהמקום, ואז הוא המשיך הביתה ואז אבא שלי הלך אליו לח"א ושאל את ח"א למה אתה צופר על הכבשים יש חג, ואז ח"א התחיל לקלל אותו ואמר לו אני אראה לך את האש 'הכוונה נשק', ואז [המנוח] וע"א לקחו את אבא שלי לשיג תעזוב אותו אנחנו לא רוצים בעיות, ואז אחרי 5 דקות הגיע ח"א על הדרך ולא עצר המשיך ואז הגיע הג'יפ השני

[הנאשם] ונכנס עם הג'יפ שלו לשיג והתחיל לירות ואז עזב את הרכב וברח עם אחיו שהמתין לו והיה נוכח ברכבו ג'יפ ניסן לבן, ו[הנאשם] היה עם הרכב מסוג ג'יפ ניסן כסוף, וכל זה הייתי יושן ורק אחרי ששמעתי יריות הגעתי למקום ורק ראיתי את הג'יפ של [הנאשם] וראיתי את הפצועים אני ואבא שלי עבד ואחי ע"א שהם היו פצועים קל מהירי לקחו את דוד שלי ס"א לרכב של [הנאשם] ולקחתי אותו לבית חולים ואתם הגעתם".

לשאלות החוקר השיב ק', כי בעת הירי הוא היה בביתו במרחק של כ-200 מטר מהשיג; כי יום לפני האירוע המתלונן רק ראה את ח"א מהשיג כשצפר לכבשים, ואילו המפגש ביניהם התרחש ביום האירוע, כאשר ח"א היה "על הרחוב בין הבתים" והמתלונן ניגש אליו, ואז ח"א איים עליו בירי. לשאלה אם נכח בעת המפגש, השיב "לא אשתי סיפרה לי כי היתה ערה בבוקר, ואז היום אבא שלי סיפר שלי בזמן שהיינו ברכב בדרך לסורוקה"; והוסיף כי בנוסף אמרו לו שהנאשם הוא זה שירה. לשאלה אם ראה את הנאשמים במקום לאחר שהתעורר, השיב "אני לא ראיתי אותם הגעתי למקום וכל זה היה פתור ואמרו לי תנהג אתה אנחנו לא יכולים לנהוג"; טען כי שמע כ-5-6 יריות, ובטוח יותר משלוש. לשאלה אם אמרו לו מאיפה הנאשם ירה, השיב "אני שמעתי בגדול אני לא בדיוק ירדתי לפרטים הקטנים אני לא ראיתי כלום אני הגעתי וכל הסיפור נגמר אני הייתי יושן, הם בטח בהסטריה" (ש' 19-47).

לשאלה איפה היו הפצועים בעת שהגיע למקום, השיב כי הם היו בין השיג לרכב, המנוח במרחק של כשני מטרים מהרכב, המתלונן לידו, וע"א הסתובב, כולם היו בעצבים ולא מרוכזים; וכשהוא עלה לרכבו של הנאשם, הבחין כי הוא נתקע בערימת חול שהיתה מאחוריו ולא הצליח לנסוע אחורה, והוא הצליח לנסוע עם הרכב רק קדימה, עד שהצליח להוציאו מהמקום; כאשר כנראה בגלל זה הנאשם ברח מהרכב, "וכדי שהוא יצליח לצאת מהמקום עליו לנסוע ישר ולעשות סיבוב מסביב לשיג והיה נתקל בהם שוב" (ש' 54-60).

לשאלה מי נכח במקום בעת שהגיע, השיב שהיו רק המתלונן, ע"א והמנוח; כשהופנה לכך שסבתו אמרה שראתה את הנאשם בורח מהמקום עם נשק, ונשאל כיצד לא ראה אותה במקום, השיב שיכול להיות שהיא הגיעה ועזבה את המקום בגלל הלחץ, או שמהלחץ הוא לא ראה אותה (ש' 61-65).

בהודעתו מיום 6.7.17 (נ/3), לשאלה אם ע"א סיפר לו מה קרה כשפינה אותו ואת המנוח, השיב ק' בשלילה ואמר שע"א היה מרוכז במנוח, וכי רק לאחר שע"א השתחרר מבית החולים סיפר לו שהנאשם הגיע, ירה לעברם וניסה לברוח ברכב אך נתקע. לשאלה מה היה מצב הרכב כשהוא נסע בו, השיב כי פרט לחלון הנהג שהיה שבור, הרכב היה במצב טוב והוא לא יודע למה הנאשם נתקע; וציין כי לא ראה מתי נשבר החלון (ש' 19-26).

ק' טען, כי הוא מתגורר כ-200 מטר מהשיג, כי מיד כשמע את הירי רץ לשם והגיע תוך 30 שניות. כשנאמר לו שלטענת הנאשם קודם הרביצו לו ותקפו אותו ברכב ורק לאחר מכן הוא ירה, השיב "אני אסביר לך מה ראיתי בדיוק. אני הייתי בבית שמעתי יריות באתי לשם ראיתי את [הנאשם] בורח לכיוון השביל והאמא שלי נ"א היתה מרביצה לו לא ראיתי אם היה לה אבן ביד או לא. הוא ברח בנתיב לכיוון של אח שלו אני ראיתי את האוטו של ח"א מחכה לו ח"א היה נוסע מכיוון המסגד לכיוון השטח. לא ראיתי אם אסף אותו כי כבר הייתי מסתכל על אח שלי ודוד שלי ואבא שלי"; לשאלה אם ראה שמרביצים ושוברים את הרכב, השיב "לא ראיתי אבל כשהייתי בדרך

לשם למקום אחרי ששמעתי ירי שמעתי רעש של ברזלים מכות וזכוכית וראיתי אותו בורח ברגל", והבהיר כי אחרי זה לא שמע עוד ירי, אלא הירי היה רק בהתחלה. לשאלה אם ראה משהו בידו של הנאשם כשברח, השיב בשלילה והוסיף כי **"ראיתי רק אישות מרביצות אותו. אמא שלי ובנות של הנפטר"** (ש' 27-43).

לדבריו, הוא ראה את ח"א נוסע מכיוון המסגד בזמן שהנאשם ברח, כאשר רק הנאשמים היו בשטח, ו"זיהיתי את ח"א. הוא בזמן שנסע בשטח לכיוון של אח שלו ראיתי את הרכב אבל כש[הנאשם] היה רץ אליו הוא ח"א ירד מהרכב עמד ליד הרכב אבל זה היה אולי 20 שניות. ראיתי את ח"א שם בעיניים שלי עם הניסן שלו הלבנה" (ש' 44-51); הוא היה במרחק של כ-200-250 מטר מח"א כשזיהה אותו, ומאחר שהוא מכיר אותו הוא יכול לזהות אותו מרחוק (ש' 62-66). לשאלה איך הוא מסביר שח"א לא התקרב לנאשם כדי לאסוף אותו, השיב **"כי כש[הנאשם] היה רץ אליו היו נשים מרביצות אותו. ח"א היה מפחד להתקרב שלא ירביצו לו גם. ואז כבר לא הסתכלתי מה קרה שמתי את דוד שלי וע"א ברכב ונסעתי"** (ש' 54-55).

ק' זיהה את מכשיר הטלפון שנמצא על רכב הטויוטה ליד הבית כטלפון שלו, והסביר כי הוא היה בידו ולא זכר מה עשה איתו כשפינה את הפצועים; כשהוצגו בפניו תמונות של כובע, סכין ושעון שנמצאו ליד הבית, השיב כי אינם מוכרים לו (ש' 2-17).

עדוּתה של אמנה אבו סבילה

אמנה אבו סבילה, אמם של המנוח והמתלונן, העידה כי האירוע אירע ביום חג, היא היתה בביתה כשהמנוח **"בא אליי ואמר לי בוא ניסע ל[מתלונן] הוא היה לפניי ואני מאחוריו הולכת אחריי, פתאום אני שמעתי יריות רצנו, כשרצתי אחריי [המנוח] היה רץ ופתאום נפל ארצה. ואני אחריי. עד שרצתי חיבקתי אותו והוא אמר לי הרגו אותי. נהרגתי ואני ראיתי את [המתלונן] גם נשען וזה מה שקרה. אני ראיתי בעיניים שלי אותו כשהוא ירה והרג את [המנוח]... כש[המנוח] נפל ואמר בכוונה הרגו אותי אני מת אז התעלפתי ואני לא ידעתי מה קורה סביבי".** העדה הבהירה כי היא מתכוונת לנאשם שהרג את המנוח, והדגישה מספר פעמים שראתה אותו בעיניה. לשאלות התובעת השיבה העדה, כי היא גרה קרוב לבית המתלונן, ולשאלה מדוע היתה צריכה לנסוע למתלונן, השיבה כי היא סובלת מבעיות ברגליים ולכן לפעמים היא צריכה לנסוע, אך בסופו של דבר הם הלכו ברגל, המנוח הגיע לבית של המתלונן, אך היא לא הספיקה להגיע (עמ' 170-171).

בחקירתה הנגדית אישרה העדה, כי המנוח הלך לפניה והיא ראתה אותו כל הזמן, כי הוא לא הספיק להכנס לשיג, וכששמעה יריות והמנוח נפל, הוא היה במרחק של כשני מטר ממנה. לשאלה אם ראתה את הנאשם מחזיק בידו אקדח, השיבה **"אני ראיתי בעיניים שלי. וברח עם הג'יפ... הוא ברח עם הג'יפ והאקדח בידיו ואם היה תרמילים או כדורים הוא היה יורה בכולם... אני ראיתי אותו כשהוא ירד מהג'יפ וברח. כשהבן שלי נפל ואמר הרגו אותי אני התעלפתי"** (עמ' 172-173). בהמשך, לשאלה מה היה המרחק בינה לבין המנוח כשהוא נפל, השיבה **"לא רחוק. אפילו אחד הכדורים עבר מהבגדים שלי ולא פגע בי"**, ולשאלה למה לא אמרה זאת בהודעתה במשטרה, השיבה כי כל הזמן רק חשבה על המנוח וקיוותה שלא יקרה לו כלום (עמ' 177).

כשנאמר לה שהמתלון וע"א סיפרו שהיא ישבה איתם בשיג, וכשהגברים יצאו לקבל את הנאשם היא נשארה בשיג, השיבה העדה לא לעניין, אמרה שהמתלון לא משקר, שהלכה אחרי המנוח ושראתה מי ירה (עמ' 174-173). בהמשך, כשנשאלה אם באותו יום ישבה עם הבנים בשיג, השיבה תחילה שיום אחד ח"א צפצף לכבשים, והם אמרו למתלון שיישב ויעזוב את זה; לאחר מכן אמרה שבאה עם המנוח לכיוון השיג כשהתחילו היריות; ולבסוף אישרה שהיתה בשיג ו"כשני שמעתי את היריות קמתי ואני ראיתי את [המתלון] ברצפה ואת [המנוח] ברצפה", והוסיפה שכשהיתה בשיג הם הרגיעו את המתלון "ואומרים לו תעזוב אותנו מהעניין הזה. ו[המנוח] יצא ו[המתלון] יצא ופתאום התבצעו היריות. לא הספקתי לצאת פתאום [המנוח] אני ראיתי אותו נופל". בשלב זה אישרה העדה, כי בעת היריות היא היתה בשיג, שלקח לה זמן לצאת מהשיג, וכשיצאה ראתה את המנוח על הרצפה; אך כשנשאלה אם כשיצאה מהשיג כבר נגמרו היריות, שבה וטענה שהיא ראתה כשהנאשם ירה במנוח, והסבירה כי השיג נמצא במרחק של 2 מטרים, ושהיא יצאה מהדלת ורצה אחרי המנוח (עמ' 179-177).

כשהופנתה לכך שבהודעתה במשטרה אמרה שאינה יודעת לומר בוודאות אם הנאשם החזיק אקדח, השיבה כי אמרה בחקירה שהנאשם פצע את בנה, וכשהוקראו לה הדברים מהודעתה, השיבה שאינה זוכרת ושלא היתה מרוכזת בחקירה; לשאלה מדוע לא אמרה בחקירה שהתעלפה ולא ראתה יותר דבר, השיבה "אני אמרתי להם כל הזמן אני אומרת להם הבן שלי, הבן שלי" (עמ' 175-174).

לשאלה אם ראתה שהרביצו לנאשם לפני הירי, השיבה "לא הרבצנו ל[נאשם] ולא ראינו אותו, ראינו אותו רק ברגע הזה"; והוסיפה שלא ראתה שהרביצו לנאשם והכו אותו בברזלים ובאבנים (עמ' 175-174). לשאלה אם ראתה שגם המתלון וע"א נפצעו, השיבה בחיוב; כשנאמר לה שאם כך היא היתה חייבת לראות שבני משפחתה תקפו את הנאשם, במקביל או לפני הירי, השיבה "הנאשם" ירד מהג'יפ וברח. הבנים שלו הם שהרביצו לו והילדים הקטנים שהיו שם" והסבירה שכוונתה לבנים של המנוח ולבנים של החמולה, אך אינה יודעת לומר כמה הם היו; ולשאלה מתי הם הרביצו, השיבה "כשהתחלתי לצעוק כל הילדים באו הבנים והבנות ורדפו אחרי [הנאשם]". לגבי הטענה שהילדים הם אלו שירו, השיבה בשלילה; וכן שללה שגם נאג'ת הרביצה לנאשם. לשאלה אם ראתה שהם הרסו את הרכב עם מקל והכו את הנאשם במקלות, השיבה "לא. אני כש[המנוח] נפל אני הספקתי לראות וחוף מזה אל תשאלו אותי" (עמ' 177-176). העדה שללה את הטענה שאמרו לה לומר שהנאשם ירה כדי שהילדים לא יסתבכו, ועמדה על כך שראתה זאת בעיניה (עמ' 177, 179).

26.6.17 מיום 26.6.17 בשעה 12:38 (נ/4), העידה העדה "אני הייתי בבית שלי יחד עם [המנוח], ואמר לי כי רוצים ללכת לעבד אחיו וזה רחוק קצת ואז [המנוח] עקף אותי כי אני זקנה ואז שמעתי יריות ורצתי לכיוון של [המנוח] ו[המתלון] ואז ראיתי את [המנוח] ו[המתלון] פצועים וראיתי את [הנאשם] ירד מהרכב ובורח ברגל ואיתו ביד אקדח ככה אומרים שזה, ואני בכיתי וצרחתי על הילדים שלי, וק' לקח את הפצועים... בג'יפ של זה שירה ממנו ונתקע בשטח" (ש' 2-5). לשאלה אם ראתה בעיניה את הנאשם מחזיק באקדח, השיבה "אני לא יודעת להגיד בטוח אבל ראיתי מכוון משהו ביד" (ש' 19).

לשאלות החוקר, השיבה כי אינה יודעת למה הנאשם ירה בבניה או אם יש ביניהם סכסוך; ולשאלה מה לבש הנאשם השיבה שלא שמה לב כי ראתה את בנה פצוע. לשאלה באיזה מרחק היתה בעת הירי, השיבה שהיתה ליד הבית של

המנוח והירי היה ליד בית המתלונן, וזה לא רחוק (ש' 10-17).

עדוּתה של נ"א

נ"א, אשת המתלונן, העידה כי היא אמם של ע"א וק' וחמישה ילדים נוספים. לדבריה, ביום האירוע היתה בביתו של ק' וכששמעה יריות החלה לרוץ לכיוון, מצאה את כולם פצועים וע"א זרוק על הרצפה; העדה הצביעה על הנאשם ואמרה ש"זה היה מאיים עליהם", ולאחר מכן אמרה שהוא היה יורה עליהם באקדח; והסבירה ש"הוא היה בג'יפ הוא ניסה ללכת עם הג'יפ והג'יפ לא הלך... הוא הוציא את היד שלו מהג'יפ והתחיל לירות" ושהיא לא יודעת מה קרה לאחר מכן, משום שהיתה בהלם (עמ' 222-223). לשאלה מה קרה כשהנאשם לא הצליח לנסוע עם הג'יפ, השיבה "סגר את החלון על עצמו והיה ילדים של [המנוח] בנות. והיו זורקים על הג'יפ... אבנים... הוא אחר כך פתח את הדלת וברח"; והשיבה שק' לקח את ע"א והמתלונן לבית החולים ברכבו של הנאשם, שכן לא היו שם עוד כלי רכב (עמ' 224).

בחקירתה הנגדית הבהירה העדה, כי בעת האירוע לא היתה בתוך ביתו של ק', אלא בחוץ ליד הדלת; כשהופנתה לכך שבהודעתה במשטרה אמרה שהיתה בביתו של ק' וישבה מול הטלויזיה עם הילדים שלו, השיבה שזה היה בבוקר ושהיא שמעה את היריות בזמן שרצתה לצאת מהבית, אך אישרה כי כששמעה את היריות עדיין היתה בבית ושיצאה רק לאחר מכן (עמ' 224-226). העדה אישרה כי מהבית של ק' אין קו ראייה ישיר לכיוון השיג, כי הוא מעט רחוק מהשיג, וכי היא היתה צריכה לרוץ מעט ורק כשהגיעה ליד השיג ראתה את שלושת הפצועים שוכבים על הרצפה; לשאלה אם ראתה במקום את אמנה, השיבה בשלילה (עמ' 226-227). בהמשך, השיבה כי בעת ששמעה את היריות היא יצאה מביתו של ק', אך היא לא יודעת אם ק' ישן באותה עת או איפה היה; ובכל מקרה אמרה שיצאה לכיוון היריות לבד, רצה לכיוון בנה, ולא ראתה את ק' או את אמנה (עמ' 231-232).

כשנאמר לה שהיא לא ראתה את הירי מאחר שהיריות נשמעו כשהיא עוד היתה בבית של ק', השיבה העדה כי כשהגיעה למקום ראתה את הנאשם בתוך הרכב "והיד שלו בחוץ עם האקדח" וכי הוא הוציא את ידו עם האקדח מהרכב וירה פעם אחת (עמ' 227). לשאלה איזה צד של הרכב ראתה מהכיוון שהגיעה, השיבה שראתה את הצד של הנהג; כשהתבקשה לשרטט ולהסביר כיצד הרכב חנה יחסית לשיג, השיבה תחילה שאינה זוכרת, ולאחר מכן שרטטה כי הרכב חנה כך שצידו הימני פונה לביתו של ק' וצדו השמאלי לשיג (נ/6); לשאלת בית המשפט כיצד זה מסתדר עם דבריה שראתה את הצד של הנהג אם היא באה מצדו הימני של הרכב, השיבה שראתה את הנאשם "יושב על ההגה והוא ירה". העדה עמדה על כך שראתה את היריות, שהיא זוכרת היטב את האירוע ומספרת את האמת, וטענה כי אינה זוכרת מה אמרה במשטרה (עמ' 228-230).

העדה אישרה, כי כשהגיעה למקום ראתה ג'יפ שמנסה לצאת מהשטח אך לא הצליח, כי הוא "בא על איזה חול ככה והוא לא יכול לצאת". לגבי הטענה שבשלב זה תקפו אותו במכות, באבנים ובברזלים, השיבה "יכול להיות אני לא יודעת", שכן היא רצה לכיוונו של בנה ע"א ש"היה זרוק", אך שללה את הטענה שבשלב זה ע"א, המתלונן או המנוח הכו את הנאשם ועל רכבו; ולשאלה מי שבר את שמשת הרכב, השיבה שהבנות והילדים של המנוח עשו זאת, אך לאחר מכן סייגה כי לא ראתה אותם "זורקים", אך הם היו בסביבה (עמ' 232-234). לשאלת הסנגורית, אישרה העדה כי כשהגיעה ראתה את שלושת בני משפחתה שוכבים על הרצפה ולא ראתה מה קדם לכך; ולגבי מעשיה ציינה כי היא

היתה בהלם ורצה לקרוא לאנשים לעזרה, כדי שיפנו את הפצועים מהמקום. העדה שללה כי רדפה אחרי הנאשם או הכתה אותו; אך כשנטען בפניה שק' אמר שהיא הרביצה לנאשם עם אבן בראש, השיבה שיכול להיות שתפסה אבן ושאינה זוכרת אם הרביצה או לא, מאחר שהיתה בלחץ והיא זוכרת רק שראתה אותם פצועים ורצה לצעוק לעזרה (עמ' 236-234, 238), ובשלב זה ראתה את הנאשם בורח לכיוון הכביש (עמ' 239).

כשנאמר לה שלפי תיאורה היא הגיעה למקום לאחר הירי ולא ראתה את הירי, עמדה העדה על כך שראתה שהנאשם הוציא את ידו מהרכב וירה יריה אחת, ושאל אחד לא אמר לה לומר זאת. לשאלה אם יתכן שבשלב זה עמדו אנשים ליד הרכב בצד הנהג והיא לא ראתה אותם, מאחר שהגיעה מהצד השני, השיבה שלא היה אף אחד ושהילדים אותם הזכירה היו ליד השיג; כשהוטח בפניה שקודם אמרה שהם הכו את הג'יפ, השיבה **"כשהוא התחיל לירות בהם אז התחילו לזרוק עליו אבנים"**. לגבי הטענה שהמתלון וע"א סיפרו כי הירי בוצע לאחר שהנאשם ירד מהרכב והם ניגשו לכיוונו, השיבה שהיא לא יודעת ושהיא הגיעה לאחר מכן (עמ' 237-236). כשנאמר לה שוב כי היא הגיעה לאחר הירי וכל שראתה זה את הפצועים על הרצפה ואת הנאשם בורח, השיבה שוב כי כשהגיעה הנאשם היה בתוך הג'יפ, הוציא את ידו וירה יריה אחת, כשהילדים של המנוח זרקו עליו אבנים; ולשאלה על מי הוא ירה, השיבה כי הוא **"ירה בשביל לברוח"** עם הנשק ביד. לשאלה כיצד אם כך היא לא פחדה לתת לו מכה בראש השיבה כי לא הרביצה לו, ולגבי דבריו של ק' אמרה שאינה יודעת. לשאלת בית המשפט כיצד היא מסבירה שראתה את הילדים קופצים על הרכב וזורקים אבנים, כשהנאשם יורה מתוך הרכב עם אקדח, השיבה **"יש לו אקדח אבל הם התחילו לזרוק עליו אבנים כשהוא היה בתוך האוטו"**, והוסיפה כי הוא ירה באוויר. לשאלה כיצד ראתה את היד עם האקדח אם הגיעה מהצד השני של הרכב, השיבה כי הפצועים היו זורקים ליד הצד של הנהג, וכי בשלב זה כבר הספיקה לעבור לצד השני של הרכב; ולאחר מכן טענה כי היתה כשהיא היתה ליד ע"א (עמ' 243-241). כשהופנתה לכך שבהודעתה אמרה שהנאשם ירה לכיוון המתלון, ע"א והמנוח, השיבה שהיא לא זוכרת ושלא אמרה זאת, שאז היא היתה בלחץ ושמה שהיא אומרת כעת הוא הנכון; כך השיבה גם לגבי דבריה בהודעה שראתה את היד עם האקדח מרחוק, מיד כשיצאה מהבית. לגבי כך שאמרה בהודעה שק' הגיע אחרי האירוע, כשהשלושה כבר על הרצפה, השיבה שאינה יודעת. לגבי כך שבהודעה אמרה שאינה יודעת מי היו ושראתה רק את היד שלו, השיבה שהיא לא יודעת מה ראתה, ושהיא ראתה את הנאשם כשהוא ברח (עמ' 245-243).

לשאלות הסנגורית השיבה העדה, כי הילדים של המתלון, פרט לע"א וק', לא נכחו במקום והם היו בטיול; וכי הילדים עליהם דיברה שהיו במקום הם שתי הבנות של המנוח ובנו עלי (עמ' 246). עוד אמרה העדה שהיא הגיעה לעדות בבית המשפט עם בנה ק', אך שללה את הטענה ששוחחה עמו על עדותו, שהוא או המתלוננים אמרו לה מה לומר, או שדיברה איתם על האירוע בחודשים שחלפו מאז (עמ' 231-230).

26.6.17 מיום בשעה 12:12 (נ/7), העידה העדה, כי **"אני הייתי בבית של הבן שלי ק' והילד שלי ע"א יחד עם גרושי [המתלון] ואחי [המנוח] היו בשיג שזה בצד שני של הרחוב מצד ביתו של ק', אני הייתי יחד והילדים של ק' בביתו ישבתי מול הטלויזיה יחד עם הילדים של ק' לאחר מכן שמעתי יריות, יצאתי החוצה ראיתי כי יש ג'יפ ירוק ויד יוצאת מחלון ויורה לכיוון [המנוח] אח של גרושי, ע"א הבן שלי, [המתלון] גרושי, וראיתי כי החשוד שנמצא בתוך הג'יפ הירוק ניסה לברוח אך לא הצליח ירד מהג'יפ וברח ברגל, לאחר מכן אני רצתי לכיוון הילד שלי ע"א כי נפגע מירי ואז ק' הגיע לקח את כל הפצועים... ושם אותם בג'יפ של החשוד ולקח אותם לבית חולים סורוקה"** (ש' 3-8).

לשאלה מי האדם שירה מהג'יפ, השיבה "רק ראיתי את היד שלו יוצאת מהחלון ויורה לכיוון הילד שלי והילד שלי נפגע ורצתי אליו ולא שמתי מי בג'יפ"; לשאלה איך ראתה את היד ולא את מי שירה, השיבה כי "היה חלון שחור וראיתי שהבן שלי נפגע ולא הסתכלתי"; לדבריה, מהג'יפ יצא רק אדם אחד ולא היה אדם נוסף, כשהיורה "ברח לרחוק הלך לביתו, אני לא ראיתי אותו"; וכשנאמר לה שאם כך ראתה אותו כשירד מהרכב, השיבה "אני רק ראיתי שהוא בורח ראיתי רק את הגב שלו". לשאלה נוספת מי היורה, השיבה שאינה יודעת, שהילדים אומרים שזה הנאשם, כי "הם ראו הם שיחקו ברחוב", אך לשאלה מי הילדים שראו את היורה, השיבה שאינה יודעת ושרק ראתה אותם משחקים ברחוב (ש' 9-22). לשאלה אם היא לא אומרת מי היורה בגלל שאינה יודעת ושרק ראתה אותם לא אים או יכול לאיים עליה, וצינה כי "אני מרחוק ראיתי, ראיתי רק את היד שלו, אני הייתי בבית ורק שיצאתי ראיתי את היד שלו יורה ולא ראיתי את הפנים שלו" (ש' 26-34).

לשאלה מהיכן הגיע ק', השיבה כי הוא הגיע מביתו, ראה אותם שוכבים ולקח את השלושה ישר לבית החולים בג'יפ שנשארו בו המפתחות (ש' 23-25).

הממצאים בזירה והראיות הפורנזיות

עדוטה וחוות דעתה של רפ"ק צחית חזן-איתן

חוות הדעת שערכה העדה, ראש שלוחת המעבדה הניידת במחוז דרום, הוגשה מטעם המאשימה (ת/29), והיא כוללת תצלומים רבים (134 במספר) המתעדים את הבדיקות שערכה ואת ממצאיהן, כאשר העדה ערכה מספר בדיקות ביום האירוע: בדיקת המנוח במימן בית החולים סורוקה; בדיקת פרטי לבוש פצוע (המתלונן) במימן בית החולים; בדיקת חשוד פצוע (הנאשם) במימן בית החולים; בדיקת זירת הירי; וכן בדיקת שני רכבי הניסאן של הנאשמים בחניית כלי רכב בימ"ר נגב.

בחוות הדעת צוין, כי ביום 26.6.17 סמוך לשעה 09:50 דיווח לה קצין זיהוי מרחב נגב על האירוע, לאחר שבסמוך לשעה 09:00 דווח על שלושה פצועי ירי שהגיעו לבית החולים סורוקה, אחד מהם נפטר מפצעיו והשניים האחרים מטופלים במימן; כוחות משטרה הגיעו לבית החולים והחלו בחקירת האירוע, ובמקביל אותרה זירת האירוע בפזורה ליד שגב שלום. בנוסף, בסמוך לשעה 11:40 מסר לה החוקר אייל סבן, כי הגיע למימן אדם פצוע שמחקירתו עלה חשד למעורבות באירוע, והוא ביקש כי יבדק. בהמשך, סמוך לשעה 15:30 הודע לה, כי נתפסו שני כלי רכב מסוג ניסאן טרנו (אחד לבן ואחד כסוף), החשודים במעורבות באירוע והם נגררו לחניית הרכבים של ימ"ר נגב.

לגבי בדיקת גופת המנוח - העדה הגיעה עם פקד יואב ברקן בסמוך לשעה 10:15 למימן בית החולים, שם בדקה את גופת המנוח ותייעדה את הפגיעות על גופו. בין היתר צוין, כי המנוח לבש חולצה בצבע אפור עם פסים בצבעים אפור וורוד, גזורה בחלקה הקדמי, עליה נמצאו שני חורים - האחד בחזית באזור החזה מימין והשני בגב.

כן צוין, כי על המיטה בה שכב המנוח הונחו שתי שקיות לבנות, על אחת מדבקה עם הכיתוב "אלמוני 2312" (כיתוב דומה נכתב בתווית על חזהו של המנוח), ועל השניה מדבקה עם הכיתוב "נפגע 1050". בשקית שסומנה 2312 נמצאו

מכנסי ג'ינס בצבע כחול מוכתמים בחומר חשוד כדם (להלן- חח"ד) ורגבי אדמה, ובהם שני חורים במכנס ימין וחור בבד בכיס שמאלי אחורי; זוג נעלי ספורט "נייקי" בצבע לבן מוכתמים בחח"ד וזוג גרביים בצבע שחור. ואילו בשקית שסומנה 1050 נמצאו תחתונים גזורים בצבע כחול מוכתמים בחח"ד, שבחלקם האחורי 3 חורים; מכנסי ג'ינס מוכתמים בחח"ד, בהם שני חורים בבד כיס שמאלי קדמי; חולצת טי בצבע לבן עם הדפס בחזית, גזורה בחלקה הקדמי ומוכתמת בחח"ד; זוג נעלי ספורט בצבע כחול וכסף מוכתמות בחח"ד וגרב בצבע לבן. העדה תפסה את פריטי הלבוש השונים, וכן כסף שנתפס בשני זוגות המכנסיים, והעבירה אותם לטיפול יחידת החקירות.

לגבי בדיקת פרטי הביגוד של המתלונן- העדה קיבלה בסמוך לשעה 11:15 את בגדי המתלונן (מכנסי טרנינג בצבע אפור ושחור וגלביה חומה) עליהם כתמי חח"ד; במכנסיים נמצאו שני חורים, האחד בחזית המכנסיים והשני בחלק האחורי באזור עכוז ימין; בגלביה נמצאו שלושה חורים: חור בחזית בצד שמאל ושני חורים בחלק האחורי בצד ימין. גם פריטי לבוש אלו נתפסו והועברו לחקירות.

לגבי בדיקת הנאשם- בשעה 11:45 בדקה העדה את הנאשם שהיה פצוע. צוין כי הנאשם לבש חולצה קצרה עם פסים בשחור ולבן מוכתמת בכתמי חח"ד ומכנסי ג'ינס; ראשו ואצבע יד ימין שלו חבושים בתחבושת; על ידו צמיד בית חולים, עליו נכתבו פרטי האישיים והכיתוב "נפגע 1052". נערכה בדיקה לאיתור שיירי ברזל בידיו של הנאשם, אך לא התקבלה תגובה; ובנוסף הוא נדגם באמצעות ערכת שרידי ירי בידיו, ראשו וזקנו, והדגימה הועברה לטיפול יחידת החקירות.

לגבי בדיקת הזירה- העדה הגיעה למקום ביום האירוע בסמוך לשעה 14:00 עם פקד יואב ברקן; וצינה כי מדובר במתחם מגורים בפזורה הבדואית, כ-8 ק"מ מזרחית לשגב שלום, ובו מכלאות בעלי חיים (ובכלל זה שני דירים) בחלק הצפון מזרחי, ומבני מגורים (מספר מבנים ובהם שיג אירוח) בחלק הדרום מערבי, כשבין מבני המגורים והמכלאות מפריד שביל עפר שכיוונו הכללי דרום-מזרח לצפון-מערב. מדרום-מזרח למתחם המגורים קיימת דרך עפר ומדרום לה שטח חקלאי. בתצלומים הרבים שצורפו לחוות הדעת ניתן לראות את הזירה והמבנים השונים, לרבות בתצלומי אוויר.

בזירה נמצאו וסומנו הממצאים הבאים: שעון מוכתם בחח"ד וכתמי חח"ד (סומנו 13) על הקרקע בשטח החקלאי דרום-מזרחית למבנה המגורים (מהתמונות, ובעיקר תמונה 3 עולה כי מדובר בשטח החקלאי שמעבר לדרך העפר ה"ראשית" - ג.ש); שלושה כדורי תחמושת, כובע מצחייה בצבע שחור מוכתם בחח"ד ושרשרת חרוזי תפילה (סומנו 1), על הקרקע בשטח החקלאי דרום-מזרחית למבני המגורים והשיג (בקרבת השעון, ראו תמונה 3); כתמי חח"ד, הן כתמי טפטוף והן כתמי התזות (סומנו 2-8), על הקרקע בשביל שבין מבני המגורים למבני הדיר; כתמי חח"ד (סומנו 10), על הקרקע סמוך לחזית מבנה השיג; קליע (סומן 11) על הקרקע סמוך לחזית מבנה השיג; סימן פגיעה בגובה של כ-2.5 מ' מהקרקע (סומן 12) על הקיר המזרחי של מבנה 1 (המבנה הקרוב ביותר לשיג, לשביל ולדרך העפר), אשר נבדק באמצעות ערכה לאיתור חורי ירי והתקבלה תגובה לעופרת; טלפון נייד (סומן 14), על גג רכב חונה ממזרח למבנה 1; סכין עם להב באורך כ-16 ס"מ וקת עץ (סומנה 9) על הקרקע בשביל סמוך לחלקו האחורי של הדיר הצפוני. העדה תפסה את המוצגים שמצאה, לרבות 10 דגימות חח"ד שנטלה מהקרקע, והעבירה אותם לחקירות לצורך בדיקתם.

לגבי בדיקת רכב ניסאן טרנו לבן (השייך לנאשם 2)- הרכב נבדק ביום 27.6.17 בשעה 14:00. נמצאו מוט ברזל מוכתם בחח"ד, בחלקו שעון על ידית בלם היד ובחלקו מונח למרגלות מושב הנוסע הקדמי ימני; ומטלית בד בצבע צהוב

מוכתמת בחח"ד באזור ידית בלם היד. בנוסף, תאי הנוסעים ברכב נדגמו באמצעות ערכה לשרידי ירי. המוצגים וערכת שרידי הירי הועברו לטיפול החקירות.

לגבי בדיקת רכב ניסאן טרנו בצבע כסף-אפור (השייך לנאשם) - הרכב נבדק ביום 27.6.17 בשעה 15:00. ברכב נמצאו סימני פגיעה שונים: סימני פגיעה, מעיכה ושפשוף בכנף קדמית שמאלית, בדופן החיצונית של דלת הנהג, במסגרת חלון דלת הנהג, ובחלקה השמאלי של דופן חיצונית של דלת אחורית-שמאלית עד לחלקה האחורי של מסגרת דלת הנהג; שמשת חלון דלת הנהג מנופצת וחסרה, ושברי זכוכיות נעוצים לאורך גומי האיטום עד לחלק העליון של מסגרת החלון; סימני פגיעה ושפשוף במסגרת חלון חיצונית של דלת אחורית ימנית, ושברי עץ נעוצים בגומי האיטום של החלון; וכן נמצאו רגבי אדמה על מושב נוסע אחורי ימני ולמרגלותיו, שברי זכוכיות פזורים על מושב נוסע קדמי שמאלי וימני ועל הרצפה למרגלותיהם ולמרגלות מושב נוסע אחורי שמאלי, שבבי ושברי עץ על הרצפה למרגלות מושב נוסע קדמי שמאלי וימני. לגבי סימני הפגיעה ציינה העדה, כי "בהסתמך על סימני פגיעה, מעיכה, שפשוף וחסר בצבע בחלקה השמאלי של דופן חיצונית של דלת אחורית שמאלית והמשכם בחלקה האחורי של מסגרת דלת קדמית שמאלית... אני מסיקה בסבירות גבוהה מאד כי חלק מהפגיעה ברכב... בוצעה כשדלת הנהג פתוחה".

כמו כן נמצאו כתמי העברת חח"ד, מריחת חח"ד וכתמים בתצורת ניגוב חח"ד, במקומות שונים ברכב: דפנות חיצונית ופנימית של דלת אחורית שמאלית, דפנות חיצונית ופנימית של דלת אחורית ימנית, על סף דלת אחורית ימנית, על מושב נוסעים אחורי ימני, ועל דופן חיצונית של דלת קדמית ימנית; וכן נעלי ספורט שחורות מוכתמות בחח"ד וגרביים שחורות למרגלות מושב נוסע אחורי שמאלי. ברכב נתפסו מוצגים נוספים שונים הכוללים ניירת, אשפה וכן סכין מתכת עם כיסוי מתכת, שנמצאה מתחת למושב קדמי שמאלי. בנוסף, תאי הנוסעים ברכב נדגמו באמצעות ערכה לשרידי ירי. המוצגים, לרבות ערכת שרידי הירי ו-10 דגימות שנלקחו מכתמי החח"ד, נתפסו והועברו לטיפול החקירות.

עוד הוגשו במסגרת עדותה של העדה, דוחות תפיסת מוצגים שערכה: לגבי בדיקת שרידי ירי שערכה לנאשם, אותה המליצה להעביר לבדיקה במעבדת סימנים וחומרים (ת/30); לגבי פריטי הלבוש של המתלונן, אותם המליצה להעביר למעבדת סימנים וחומרים לקביעת מרחקי ירי (ת/31), והם אכן הועברו לבדיקה (נ/8); ולגבי המוצגים השונים שנתפסו ברכבו של הנאשם (ת/32), המליצה להעביר את דגימת שרידי הירי למעבדת סימנים וחומרים, את דגימות החח"ד והנעליים למעבדה הביולוגית להפקת פרופיל דנ"א, ומוצגים נוספים המליצה לשלוח לבדיקת ט"א ודנ"א.

במסגרת עדותה של העדה בפניי, הוסיפה העדה לגבי העדר תגובה לשיירי ברזל בבדיקה שנערכה בידיו של הנאשם, כי "המשמעות של זה יכולה להיות או שהידיים שלו נשטפו, או שיכול להיות שהוא מהאחוז הזה של האנשים שלא מגיב בתגובה הזאת של הפרו טרייס... או שהוא לא אחז בנשק או שהנשק לא היה מורכב מברזל ולכן לא נותרו שאריות" (עמ' 315). בחקירתה הנגדית הסבירה העדה כיצד מתבצעת בדיקת ה"פרוטרייס" לאיתור שיירי ברזל, והבהירה כי אם הידיים נשטפו תוך חצי שעה מהמגע בברזל, שיירי הברזל נשטפים ולא ייראו בבדיקה, אך לאחר חצי שעה מהמגע הם יתקבעו ולא ירדו עוד בשטיפה. עוד הסבירה כי מדובר בשיירים כתוצאה ממגע בברזל עצמו, כך שקת אקדח מעץ או מפלסטיק לא תותיר סימנים; וכי יש אחוז מסוים באוכלוסיה שאינו מגיב לריאקציה הנוצרת בבדיקה, אך אין בדיקה המאפשרת לאתר את אותם אנשים, וממילא יש הסברים נוספים להעדר תגובה בבדיקה (עמ' 326-327).

העדה אישרה, כי הזירה הראשונה אליה הגיעה היא בית החולים, שם התבקשה ע"י החוקר אייל סבן לבדוק פצוע שהגיע לחדר המיון ויתכן שהוא קשור לאירוע הירי (הנאשם), וכי היתה מודעת לכך שהיו שני פצועים נוספים מהאירוע בבית החולים. לשאלה מדוע לא ביררה אם לערוך גם לפצועים הנוספים בדיקות של שרידי ירי וברזל, השיבה כי הם עברו אותה עת טיפולים ולא אפשרו להם לבדוק אותם, אך היא קיבלה את בגדיהם לבדיקה; והסבירה כי הדברים לא נאמרו לה ע"י צוות בית החולים, אלא היחידה החוקרת היא שמעדכנת אותה אם היא יכולה לבדוק או לא; כאשר מבחינתה לא בדקה אותם משום שלא ניתנה לה אפשרות לגשת אליהם כשהם מקבלים טיפול, והמשמעות היא שהפציעות שלהם מטופלות, מנוקות, הם נשטפים ועוברים טיפול כירורגי, כך שהתיעוד והבדיקות שלה אינן רלוונטיות (עמ' 317-318). לגבי בדיקת בגדי הנאשם, הבהירה העדה כי הנאשם היה לבוש בעת הבדיקה (כעולה גם מתמונה 75) והיא ציינה כי בגדיו מוכתמים בדם, אך היא לא הפשיטה את הנאשם ולא תפסה את בגדיו, אלא הנחתה את יחידת החקירות לתפוס אותם ולהעבירם לבדיקה במעבדות הרלוונטיות (עמ' 321).

לשאלות לגבי מצבו של הנאשם בעת הבדיקות שערכה לו, השיבה העדה כי בתמונה שצילמה (ת/29 תמונה 75) עיניו אינן עצומות אלא הוא מסתכל למטה; וכי אינה זוכרת אם דיברה איתו, וככלל אינה משוחחת עם חשודים, למעט הנחיות לצורך הבדיקה או הסברים על מעשיה, על מנת שלא יהיו לחוצים. לדבריה, היא פועלת תחת ביקורת של הגורמים הרפואיים כדי לוודא שאין בעיה בביצוע הבדיקות, הגם שהיא לא פונה ישירות לגורמים הרפואיים אלא יחידת החקירות, ורק לאחר שהיא מקבלת מהם אישור היא מבצעת את הבדיקות, ובענייננו היא התנהלה מול החוקר אייל סבן; וכי אין זה מתפקידה לקבל אישור לבדיקות מהנבדק, אלא היא מסתמכת על הבקשה של יחידת החקירות לעריכת הבדיקות (עמ' 322-323). לשאלה אם שוחחה עם הנאשם בעת שביצעה את הבדיקות, שכן הנאשם כלל לא זוכר שבוצעו לו בדיקות כאלו כך שהיה במצב של חוסר מודעות, השיבה כי היא נוהגת להסביר לנבדק מה היא עומדת לעשות על מנת שלא יילחץ; והוסיפה כי **"בכל מקרה, על מנת לעשות לו בדיקות מסוימות, הוא צריך להגיב. בפרו טרייס, הוא צריך להגיש את הידיים על מנת שאני אוכל לבדוק אותן. וזה אומר שכשאני מדברת איתו ואני אומרת לו 'תגיש לי את הידיים' הוא צריך להגיב והוא הגיב. הוא מראה לי את הידיים. אני לא עושה שום דבר, שום פעולה שהיא בכח".** העדה לא ידעה לומר אם תמונה 75 צולמה לפני או אחרי הבדיקות שערכה לנאשם, ואמרה שיש לבדוק בדיסק את כל התצלומים שצולמו ולראות אם יש תמונות נוספות שלו, שכן צולמו 400 תמונות ורק 131 מהן הוכנסו לחוות הדעת (עמ' 324-325, 328). יצוין, כי בסוף עדותה, לאחר עיון בדיסק, אמרה העדה כי צילמה 5 תמונות של הנאשם (עמ' 346).

העדה הסבירה כיצד מבוצעת בדיקת שרידי ירי, באמצעות ערכה ובה מדבקות קטנות עמן טופחים בעדינות על הגוף, הידיים, הפנים ובעיקר באזור השיער, שכן שם בעיקר נדבקים שרידי הירי, ואת הערכה שולחים לבדיקה במעבדה; כאשר הבדיקה מגלה האם הנבדק ירה, היה בקרבת היורה, או ששרידי הירי הועברו אליו באמצעות מגע (העברה משנית). אשר לנאשם אשר היה חבוש בראשו, ציינה העדה כי היא אינה מסירה תחבושות כדי לדגום, וכי לקחה דגימות רק מאזורים חשופים שיש אליהם גישה; והבהירה כי לא יתכן שהנאשם היה מנומנם בעת הבדיקה, שכן היא זקוקה לשיתוף פעולה מצדו כדי לבצעה (עמ' 328-329).

לגבי דגימות הדם שאספה מהזירה, הסבירה העדה כי הן אינן יכולות ללמד על מקום או אופן גרימת הפציעה, שכן הכתמים שסומנו 2-8 ו-13 היו בעיקר כתמי טפטוף, ש"הם כתמים בעצם פסיביים שלא מעורב בהם כוח חיצוני אלא כוח גרביטציה בלבד. גוף מדמם. זה יכול להיות אדם פצוע, אדם שנגע באדם אחר פצוע והידיים שלו

מגואלות בדם. או חפץ שהיה מוכתם בדם. גוף, עצם כלשהו שהולך פשוט בכוח הגרביטציה; וגם כתמי ההתזה שנמצאו (למשל אלו שסומנו 5, ונראים בתמונה 26) אינם בהכרח מעידים על אימפקט, שכן לתצורת פגיעה יש מראה מאד אופייני כמעין מניפה, ואילו בענייננו כתמי ההתזה **"יכולים להיות בגלל יד שמוזזת, ואז אותם כתמי טיפות דם ניתקות מהיד ויוצרות את התצורה של ההתזות"**. לגבי הכתמים הגדולים יותר (הנראים למשל בתמונות 21 ו-28), ציינה העדה כי ניתן לומר שהאדם או החפץ שטפטף דם עמד או ישב במקום. על כן, ציינה העדה כי אינה יכולה לקבוע בדיוק איפה עמד היורה או הנפגע (עמ' 337-336).

לגבי ממצאים אחרים בזירה, השיבה העדה כי איש לא הפנה אותה למקום בו חנה רכבו של הנאשם ולמקום בו התחפר ונתקע, וכי לא התבקשה לבדוק הטבעה של צמיגים, הגם שאם היו סימנים הם היו מתעדים זאת, אך מדובר במשטח קשה מאד שלא נותרו עליו עקבות צמיגים (עמ' 337, 339). לגבי סימן הפגיעה שמצאה על קיר מבנה 1, הבהירה העדה כי אין מדובר בחור ירי, אלא בסימן פגיעה שיכול להיות שנגרם מקליע, שבו התקבלה תגובה לעופרת אך לא לנחושת, מה שיכול ללמד **"שאו שהקליע היה עשוי אך ורק מעופרת, או שהקליע התפרק, כי קליע, יש קליעים שבנויים מליבה של עופרת ומעטפת של נחושת... או שיכול להיות שזה כל חומר עופרת אחר שפגע בקיר עצמו אבל אני לא יכולה להתחייב לזה שזה חור ירי בגלל שזה בעצם איזשהו סימן ואי אפשר לקבוע כאן כיוון ירי משוער"**; והוסיפה, כי אינה יכולה לקבוע את הטריות של הסימן, אשר בדרך כלל נבדקת ע"י מציאת סימני טיח או צבע על הרצפה וכאן לא ניתן היה לראות זאת (עמ' 341-340). העדה הבהירה כי בזירה נתפס קליע אחד בלבד ליד השיג, וכן שלושה כדורי תחמושת, כאשר נעשתה על ידם סריקה יסודית לאורך כל האזור, לרבות בשטח החקלאי (שם נתפסו הכדורים); ואישרה כי קיימת אפשרות שמישהו ניקה את הזירה ולכן לא נמצאו קליעים נוספים, אם כי לגבי אי מציאת תרמילים אמרה שיכול להיות שדובר באקדח תופי בו התרמילים נשארים באקדח, או שנאספו, או שלא אותרו למרות הסריקה. לדבריה, ההשוואה בין הקליע שנתפס לסימן הפגיעה על הקיר, לגבי החומר ממנו עשוי הקליע, השוואה בין הקליע לבין כדורי התחמושת שנתפסו, או בינו לבין קליעים שהוצאו, אם הוצאו, מגופם של הנפגעים, יכולה להעשות על ידי מעבדת נשק (עמ' 344-341).

אשר לבדיקת רכבו של הנאשם, לשאלה אם יתכן שחלק מהפגיעות ברכב נגרמו מירי, השיבה העדה כי זה לא נבדק, מאחר שלא היו מאפיינים של חורי ירי או חורים, אלא פשוט סימני פגיעה- מעיכה, שפשוף וחסר בצבע. לגבי בדיקת שרידי ירי ברכב, הסבירה העדה כי שני הרכבים נדגמו מתא נוסעים קדמי ואחורי- מהתקרה, מלוח המכוונים, מהמושבים ומשענות הראש (עמ' 344-343).

חוות הדעת לגבי נתיחת גופת המנוח

חוות הדעת הפתולוגית שערך ד"ר ריקרדו נחמן בסיוע המתמחה ד"ר אבי זלן מהמכון לרפואה משפטית (ת/25), הוגשה בהסכמה; ובה תועדה בדיקת ונתיחת גופת המנוח מיום 17.6.17.

הממצאים העיקריים שנמצאו בבדיקה הם:

1. פצע כניסת קליע בחזה משמאל בקו בית השחי הקדמי; תעלת מעבר הקליע בכיוון אחורה, מטה וימינה, עוברת דרך הצלע השלישית משמאל, אונה עליונה ותחתונה של ריאה שמאלית, עם פגיעה בכלי דם אונתיים

ושרירים, כשלאורך התעלה נמצאים פצעי קרע ברקמות רכות, רסיסי עצם ודימום; נמצא כ-400 מ"ל נוזל דמי בחלל הצדר השמאלי, לאחר שעל פי הרשומה הרפואית, נוקז מעל 2,000 מ"ל נוזל דמי. פצע יציאת הקליע נמצא בגב משמאל, בצורת פצע קרע אלכסוני מטה ושמאלה, באורך כ-1 ס"מ, ושני פצעי קרע משניים.

2. פצע כניסת קליע בירך ימין, בשליש האמצעי בצד החיצוני, כאשר תעלת מעבר הקליע בכיוון שמאלה ומעט קדימה, עוברת דרך הרקמות הרכות ללא פגיעה בכלי דם גדולים, ולאורך התעלה נמצאים דימום ופצעי קרע ברקמות רכות. פצע יציאת הקליע נמצא בירך ימין במישור הפנימי, בצורת פצע קרע אלכסוני בכיוון מטה ואחורה, מוקף בשפך דם תת-עורי.

3. פצע כניסת קליע בירך ימין, בשליש התחתון בצד החיצוני-קדמי, ומסביבו שפך דם תת-עורי; תעלת מעבר הקליע בכיוון שמאלה ומעלה, עוברת דרך הרקמות הרכות ללא פגיעה בכלי דם גדולים, כשלאורך התעלה נמצאים פצעי קרע ברקמות רכות ודימום. פצע יציאת הקליע נמצא בירך ימין, בשליש האמצעי במישור הקדמי-פנימי, בצורת פצע קרע אלכסוני בכיוון מטה ואחורה, מוקף בשפך דם תת-עורי.

4. פצע כניסת קליע בירך שמאל, בשליש העליון בצד האחורי-חיצוני; תעלת הקליע בכיוון ימינה, קדימה ומעט מעלה, עוברת דרך הרקמות הרכות ללא פגיעה בכלי דם גדולים, כשלאורך התעלה נמצאים פצעי קרע ברקמות הרכות ודימום. פצע יציאת הקליע נמצא בירך שמאל, בשליש העליון במישור הפנימי, בצורת פצע קרע אלכסוני בכיוון מטה ופנימה, מוקף בשפך דם תת-עורי.

5. מספר שפכי דם תת-עוריים בשוליים התחתונים של החזה מימין, בירך ימין, ובשוק ימין.

על סמך ממצאי הבדיקה נקבע בחוות הדעת, כי מותו של המנוח "נגרם מהלם תת-נפחי בעקבות איבוד דם נרחב, שנגרם ממעבר קליע דרך הגו שפגע בריאה השמאלית. הקליע פגע בכלי דם בינוניים ריאתיים וגרם לאיבוד דם מתמשך עד למצב של הלם תת-נפחי. במצב של הלם תת-נפחי חלה ירידה חדה ומהירה בלחץ הדם, שגורמת לפגיעה חמורה באספקת הדם לאיברים חיוניים ומובילה בסופו של דבר למוות בשל ירידה בחמצון... בנוסף מעבר הקליע דרך חלל בית החזה והריאה השמאלית, והתמט שנגרם לריאה, גרם לפגיעה בפעולה המכנית של הנשימה ולהפרעה בחמצון. סביר להניח שמנגנון זה החיש את מותו של המנוח. ראוי לציין שפגיעת קליע בריאה עם היווצרות חזה דם (כלומר הצטברות דם סביבה) היא כשלעצמה בעלת פוטנציאל קטלני".

לגבי שלוש פציעות הירי הנוספות בירכיו של המנוח, צוין כי מאחר שעברו דרך הרקמות הרכות בלבד, ולא פגעו בכלי דם גדולים או בעצמות הירך, הן לא גרמו למותו של המנוח.

לגבי טווח הירי צוין, כי על גופת המנוח לא נמצאו סימני ירי משניים היכולים להעיד על ירי מטווח קרוב; וכי העדר סימנים אלו מעיד על ביצוע ירי מעבר לטווח בו נותרים סימנים, זאת "בהנחה שהקליע לא עבר דרך מטרת ביניים - לדוגמה פריטי ביגוד שלא הועברו עם גופת המנוח".

לגבי שפכי הדם התת עוריים בחזה ובגף הימני התחתון, צוין כי הם נגרמו מחבלות קהות ישירות (מכות) או לא ישירות (נפילה), כאשר פרט לשפך הדם בצד הקדמי של ירך ימין, שצבעו מעיד על כך שנוצר לפחות 24 שעות לפני המוות, יתר שפכי הדם נגרמו בסמוך למוות.

חוות הדעת לגבי שרידי ירי ועדותה של המומחית

חוות הדעת שערכה רפ"ק אסנת ישראלזון אזולאי ממעבדת סימנים וחומרים, מיום 6.9.17 (ת/28), הוגשה בהסכמה. מחוות הדעת עולה כי התקבלו לבדיקה המוצגים הבאים:

1. פריטי לבוש של הנאשם בשקית אטומה - צוין כי השקית לא נפתחה ולא נבדקה; ובסעיף 4 להערות הוסבר, כי הוחלט לא לבדקם נוכח מציאת שרידי ירי רבים במדגמים המיוחסים לנאשם.
2. ערכת שרידי ירי מהבדיקה שנערכה לנאשם.
3. ערכת שרידי ירי מהבדיקה שנערכה לרכבו של ח"א.
4. ערכת שרידי ירי מהבדיקה שנערכה לרכבו של הנאשם - צוין כי השקית לא נפתחה ולא נבדקה; ובסעיף 5 להערות צוין, כי **"בתאום עם היחידה (אייל סבן) המוצג המתואר... לא נבדק על ידינו"**.
5. ערכת שרידי ירי מהבדיקה שנערכה לח"א.

בממצאי הבדיקה צוין כי נמצאו חלקיקים אותם ניתן לזהות כשרידי ירי על פי הפירוט הבא: במדגם המיוחס לשיערו של הנאשם נמצאו 7 חלקיקים; במדגם המיוחס לידיו של הנאשם נמצאו עשרות חלקיקים; ובמדגם המיוחס לשיערו של ח"א נמצא חלקיק אחד. וכן צוין כי הרכב היסודות הכימיים של החלקיקים שנמצאו, מתאים להרכב שרידי ירי של תחמושות מערביות מודרניות, כאשר לא מוכרים חלקיקים בעלי הרכב כזה שאינם ממקור של פיצוץ פיקה.

המומחית חיוותה דעתה, כי המצאות שרידי הירי במדגמים אלו, מצביעה על אחת האפשרויות הבאות, המתייחסות לזמן שקדם לאיסוף המדגמים:

1. הנאשמים ירו בנשק חם ובתחמושת מקבוצה זו.
2. הנאשמים היו בסמוך לאחר או לאחרים בעת שירו בנשק חם ובתחמושת כזו.
3. הנאשמים באו במגע עם אדם או חפץ שהיה מזוהם בשרידי ירי של תחמושת מקבוצה זו.

עוד צוין, כי מאחר שבמדגם המיוחס לידיו של ח"א נמצא חלקיק אחד בלבד (כך בחוות הדעת, על אף שקודם לכן נרשם כי החלקיק נמצא בשיערו - ג.ש), הרי שיש לייחס לממצא הבדיקה של מדגם זה ערך ראיתי מוגבל; וכי במדגם המיוחס לשיערו של ח"א ולרכבו לא נמצאו שרידי ירי, כאשר הממצא השלילי יכול להעיד על כך שכלל לא היו שרידי ירי במשטחים אלו, או שהיו אך לא נמצאו בבדיקה מסיבה כלשהי.

בחקירתה הנגדית של המומחית מיום 8.10.18, הסבירה כי שיקול הדעת בשאלה איזה מוצגים לבדוק ואיזה לא, הוא שילוב בין שיקול הדעת של הבודקים לבין התייעצות עם היחידה החוקרת, לפי העניין. לגבי פריטי הלבוש של הנאשם, הסבירה כי הם לא נבדקו משיקולים של המעבדה של תעדוף בעריכת הבדיקות ועלות מול תועלת, שכן מדובר בבדיקה במיקרוסקופ אלקטרוני, שמספר הבדיקות שניתן לערוך בו מאד מוגבל, נוכח עומס העבודה הגדול בתיקים מכל הארץ ואף עלות הבדיקות גבוהה ולכן נדרש לעשות תעדוף של הבדיקות; ולרוב נוטים לבדוק קודם את הדגימות שנלקחו מגופו של חשוד, ואם בהן נמצאים שרידי ירי רבים, מוותרים על בדיקת הדגימות מהבגדים של אותו חשוד (עמ' 460-461, 466).

לגבי הערכה שנלקחה מרכבו של הנאשם הבהירה העדה, כי מאחר שהתקבלו שתי ערכות מכלי רכב הם פנו להתייעץ עם היחידה החוקרת, כדי לברר **"האם הזמן שחלף מיקד אותם ברכב אחד שיש לו עדיפות שאותו נבדוק ראשון או בעדיפות לעומת הרכב השני"**, והחוקר אייל סבן הכווין אותם לביצוע הבדיקה ברכב אחד בלבד (רכבו של ח"א - ג.ש). העדה הקריאה מתיק העבודה שלה כי **"בתיאום עם אייל סבן ולאחר בירור עם צחית... יש לבדוק רק את הרכב הלבן... ואת השקית האחרת אין צורך לבדוק כרגע"**. לשאלה אם טענה של אדם שישב ברכב ובוצע כלפיו ירי בצורה מסוימת היא משמעותית בנוגע לבדיקת הרכב, השיבה העדה כי בדרך כלל הם בודקים רכב שממנו בוצע הירי, ולא רכב שלעברו בוצע הירי שלגביו רלוונטית למשל בדיקת חורי ירי. לדבריה, בענייננו היא לא יודעת דבר על כלי הרכב, ולא שאלה את החוקר אם מדובר ברכב שירו עליו או ירו ממנו, אלא רק שאלה אותו אם יש צורך לבדוק את שתי הערכות או רק אחת מהן (עמ' 461-464). לדבריה, במקרים בהם נמצאים שרידי ירי ברכב הדבר יכול להעיד על אחת ממספר אפשרויות: שמהרכב בוצע ירי, שבוצע ירי בסמוך מאד לרכב, או שהונח בו חפץ מזוהם בשרידי ירי כמו אקדח; כאשר אם לא נמצאים שרידי ירי זה לא אומר דבר, ו"זה לא אומר שלא קרה כלום ברכב" (עמ' 465).

העדה תיארה את ערכת בדיקת שרידי הירי, המכילה שני דוגמים עם דבק דו צדדי המסומנים באותיות A ו-B, כאשר ההנחיה היא לדגום באחד מהם את ידיו של החשוד- גב כף ימין וגב כף שמאל עד גובה החפטים, וכן כריות שתי הידיים (העדה הדגימה טפיחות קלות על כף היד); ובשני את שיערו, לרבות זקן ושפם; ולאחר מכן המדגמים נארזים באופן הרמטי ונשלחים למעבדה, שם הם נבדקים במיקרוסקופ אלקטרוני סורק (עמ' 466-467).

לגבי תוצאות הבדיקה מדגימת ידיו של הנאשם, הסבירה העדה כי המשמעות של "עשרות חלקיקים" היא בין 10 ל-100; כאשר הם הפסיקו לבדוק כשהגיעו לסדר גודל של 40 חלקיקים, **"משום שבדרך כלל אנחנו לא מוצאים עשרות שרידי ירי זה כמות גדולה מאוד... מבחינת הניסיון שלנו והסטטיסטיקה למצוא עשרות שרידי ירי במדגם זו כמות גדולה מאוד שאנחנו מוצאים אותה באחוזים בודדים מהמדגמים ולכן לא מצאנו צורך להמשיך לבדוק"**. כן ציינה, כי שתי הידיים נדגמו בדוגם אחד, כך שלא ניתן לומר כמה חלקיקים נמצאו ביד ימין וכמה ביד שמאל, וזה לא רלוונטי כמה נמצאו בכל אחת מהידיים. כן הדגישה העדה, כי גם לגבי כמות זו נכונות שלוש האפשרויות שציינה בחוות הדעת, דהיינו ירי, המצאות בקרבת יורה או מגע עם אדם או חפץ מזוהם, אך ככל שכמות שרידי הירי גדולה יותר יש סבירות רבה יותר לאחת האפשרויות (עמ' 468-469, 474). לשאלה האם העברה משנית יכולה להגרם למשל מאזיקים שהחזיק שוטר שירה קודם לכן, השיבה העדה **"בדומה לאבק אם בן אדם יגע במקום שהוא מלא אבק וירים את ידו האבק יעבור אל היד ושרידי ירי יכולים לעבור במגע ישיר. כמובן שכמות שרידי הירי משתנה בהעברה משנית... שרידי ירי הם חלקיקים בגודל של אבק מתנהגים מאוד דומה נוצר ענן שנופל על סביבת היורה והוא יכול לכלכל את כל הסביבה. וגם בהעברה משנית אם אדם או חפץ נוגע באזור מזוהם הזיהום יכול לעבור,**

כמובן לא באותן כמויות של חלקיקים" (עמ' 474).

לשאלת הסנגורית האם בגדי הקורבן הגיעו אליה, השיבה העדה כי הם לא בודקים שרידי ירי על קורבנות אלא רק על חשודים בירי, ואם בטעות מועברת ערכה של קורבן ירי היא לא תבדק, שכן **"אנחנו מנחים את השטח לא לאסוף בדיקות לשרידי ירי מקרבנות ירי, משום שהקליע יכול למשוך אתו מספר שרידי ירי ולכן הערך הראייתי של הבדיקה יורד. במקרים מיוחדים לפי בקשות מיוחדות, אבל זה נדיר, אנחנו נעשה"**; והוסיפה כי בעת הירי הקליע עלול למשוך איתו שרידי ירי למרחק מסוים, וזה יקשה עליהם להבחין אם אותו אדם ירה או נורה (עמ' 473-474).

לגבי הרכב שרידי הירי הסבירה העדה, כי הם חלקיקים המכילים שלוש מתכות: עופרת, בריום ואנטימון, שכאשר שלושתם נמצאים באותה נקודה, זה מעיד על כך שהחלקיק הוא תוצר של פיצוץ פיקה. היות ותהליך היווצרותם הוא אקראי, פיקת התרמיל מתפוצצת והמתכות הופכות במהירות לגזים ומתמצקות, הרי שאין משמעות ליחס בין המתכות השונות המרכיבות את החלקיק; כאשר התנאי לקביעת שרידי ירי הוא המצאות שלוש המתכות יחד בכמות שמעל סף מסוים (סף הגילוי), באותה נקודת בדיקה. עם זאת הסבירה, כי אם הכמות של אחד המרכיבים מאד נמוכה, הם יפסלו זאת מחמת הספק, שכן **"אם אנחנו נמצא בחלקיק שיש פחות מאחוז או הרבה פחות מאחוז מאחת המתכות, למרות שאנחנו יודעים שהמתכת נמצאת שם, מחמת הספק שאולי זו טעות כלשהי במכשיר אז אנחנו נבדוק נקודות נוספות ואנחנו נבדוק את סביבת החלקיק ולפי זה אנחנו נקבל את ההחלטה"**; ואם לאחר בדיקת נקודות נוספות על אותו חלקיק יוותר ספק, יפסלו את החלקיק (עמ' 470, 476-477).

לאור בקשת ההגנה לעריכת בדיקות נוספות לבגדי הנאשם והמתלוננים, לרבות בדיקת שרידי ירי (בדיקות להן ניתנה תחילה הסכמת התביעה), כתבה המומחית מזכר ביום 30.4.19 (נ/18) ובו חזרה על עמדתה, כי לאור שרידי הירי שנמצאו בשיערו ובידיו של הנאשם וכמותם, **"אנו סבורים כי הערך המוסף מבדיקת הבגדים המיוחסים לחשוד לא יסייע לקידום החקירה. בהתחשב בעומס העבודה במעבדה החלטנו שלא לבדוק את הבגדים המיוחסים לחשוד זה"**. על כן, לבקשת ההגנה, חזרה המומחית לחקירה נגדית ביום 20.6.19.

בהמשך חקירתה הנגדית של המומחית מיום 20.6.19, הבהירה כי כתבה את נ/18 מתוך הנחה שמדובר בבקשה של הפרקליטות, אך בכל מקרה מבחינתה העובדות לא השתנו, כך שבדיקת הבגדים לא תשנה את חוות דעתה. לשאלה אם היתה מגיעה למסקנה דומה לגבי שלוש האפשרויות הקיימות גם אם היתה בודקת את בגדי המתלוננים ומוצאת ממצאים דומים, השיבה כי הם לא בודקים קורבנות ירי **"משום שהקליע סוחב איתו שרידי ירי ולכן הוא יכול להיות מזהם בשרידי ירי גם אם הוא לא ירה, אלא מעצם זה שהוא נפגע ירי"**; וכי מרגע שאדם נורה, גם אם הוא גם ירה בנוסף, אין טעם לבדיקה והיא תהא לא מדויקת דיה. עם זאת ציינה, כי אם נמצאים שרידי ירי על מוצג או אדם, הם בכל מקרה נותנים את שלוש האפשרויות, הגם ש"ההיגיון אומר שכל שיש יותר שרידי ירי, האפשרות הראשונה יותר הגיונית. אבל שלושת האפשרויות קיימות תמיד... זה לא שולל. גם אם מצאת מעט וגם אם מצאת הרבה, שלוש האפשרויות קיימות תמיד" (עמ' 661-662).

לגבי עדותה הקודמת בה הסבירה לגבי עשרות החלקיקים שנמצאו על ידי הנאשם, כי הם הפסיקו לבדוק כשהגיעו בערך ל-40 חלקיקים, ולשאלה אם יש הנחיה להפסיק לספור בשלב מסוים, השיבה כי הם עובדים לפי קווים מנחים של איגוד

המז"פ האירופי, ו"ברגע שמתקבלים שרידי ירי, אנחנו מעבדים עשרה שרידי ירי בעיבוד מלא ואנחנו מסתכלים על שאר שרידי הירי כדי לוודא שאכן אלה שרידי ירי, אבל לא עושים את כל תהליך העיבוד הארוך ולכן אנחנו גם לא נוקבים במספר מדויק, אנחנו אומרים עשרות" (עמ' 663). בהמשך, לשאלת בית המשפט השיבה העדה, כי יש חוות דעת בהן הם מציינים שמצאו מאות שרידי ירי ולשאלה כיצד בענייננו הפסיקו לספור ב-40, השיבה "אנחנו מכניסים את המדגם שנאסף לתוך מיקרוסקופ אלקטרוני, סורק. יש מערכת אוטומטית שסורקת את המדגם סריקה ראשונית, היא מזהה חלקיקים פוטנציאליים כשרידי ירי, אנחנו מקבלים פלט כזה, שבו מסוכמים מספר החלקיקים, מספר המדגם, וכאן הרכבים שיש להם פוטנציאל לשרידי ירי... אנחנו, לאחר שהמערכת מסיימת את הסריקה הראשונית, מכוונת אותנו לחלקיקים הפוטנציאליים, מגיע המומחה ועובר חלקיק חלקיק, והוא מאשר או פוסל את החלקיק (לא ברור). התהליך הזה הוא תהליך מאוד ממושך. מאחר ואנחנו יודעים שמעל עשרה שרידי ירי זה לא שכיח, עשרות שרידי ירי זה לא שכיח, אנחנו לא מעבדים בתהליך הארוך את כל שרידי הירי. חלק מהעיבוד נעשה בעיבוד של, יש דף סיכום ואם החלקיק בדף הסיכום נראה לנו מובהק אז אנחנו לא ממשיכים לעבד... המיקרוסקופ נותן עשרות או מאות ואנחנו מוודאים שזה אכן הכמות הנכונה ולא מדובר במשהו אחר". בענייננו, ציינה המומחית כי המיקרוסקופ סיווג 39 חלקיקים כמובהקים וכ-140 כחלקיים, ו"כאשר עיבדנו, אז גם חלק מהחלקיקים נמצאים כשרידי ירי. והעיבוד עצמו מזהה זיהוי וודאי" (עמ' 664).

כשהופנתה למאמר שצורף לחוות הדעת מטעם ההגנה (נ/15א), שם נסקרו ניסויים שבהם נמצאו בידו של יורה מאות שרידי ירי, אצל האדם שלחץ את ידו נמצאו עשרות שרידי ירי, ואצל זה שלחץ את ידו של השני נמצאו גם סביב 20 שרידי ירי; השיבה העדה כי מדובר בניסוי שנעשה בתנאים מבוקרים ובסמוך לאחר הירי, כאשר "מספר שרידי הירי על גופו של אדם משתנה כפונקציה של הרבה משתנים. הזמן שהאדם נדגם לאחר הירי, הפעולות שהוא עשה, מספר היריות, כיוון הרוח, סוג הנשק וכו'. כל מספר כזה של שרידי ירי, בין מאות לבין אחדים יכול להיות. בנוסף, המאמר הזה דגם רק שלושה אנשים... כלומר, המספרים לא מדויקים, אין בדיקה על מספר רב של משתתפים אלא שלושה למיטב זיכרוני... אנחנו יודעים שיש חשודים שנבדקו סמוך מאוד לאחר הירי, אנחנו נמצא מאות שרידי ירי" (עמ' 663-664). לדבריה, בענייננו, לא בדקה את הפרמטרים השונים כמו כיוון הרוח, סוג הנשק, מספר היריות וכיוצ"ב, והם לא נוהגים לבדוק זאת אלא רק את הזמן שחלף מהירי, הגם שבענייננו זה לא צוין בטופס הדגימה (עמ' 664-665).

לשאלת הסנגורית השיבה העדה, כי יש להם נתונים סטטיסטיים לגבי מספר שרידי הירי שנמצאו בתיקים שנבדקו במעבדה במשך שנים רבות, והם גם מפרסמים מאמרים רבים ומחקרים בתחום הסטטיסטיקה של שרידי ירי והיא יכולה להמציא אותם. לשאלה כיצד ניתן לערוך מחקרים מדעיים כאשר הם נותנים תוצאות לא מדויקות ומפסיקים לספור בשלב מסוים, השיבה "אנחנו מחלקים את מספר החלקיקים בין שריד ירי אחד לשלוש, בין שלושה לעשרה, בין 10 ל-15, בין 15 ל-50. הסטטיסטיקה היא לא על כל מדגם מספר מדויק, אלא טווחי חלקיקים... אם יש שריד ירי אחד או שניים, אנחנו לא מייחסים לזה ערך ראייתי. בין שניים לעשרה זה חלקיקים בודדים ומעל עשרה, בענייננו, מבחינת כמות התיקים שאנחנו רואים זה הרבה, הרבה חלקיקים" (עמ' 665-666).

בהמשך לבקשתה של ב"כ הנאשם במעמד הדיון ולהחלטת בית המשפט מאותו מועד, הוגש בהמשך דו"ח נתוני שרידי ירי לתקופה שבין אפריל 2012 עד מרץ 2019, שערכה העדה ביום 27.6.19 (נ/20).

בנ/20 סוכמו הנתונים של מספר החלקיקים שזוהו כשרידי ירי בכל המדגמים שיוחסו לידי חשודים, שיער חשודים ופריטי לבוש שנבדקו במועדים האמורים, ומהם עולה כי במדגמים **מידי** חשודים:

1. ב-75% מהמדגמים נמצאו פחות מ-20 חלקיקים (יוער, כי מהטבלה שצורפה עולה, כי נפלה טעות בחישוב ומדובר ב-90.4%; וכי סעיף זה כולל גם 48.8% בהם לא נמצאו כלל שרידי ירי).
2. ב-9.2% מהמדגמים נמצאו 100-20 חלקיקים.
3. ב-0.8% נמצאו למעלה מ-100 חלקיקים.

במדגמים **משיער** חשודים:

1. ב-74.4% מהמדגמים נמצאו פחות מ-3 חלקיקים (כאשר לפי הטבלה שצורפה, סעיף זה כולל גם 55.1% בהם לא נמצאו כלל שרידי ירי).
2. ב-14.3% מהמדגמים נמצאו 10-3 חלקיקים.
3. ב-11.4% מהמדגמים נמצאו למעלה מעשרה חלקיקים (מהטבלה שצורפה עולה, כי סעיף זה כולל 5.9% של 100-20 חלקיקים, ו-0.9% של למעלה מ-100 חלקיקים).

עוד צוין בנ/20, כי שרידי הירי נוטים לנשור כך שלזמן שחלף מעת האירוע ועד מועד הדגימה יש השפעה רבה על מספר שרידי הירי במדגם, שכן מרבית שרידי הירי נושרים לרוב בשעה הראשונה מהאירוע. בנוסף, צורפה טבלה עם נתונים סטטיסטיים לגבי כמויות שרידי ירי בבגדים שנבדקו.

חוות דעת לגבי בדיקות וממצאי דנ"א

חוות הדעת הביולוגית שערכה לילך פרונט מהמכון לרפואה משפטית ביום 23.7.17 (ת/26), הוגשה בהסכמה. מחוות הדעת עולה כי התקבלו לבדיקה דגימות שנלקחו מגופת המנוח; דגימות שנלקחו מגופו של ח"א; מוצגים שנתפסו ע"י המעבדה הניידת בזירה (שרשרת חרוזים, קליע, כדורי תחמושת, שעון, כובע מצחיה, סכין עם ידית עץ, טלפון נייד, ודגימות חח"ד מהקרקע); מוצגים שנתפסו ע"י המעבדה הניידת ברכבו של הנאשם, לרבות דגימות חח"ד; והמטלית שנתפסה ברכבו של ח"א. על רצועת השעון והכובע התקבלה תגובה חיובית לדם.

במסקנות חוות הדעת נכתב, כי משרשרת החרוזים התקבלה תערובת שמקורה ביותר משני פרטים, לפחות אחד מהם ממין זכר, כאשר המנוח נשלל כמקור לתערובת. מהדם שנמצא על השעון והכובע התקבל פרופיל של אותו פרט ממין זכר, אשר נשלח להכללה במאגר הדנ"א, כאשר המנוח נשלל כמקור לפרופיל שהתקבל. מדגימות שנלקחו מידי של ח"א התקבל פרופיל של פרט ממין זכר, כאשר המנוח נשלל כמקור לפרופיל זה, והפרופיל נשלח להכללה במאגר הדנ"א.

בהמשך, לאחר השתלשלות העניינים שתוארה לעיל בנוגע לבקשת ההגנה לעריכת בדיקות נוספות, בסופו של דבר נבדקו בגדיו של ע"א ע"י ההגנה, שכאמור אף נדרשה לקחת דגימת דנ"א מהנאשם, שכן זו לא היתה מצויה במערכת. בסופו של דבר, הוגשה חוות הדעת מטעם ההגנה בהסכמה, וכן הוגשו בהסכמה שתי חוות דעת שערכה בעקבותיה הגב' פרונט, לבקשת ב"כ המאשימה.

בחוות הדעת שערכה מומחית ההגנה ד"ר ענת סמואל מ"המכון למדע פורנזי" ביום 15.12.19 (נ/19) צוין, כי ביום 4.11.19 היא הגיעה למטא"ר לצורך נטילת דוגמאות ממוצגים בתיק; חולצת טריקו לבנה מוכתמת בחומר חשוד כדם ומכנסי ג'ינס מוכתמים בחומר חשוד כדם; כאשר המוצגים נבחנו קודם ע"י המומחה אבנר רוזנגרטן מהמכון למדע פורנזי, לצורך זיהוי אזורים שעליהם כתמי התזה, ואזורים אלו נגזרו על ידה, בנוכחות נציגת המעבדה הביולוגית במז"פ, כשמחצית מכל גזיר נשארה במז"פ. בהליך זה נגזרו 4 גזירי בד מהחולצה (סומנו 1-1 עד 1-4), ו-5 גזירי בד ממכנסי הג'ינס (סומנו 2-1 עד 2-5). בנוסף, הובא לבדיקה זוג מטושים (סומנו 3a ו-3b) שבהם דגמה המומחית את פנים הלחי של הנאשם, במעמד הדיון שהתקיים ביום 26.9.19.

המוצגים האמורים נבדקו והופק מהם דנ"א, נערכה אנליזת דנ"א לאפיון פרופילים גנטיים והשוואתם, כאשר התהליך כולו תועד בווידאו ע"י המעבדה הביולוגית (נ/19א).

בממצאי הבדיקה פורט, כי מהמוצגים הופקו פרופילים גנטיים כמפורט בטבלה (עמ' 5): מגזירי הבד שסומנו 1-1, 1-3, 1-4 מהחולצה, וכן 2-1, 2-2, 2-5 מהמכנסיים, התקבלו תערובות פרופילים שבהן פרופיל בולט, שהוא הפרופיל המלא של הנאשם; מגזירים שסומנו 1-2 מהחולצה, 2-3, 2-4 מהמכנסיים, התקבלו תערובות פרופילים ובהן פרופיל בולט, שהוא פרופיל חלקי של הנאשם; ולסיכום, נקבע כי על החולצה והמכנסיים המוכתמים בדם נמצא פרופיל הדנ"א של הנאשם.

בחוות דעת שערכה לילך פרונט מהמכון לרפואה משפטית ביום 5.2.20 (ת/49) צוין, כי ביום 3.2.20 התקבלה שקית עם בגדים ובה מכנסי ג'ינס מוכתמים בדם (מוצג 51) וחולצה קצרה גזורה בחזית (מוצג 52), שעל פי מכתב הלוואי שייכים ל"עס"א", יחד עם 9 מבחנות ובהן גזירי בד (4 מחולצה ו-5 ממכנסיים).

גזירי הדם נבדקו והגיבו לדם, כאשר על 7 מהגזירים (3 מהחולצה ו-4 מהמכנסיים) נמצא פרופיל דנ"א יחיד זהה של פרט ממין זכר, הזהה לדנ"א שנמצא בחוות הדעת הקודמת (ת/26) על הכובע והשעון. על גזיר נוסף מהחולצה נמצאה תערובת של שני פרטים, שאחד מהם הוא המנוח והשני אותו פרט ממין זכר שדנ"א שלו נמצא על הגזירים האחרים; ועל גזיר נוסף מהמכנסיים נמצאה תערובת של שני פרטים לפחות, הניתנת להפרדה למרכיב עיקרי ולמרכיב משני חלקי, כאשר המרכיב העיקרי זהה לאותו פרט ממין זכר שהדנ"א שלו נמצא על הגזירים האחרים.

בחוות דעת שערכה לילך פרונט מהמכון לרפואה משפטית ביום 10.2.20 (ת/49א) בדקה המומחית את הבגדים אליהם התייחסה בת/49 (שהתקבלו ב-3.2.20), תוך שציינה כי החולצה היא "חולצה לבנה קרועה ומוכתמת". במסגרת הבדיקה דגמה שלושה כתמים ממכנסי הג'ינס: כתם גדול במותן שמאל קדמי (51a), כתם גדול בכיס ימין קדמי

(51b), כתם גדול במוותן אחורי (51c); ושני כתמים מהחולצה הלבנה: כתם גדול באזור כתף (52a), כתם גדול בחזית (52b); וכל הכתמים האמורים הגיבו לדם. בהמשך, ביום 5.2.20 התקבל ממאגר הדנ"א במז"פ פרופיל הדנ"א של הנאשם.

במסקנות הבדיקה נכתב, כי בכתמי הדם הגדולים על המכנסיים (51a,b,c) נמצא פרופיל יחיד התואם לפרופיל של המנוח; בכתם הדם שבחולצה באזור הכתף (52a) נמצא פרופיל יחיד התואם לפרופיל של הנאשם; ובכתם הדם שבחזית החולצה (52b) נמצא פרופיל יחיד התואם לפרופיל של המנוח.

עוד צוין, כי בכתמי הדם שנדגמו מהשעון והכובע (כאמור בת/26) נמצא פרופיל יחיד התואם לפרופיל של הנאשם; ולגבי הגזירים שנבדקו במסגרת ת/49, צוין למעשה כי הפרופיל הזכרי שנמצא תואם לנאשם, כך שנמצא פרופיל יחיד התואם לפרופיל של הנאשם על 7 מהגזירים, ועל שני הגזירים הנוספים נמצאו תערובות של שני פרטים לפחות, אשר אחת מהן של הנאשם.

חוות דעת לגבי מרחקי ירי

כאמור, חוות הדעת של מז"פ מיום 6.6.18 הגיעה לידי הצדדים רק בסמוך ליום 26.3.19, זאת לאחר שהמומחה מטעם ההגנה כתב חוות דעת ראשונה על סמך הממצאים שבתיק, ובין היתר בהסתמך על כך שבדיקת מרחקי ירי לא בוצעה.

חוות הדעת של המומחית רויטל וייס ממעבדת סימנים וחומרים מיום 6.6.18 (נ/17), יחד עם כל תיק העבודה (הכולל תצלומים וחומרי חקירה שונים), הוגשה בהסכמה במסגרת עדותו של מומחה ההגנה שהתייחס אליה (תוך שהתובעת הבהירה מספר פעמים במהלך עדותו, כי התביעה אינה מבקשת להסתמך עליה); ולאור הקושי בהבאת המומחית לעדות, הוגש בהמשך בהסכמה מסמך ובו תשובות העדה לשאלות שהופנו אליה ע"י ההגנה (נ/17א).

בחוות הדעת צוין, כי הגיעו לבדיקה שש שקיות מאובטחות חתומות כנדרש ובהן:

1. חולצה לבנה בעלת שרוולים קצרים, גזורה בחזית ומגואלת בחומר הנראה כדם, במעטפת נייר לבנה שעליה כיתוב של המעבדה הניידת (מוצג 2), ו"סימון 1050- מיון ביח סורוקה".
2. תחתונים בצבע כחול גזורים, מגואלים בחומר הנראה כדם, במעטפת נייר לבנה שעליה כיתוב של המעבדה הניידת (מוצג 4), ו"סימון 1050- מיון ביח".
3. חולצה בעלת שרוולים קצרים, גזורה בחזית בצבע אפור עם פסים ובין היתר פס ורוד בשרוול, גזורה ומגואלת בחומר הנראה כדם, בקופסת קרטון סגורה שעליה כיתוב של המעבדה הניידת (מוצג 1), וסימון "2312- מיון ביח סורוקה".
4. ג'ליה בצבע חום עם חורים בבד, מגואלת בחומר הנראה כדם (4א') ומכנסי טרנינג בצבע שחור-אפור מגואלים בחומר הנראה כדם (4ב'), בקופסת קרטון סגורה שעליה כיתוב של המעבדה הניידת (מוצג 1).

5. מכנסי ג'ינס בהם מושחלת חגורה, מגואלים בחומר הנראה כדם ועליו נקודות לבנות, בקופסת קרטון סגורה שעליה כיתוב של המעבדה הניידת (מוצג 2), ו"סימון 2312- מיון ביח סורוקה".

6. מכנסי ג'ינס מגואלים בחומר הנראה כדם, בקופסת קרטון סגורה שעליה כיתוב של המעבדה הניידת (מוצג 3), ו"סימון 1050- מיון ביח סורוקה".

בבדיקה התבקשה המומחית לבדוק המצאות חורי ירי בפריטי הלבוש האמורים ולהעריך את מרחקי הירי; היא ערכה בדיקה חזותית ומיקרוסקופית, צילום באור ובאינפרא אדום, תגובת צבע לזיהוי שרידי אבק שריפה, ותגובות צבע לזיהוי יוני עופרת ונחושת.

המומחית פירטה בהרחבה את ממצאי הבדיקות שערכה (עמ' 3-6 לחוות הדעת), כאשר מצאה על פריטי הלבוש 18 חורים (פרט לחולצה הלבנה שבסעיף 1 ולתחתונים, נמצאו חורים בכל שאר פריטי הלבוש); על כל החורים נמצאה כמות קטנה מאד של חלקיקי אבק שריפה, ופורטו תגובות לבדיקות השונות שערכה. בסיכום חוות הדעת קבעה כי קיימת סבירות גבוהה מאד שחור מס' 3 בג'לביה (סעיף 4א) הוא חור כניסת קליע; קיימת סבירות גבוהה שחור מס' 1 בחולצה (סעיף 3), חור מס' 16 במכנסיים (סעיף 5), וחור מס' 18 במכנסיים (סעיף 6) הם חורי כניסת קליע; לגבי 3 חורים נוספים בג'לביה ובמכנסיים (סעיפים 4א, 4ב ו-5) צוין כי אפשרי בהחלט שהם חורי כניסת קליע; ולגבי שאר החורים שנבדקו, אין באפשרותה לקבוע האם מדובר בחורי כניסת קליע.

עוד נקבע בחוות הדעת, כי **"אפשרי בהחלט שהירי לעבר קורבנות הירי היה מעל ל-50 ס"מ לערך"**, תוך שצוין כי הערכת מרחק הירי מבוססת על ההנחה כי הירי בוצע בתנאים רגילים. ובנספח לחוות הדעת פורט סולם רמות הסבירות הנהוג במעבדה, כאשר "אפשרי בהחלט" או "סבירות גבוהה", תוארו כ"**גבוהות יותר מ'אפשרי', ונשתמש בהן כאשר הסבירות לאפשרויות אחרות, כפי שרואה זאת המומחה, היא נמוכה מאד. בניסוחים אלה נשתמש כאשר ניתן להציע תרחיש (סצנריו) אחר מזה שמציע המומחה, אך הסבירות המעשית להתממשותו של תרחיש זה היא נמוכה מאד. רמת הוודאות המבוטאת בסבירות גבוהה היא גבוהה מעט יותר מזו של אפשרי בהחלט"**.

בנ/17 השיבה המומחית לשאלות הסנגורית, כי חוות הדעת מיום 6.6.18 נשלחה ליחידה החוקרת הן באופן דיגיטלי דרך מערכת הפלא המשרתית, והן בעותק נייר שנשלח יחד עם כל המוצגים שנבדקו. לגבי הקביעה בנוגע למרחק הירי, אישרה המומחית כי אינה יכולה לשלול שהירי לעבר הקורבנות בוצע ממרחק של 10 מטרים, וכי אינה יכולה לקבוע מרחק ירי מעבר לאמור בחוות דעתה.

חוות הדעת ועדותו של מומחה ההגנה אבנר רוזנגרטן

שתי חוות הדעת שערך מומחה ההגנה אבנר רוזנגרטן ביום 11.3.19 (נ/15- אשר נכתבה לפני ש"התגלתה" חוות הדעת של מרחקי ירי של מעבדת חומרים וסימנים) וביום 12.4.19 (נ/16), על נספחיהן (ת/15א, ת/15ב, ת/16א), הוגשו חלף עדותו הראשית. בעדותו הסביר המומחה, כי נ/16 היא חוות הדעת המסכמת; וביקש לתקן את האמור בסעיף 12 בעמ' 7 לחוות הדעת, שכן בשונה ממה שכתב, השעון והכובע שנמצאו בזירה כן נבדקו, אם כי הושאו רק אל מול הדנ"א של

המנוח.

בחוות הדעת המסכמת נ/16 (הדומה מאד לנ/15, פרט לענין מרחקי הירי ובדיקות הדנ"א), ציין המומחה כי בחן חומרי חקירה שונים בתיק: חוות הדעת של המעבדה הניידת מיום 31.7.17 (ת/29) ועדותה של צחית חזן מיום 13.5.18; חוות הדעת לגבי שרידי ירי מיום 6.9.17 (ת/28) ועדות המומחית מיום 8.10.18; חוות הדעת לגבי מרחקי ירי (נ/17); חוות הדעת הביולוגית מיום 25.7.17 (ת/26); מכתבי שחרור של המתלוננים מסורוקה מיום 26.6.17 (ת/1 ות/3); כתב האישום; עדויות המעורבים השונים; ושני סרטוני שחזור שנערכו למתלון ולע"א מיום 29.6.17 (ת/23). כן ציין, כי במסגרת חוות הדעת התבקש להשיב על שתי שאלות: האם מדובר באירוע של ירי סטטי בשלושה אנשים; והאם עדות המתלוננים בסרטוני השחזור ובפרוטוקולים מתאימה לממצאים בזירה.

המומחה ציין בתקציר חוות הדעת (עמ' 5), כי מדובר ב"זירת התרחשות דינמית ובה תנועה מסיבית של גופים מדממים. הממצאים בזירה אינם מתיישבים עם סרטוני השחזור שנעשו עם הפצועים, ואינם מתיישבים עם סעיפים 8, 9 ו-11 בפרק העובדות בכתב האישום". לדעתו, מדובר באירוע דינמי שכלל מאבק וירי; לא ניתן למקם מי מהמעורבים במקום מוגדר בזירה; בדיקת האירוע לא מוצתה; ולא ניתן לוודא את זהות היורה או היורים, או לדעת מהו המנגנון בו הועברו שרידי הירי אל הנאשם.

לגבי ניתוח הזירה ציין המומחה, כי אורכה כ-60 מטרים (בין אזור השיג, לאזור בו נמצאו המוצגים בשטח החקלאי- עמ' 6, תמונה 2); ונמצאו בה 4 אזורים עם כתמי חח"ד (כמפורט בתמונה 3 בעמ' 6), כאשר "פיזור זה של כתמי דם מעיד על זירה דינמית ואינו מתיישב עם זירה סטטית". כתמי הטפטוף שנמצאו בסמוך לסימוני המעבדה הניידת 2 ו-3, מעידים על תנועה של גוף מדמם, כשכיוון התנועה הוא לכיוון כללי דרום ומזרח, אך הכתמים השונים לא נבדקו בבדיקת דנ"א, על אף שמדובר במידע חיוני להבנת האירוע ולמיקום האנשים השונים וכיוון תנועתם. לדבריו, "הבנת מיקום האנשים המדממים וכיוון תנועתם, יחד עם ההכרה כי הזירה היא זירה דינמית, משנים לחלוטין את אופיו של האירוע ומעמידים בספק את נכונות כתב האישום..." (עמ' 7, סע' 4-6).

עוד צוין, כי בזירה נמצאו 3 כדורים חיים בשטח החקלאי, אשר לא ידוע למי הם שייכים וממתי הם בזירה, ולא נערכה אף בדיקה כדי לברר זאת (ט"א, דנ"א, סיבים או מעבדת נשק). ליד השיג נמצא קליע, שלא נערכה לו בדיקת דנ"א או בדיקה במעבדת נשק, כך שלא ידוע במי פגע אם בכלל, ואין מידע לגבי הנשק שירה אותו. בקיר מבנה 1 אותרה פגיעת קליע בגובה של 2.5 מטרים, אך כיוון הירי ומרחק הירי לא נבדקו. העובדה שלא דווח על איתור פגיעות קליעים במבנה השיג אינה מתיישבת עם תיאור האירוע על ידי המתלוננים ואינה מתאימה למתואר בכתב האישום, שכן לו היה האירוע מתרחש כמתואר ע"י המתלוננים ובכתב האישום, מצופה היה למצוא חורי קליעים במבנה השיג. בזירה נמצאה סכין שלמעט אזכורה אין כל התייחסות לגביה, או מידע מי החזיק בה או אם נעשה בה שימוש. הכובע והשעון שעליהם חח"ד לא נבדקו ואין מידע למי הם שייכים, כך ש"עקב העדר בדיקות חיוניות, נפגעת יכולת ההבנה של האירוע" (עמ' 7 סע' 7-12).

לגבי פצעי הירי שנמצאו בגופת המנוח כעולה מדוח הנתיחה (4 פצעי כניסה ו-4 פצעי יציאה- תמונה 4 בעמ' 8), צוין כי מדובר ב"פגיעות מפוזרות בעלות כיוונים משתנים. מערך כזה של פגיעות לא מתיישב עם ירי ממצב סטטי, גם

לא כשהמנוח מנסה לברוח מהאיום. מערך הפגיעות במנוח מתיישב יותר עם ירי בתנועה ומכיוונים שונים; ועל מנת לברר בדיוק רב יותר את אופי הירי במנוח וכיווני הירי האפשריים, יש צורך למקמו במקום פגיעתו ולמקם מעטפת ירי סביב כל אחת מהפגיעות בו, אך הדבר לא נעשה. לדעת המומחה, ממצאי הנתיחה מצטרפים לממצאי הדם בזירה ומעידים על אירוע דינמי בשטח גדול ולא על אירוע ממוקד שטח (עמ' 8).

לגבי בדיקת בגדי המעורבים ציין המומחה, כי הבגדים לא נבדקו להמצאות שרידי ירי, כך שלא ניתן לבסס מסקנה בנוגע לזהות היורה או היורים. בהקשר זה ציין, כי הוא חולק על עדותה של מומחית המעבדה לסימנים וחומרים בדבר הסיבות לאי עריכת בדיקת שרידי ירי לנפגעי ירי, כאשר ההסבר שנתנה יכול להתאים רק לשולי חור הירי, אך לא לסביבתו של החור, ובוודאי שלא למקומות מרוחקים מהחור. בנוסף, הבגדים לא נבדקו לאיתור כתמי דם ודנ"א שאינם של בעלי הבגדים, בדיקה שיכולה היתה לאשר או להפריך את גרסת הנאשם כי היה מגע בינו לבין המתלוננים לאחר שנפצע (עמ' 9 סע' 16-17).

לגבי בדיקת כלי הרכב צוין, כי ברכבו של הנאשם התגלו חח"ד בחלקו האחורי של פנים הרכב, על שתי הדלתות האחוריות בצד הפנימי ובצד החיצוני, וכן על צדה החיצוני של דלת קדמית ימנית, וכן נמצאו פגיעות רבות ברכב כתוצאה מהפעלת כוח או הטחת חפצים על הרכב. ברכבו של ח"א לא נמצא כל ממצא המעיד על כניסת אדם מדמם לרכב; ולא נמצאו שרידי ירי, כאשר לו היה נכנס יורה לרכב צפוי היה שיימצאו עשרות שרידי ירי ברכב, והעדרם מחליש את הטענה שהרכב שימש כרכב מילוט עבור הנאשם (עמ' 9 סע' 18-20).

לגבי בדיקת שרידי הירי צוין, כי ככלל יש לפסול לחלוטין את חוות הדעת לגבי שרידי הירי ולא לתת לה משקל, שכן אין זה סביר כי מסקנותיה זהות הן לגבי המצאות 7 שרידי ירי, והן לגבי המצאות עשרות שרידי ירי; כאשר המסקנות אינן מסוגלות להבחין בין יורה, לבין מי שעמד ליד יורה, לבין מי שנגע בחפץ המוכתם בשרידי ירי, כך שאין כל משמעות לחוות הדעת. עוד צוין, כי ההערה בחוות הדעת לפיה על ידי הנאשם נמצאו שרידי ירי רבים, אינה מתיישבת עם הספרות אליה הפנה, ממנה עולה כי על יורה אמורים להמצא מאות חלקיקי ירי גם לאחר מגע עם אדם אחר; כשלדעת המומחה, המצאות עשרות חלקיקים על ידיו של חשוד מתאימה להעברה משנית ולא ליורה (עמ' 9-10, סע' 21-23).

לגבי בדיקת מרחקי ירי צוין, כי הערכת מרחקי הירי נעשתה ללא ירי מבחן וללא ידיעה איזה סוג נשק ירה, כך שלא ניתן לקבל את הממצאים כאמינים. כן צוין, כי הערכת מרחקי הירי מתייחסת לכל חורי הירי באופן זהה מבחינת המרחק ללא כל הבחנה ביניהם, למרות ההבדלים בממצאים עליהם הבדיקה מתבססת. המומחה הפנה לחוות דעת שניתנה ע"י מומחית אחרת במעבדה לסימנים וחומרים במקרה אחר (נ/16א), שם נקבעו מסקנות שונות לחלוטין (עמ' 10-11 ותמונה 5).

לגבי בדיקת דנ"א צוין, כי למעבדה הביולוגית הגיעו 41 מוצגים, אך רק 7 מהם נבדקו, בגדי הנפגעים לא נבדקו לאיתור דנ"א של הנאשם, לא נערכה השוואה בין דנ"א שהופק מהשעון והכובע שנמצאו בזירה לדנ"א של הנאשם (אלא רק לדנ"א של המנוח), לא נבדקו המטושים שבהם חח"ד שנאסף בזירה, וכן הכדורים והקליע שנמצאו בזירה. לדעתו, לו היו מבוצעות בדיקות דנ"א לבגדי הנפגעים ולמטושים מהזירה, ניתן היה לקבל תמונה כלשהי לגבי האירוע (עמ' 11-12, סע' 27-32).

לגבי מיצוי החקירה ציין המומחה, כי כל הממצאים בזירה לרבות בדיקת הגופה, מעידים על אירוע דינמי בשטח גדול, אולם משלא נבדק אף ממצא דמי בבדיקת דנ"א, הרי שלא ניתן לדעת אף בקירוב את מספר המעורבים באירוע; וכי הממצאים אינם מתיישבים עם אירוע סטטי בו אדם אחד יורה בשלושה אנשים העומדים במקום. עוד צוין, כי גרסאות הנאשמים מתיישבות עם הממצאים הפורנזיים בכלי הרכב: הפגיעות ברכב הנאשם מעידות על תקיפת יושב הרכב מחוץ לרכב, וממצאי הדם ברכב מתיישבים עם תרחיש של כניסת פצוע לחלקו האחורי (עמ' 12 סע' 33-35).

לגבי אי ביצוע השוואת דנ"א של כתמי הדם מהזירה לאיש מהמעורבים, ציין כי הדבר מהווה **"מחדל חקירתי חמור המונע כל אפשרות להבנת הדינמיקה האפשרית באירוע"** (עמ' 12 סע' 36).

לדבריו, מסקנות בדיקת שרידי הירי אינן מתאימות לספרות המקצועית, כאשר **"הסקת מסקנות זהות עבור כל מספר של שרידי ירי, אינה מתיישבת עם ההיגיון הפשוט, ומצביעה על חוסר מהימנות הבדיקה. כמות שרידי הירי שנמצאה על הנאשם מתאימה למצב של העברה משנית"**. בנוסף, אי בדיקת ערכת שרידי הירי מרכב הנאשם פגעה ביכולת ההבנה של האירוע; ואי בדיקת שרידי ירי לכל המעורבים באירוע, לרבות המנוח, יחד עם העובדה שכמות שרידי הירי שנמצאו על הנאשם מתאימה להעברה משנית, אינה מאפשרת הסקת מסקנות בנוגע לזהות היורה או היורים (עמ' 12 סע' 37-39).

לדעת המומחה, החקירה לא מוצתה, וראיות חיוניות ומהותיות לא נבדקו כלל.

לסיכום וניתוח הממצאים השונים, קבע המומחה, כי הממצאים הדמיים בזירה וברכבו של הנאשם, מצביעים על אירוע דינמי בשטח נרחב, שכלל מאבק וירי שבמהלכם הועברו שרידי ירי אל הנאשם; כי לא ניתן לדעת מתי ובאיזה מנגנון הגיעו שרידי הירי אל הנאשם, ובהחלט יתכן כי הם הועברו לנאשם תוך כדי מאבק עם אחרים; וכי לא ניתן לדעת האם האירוע החל בירי של מי מהמעורבים או בתקיפת הנאשם על ידי אחרים, וכן לא ניתן לדעת מי היורה, בין אם מי מהמעורבים הידועים ובין אם אדם אחר (עמ' 13).

בחקירתו הנגדית אישר המומחה, כי קרא הן את אמרות המעורבים השונים במשטרה והן את עדויותיהם בבית המשפט, אך באופן חלקי, שכן כאיש זיהוי פלילי אלו אינן ראיות שמעניינות אותו, אלא רק בפן של הקביעה איזו גרסה מתאימה יותר לממצאים (עמ' 622-623).

עוד אישר, כי לא ערך ביקור בזירת האירוע, אך ראה את התמונות וסרטוני השחזור, והנתונים שהועברו לו הספיקו כדי לכתוב את חוות הדעת. עם זאת, חלק על הטענה שלצחית חזן יש יתרון על פניו כמי שהיתה במקום, שכן תפקידם לבחון ולנתח את זירת העבירה ואת המשמעויות של כל הממצאים, והוא הסתמך על התמונות שצילמה והסימונים שעשתה; מה גם שהמעבדה הניידת לא עשתה ניתוח של זירת העבירה, והיחיד שעשה ניתוח של כל הממצאים מהזירה, זה הוא. לגבי הטענה שאין זה תפקידו של מומחה לנתח את הזירה ולהגיע למסקנות תוך השוואה לעדויות, אלא של בית המשפט, השיב כי הוא חולק על כך, שכן לדעתו **"חייב מדען פורנזי לנתח את הממצאים במיוחד מעבדה ניידת. מעבדה ניידת הרי מגיעה לזירה, מתעדת אותה, מוצאת בה ממצאים... בסופו של דבר הדבר הרצוי והנכון**

שלא קורה במז"פ בכלל שמעבדה נידת תקבל אליה בחזרה את כל הממצאים ותגיד על סמך ממצא זה וזה אני מסיקה כך וכך... תפקידנו כאנשי מז"פ הוא להיות העיניים של בית המשפט בזירת העבירה... ואנחנו מביאים את הממצאים אלינו אל בית המשפט על מנת שבית המשפט יחליט בסופו של דבר על סמך עוד דברים אחרים". לדבריו, הקונפליקט בין עולם המז"פ לעולם המשפט בא לידי ביטוי בשני עדויות לראיות; כאשר בעולם המז"פ עדות של עד ראייה אינה רלוונטית להסקת המסקנות אלא המוצגים, אותן **"ראיות פיזיות מוחשיות שניתן לבדוק אותן, לבדוד אותן, למדוד אותן ולהסיק מתוכן מסקנות"**; ובית המשפט הוא זה שיכול וצריך לגשר על הפער בין שני העולמות (עמ' 624-626).

לשאלה למה התכוון כשקבע שלגרסת התביעה דובר באירוע ירי סטטי, השיב כי כשאדם יוצא מהרכב לכיוון השיג, שולף אקדח ויורה לעבר האנשים שבאים לקראתו מהשיג, כעולה מכתב האישום, זה ירי סטטי, אירוע מקומי, גם אם אחר הירי האנשים מתחילים לברוח, ואילו **"מה שיש בזירה כשיש כתמי דם לאורך 60 מטר זה לא סטטי... כשכולם רצים כשמתרחש גם מאבק שהוא לא רק ירי, שהוא לא רק אירוע אחד של ירי של בן אדם אחד בשלושה אנשים אלא מתרחש מאבק מתרחשת בריחה וריצה וכל מיני אירועים שמתפרסים על שטח גדול"**. לגבי הערת התובעת כי כתב האישום מתאר אירוע דינמי, הכולל ירי, בריחה ואלימות, השיב כי כתב האישום לא מתאר אירוע דינמי, שכן עצם העובדה שקורבן הירי מנסה לברוח לא הופך אותו לכזה, והמאבק המתואר בכתב האישום היה לכאורה אחר אירוע הירי ולא לפניו; ואילו הממצאים בשטח מתארים אירוע אחר לגמרי. המומחה ביקש להזכיר כי לא ניתן לדעת היכן נורו היריות, שכן נמצאה פגיעת ירי במבנה מס' 1, במקום מרוחק מהשיג; בשטח החקלאי, במרחק כ-60 מ' משם, נמצאו כדורי תחמושת; נמצאו כתמי דם בשטח של כ-60 מ' אורך וכ-10 מ' רוחב, אשר לא נבדק מקורם; כך שמדובר באירוע מאד רחב ולא נקודתי (עמ' 627-630). בהמשך, הפנה המומחה גם לפגיעות בגוף המנוח, המעידות על אירוע דינמי (עמ' 651).

לגבי טענת התובעת שבשונה מהאמור בחוות דעתו, ניתן לוודא את זהות היורה הן על פי העדויות והן על פי שרידי הירי שנמצאו על הנאשם, השיב המומחה כי יש מחלוקת גדולה בינו לבין שתי חוות הדעת של מעבדת חומרים וסימנים. לגבי שרידי הירי, ציין כי עמדת המומחית ש"עשרות" שרידי ירי זה "המון", אינה נתמכת בספרות המקצועית הקובעת כי על יורה יימצאו כ-600 שרידי ירי לאחר שנגע באחר; וכי למרות עמדתה זו היא קבעה שיכולה להיות אחת משלוש אפשרויות, מה שכשלעצמו אינו נותן תשובה חד משמעית מי היורה. בנוסף, לגבי הסברה של המומחית לאי בדיקת בגדי המעורבים, לפיו הקליע "סוחב" איתו שרידי ירי, הרי שזה כלל לא משפיע על בדיקת שרידי ירי בבגדים שכן עושים אותה במקומות אחרים (עמ' 632-635). לשאלת בית המשפט אם הוא מסכים עם קביעתה של המומחית שקיימות 3 אפשרויות, השיב **"קודם כל, אני מסכים שכאשר מוצאים שרידי ירי על מישהו, ואני כרגע אתעלם באופן מכוון ממספר שרידי הירי, אני מסכים שמוצאים שרידי ירי על מישהו יש 3 אפשרויות ולכן לא ניתן לדעת אם הוא ירה. אם יש 3 אפשרויות ובאחת מהן הוא ירה והשנייה לא אז המסקנה כללית היא לא ניתן לדעת. יותר מזה, אני אומר עכשיו בהתבסס על שני המאמרים האלה עשרות שרידי הירי לא מתאימים על פי הספרות ליורה"**. לשאלה האם כמות שרידי הירי בענייננו, בהתחשב בכך שהנאשם נסע מהמקום ברכב וקיבל טיפול רפואי והבדיקה נערכה בעת שהיה בבית החולים, יכולה להתיישב עם כך שהוא היורה, השיב **"אז יהיו עליו נגיד כמה מאות פחות, תורידו כמה מאות מ-600 ומשהו אז תגיעו גם עדיין לכמה מאות... אני אומר שהממצא של עשרות הוא מתאים להעברה משנית"**, אך אישר כי אינו יכול לשלול לחלוטין שהנאשם היה היורה ואמר שזה יכול להיות (עמ' 636-637).

לגבי אדם הנמצא באזור של ירי השיב המומחה, כי על מי שנמצא במרחק של כמטר-מטר וחצי מהיורה יימצאו שרידי ירי, אך הוא לא יודע לומר מה תהא כמותם; והסביר כי השרידים אינם יוצאים רק מהקנה אלא מכל האקדח, והם מתפזרים על כל האזור, על הידיים של היורה, על ראשו ועל בגדיו. המומחה אישר, כי על פי ההגיון, על היורה יימצאו הכי הרבה שרידי ירי, יותר מעל מי שעומד לצידו, אך שלל את הטענה שאצל מי שעמד ליד היורה לא תמצא כמות גדולה בידיים, והסביר כי שרידי הירי מתפזרים באוויר, כשהמרכז הוא בפיקת האקדח, אופן פיזור הגזים תלוי בגורמים רבים כגון רוחות, טופוגרפיה ופני השטח, והם נוטים להתפס יותר על הידיים ועל בגדים; מה גם שאנשים שנבהלים מירי נוטים אינסטינקטיבית להרים את ידיהם מול ראשם, מה שמגביר את הסיכוי למצוא שרידי ירי על הידיים. כן אישר, כי ככל שהאדם השני רחוק יותר מהיורה, כך קטן הסיכוי למצוא עליו שרידי ירי (עמ' 639-641). לשאלת התובעת כיצד מסקנתו מתיישבת עם גרסת הנאשם, אשר לא מיקם את היורים בסמוך אליו, השיב כי אינו יודע לומר איך שרידי הירי הועברו אל הנאשם, אך הוסיף כי לא נבדקו בגדי המעורבים כדי לבדוק אם נמצא עליהם דם של הנאשם, ולאור המאבק שהתרחש במקום והדימום שהתרחש בתנועה לפי הממצאים, יתכן שהנאשם עמד ליד היורה, יתכן ששרידי הירי הועברו אליו מאחד המעורבים האחרים שנגע בו, ואף יתכן שלא אחד היורים נגע בו, אלא מדובר ב"העברה משנית של משנית"; כשלדבריו, יכולה להיות העברה שלישית שמגיעה לעשרות חלקיקים (עמ' 651-652).

לגבי בדיקת מרחקי ירי הסביר המומחה, כי מרחק הירי נקבע בעיקר על סמך נוכחות של עופרת ונחושת על גבי המטרה (כל מטרה ובענייננו בגדים) ועל סמך פיזור אבק שריפה, שכן הגזים המכילים עופרת ונחושת מחלקו האחורי של הקליע, נפליטים מהאקדח עם הירי ויכולים להגיע למטרה עד למרחק של 1-2 מטר; כאשר ככל שהירי מבוצע קרוב יותר למטרה, הגזים יתפשטו יותר על המטרה מסביב לחור הירי, ועל סמך הנוכחות והריכוז שלהם על המטרה ניתן לקבוע את המרחק ממנו בוצע הירי. לדבריו, כאשר בודקים מרחקי ירי עושים זאת באופן השוואתי לירי שמבוצע באותו אקדח בתחמושת מקבילה, וכשאין את האקדח, כמו בענייננו, "הולכים על סמך כל מיני כללי אצבע כאלה ואחרים ואז מגיעים למה שאני קורא בחוות הדעת שלי לתמונה מס' 5 בעמ' 11 בחוות הדעת שלי...". המומחה הסביר כי בנ/16 ערך השוואה בין חוות הדעת לגבי מרחקי ירי שניתנה בענייננו לחוות דעת שניתנה בתיק אחר ע"י אותה מעבדה במז"פ, בהן הגיעו למרחקי ירי שונים בתכלית (מעל 50 ס"מ אצלנו, ומעל מטר בתיק האחר), על בסיס פרמטרים דומים (ואף אינדיקציות לקרבה רבה יותר בתיק השני), כך שאין עקביות בתוך המעבדה; מה גם שללא השוואה לנשק ולתחמושת, לא ברור על סמך מה נקבעו מסקנותיה של המומחית, שכן אין כלים סטטיסטיים לעניין זה. המומחה השיב לשאלת בית המשפט, כי משמעות הממצא של מרחק ירי העולה על 50 ס"מ, יכול להעיד גם על ירי ממרחק 2 מ', והסכים כי מדובר במדע לא מדויק (עמ' 643-648).

עדויות וראיות לגבי מצבו של הנאשם בסמוך לאירוע

ס"א אלגראבעה, בן דודו של הנאשם, המתגורר במרחק של כקילומטר ממנו, העיד כי ביום האירוע בערך 09:30-10:00 הגיע בן דודו פ' לביתו ואמר לו שיש בלאגן, הם הלכו לבית הנאשם ושם ראה הרבה אנשים, הנאשם היה פצוע בראשו והם לקחו אותו לקופת חולים בשגב שלום ברכבו של פ'. לשאלה מה הנאשם אמר לו שקרה, השיב כי הנאשם דיבר אך הוא לא זוכר מה אמר, משום שהוא עצמו חולה כליות ולא הרגיש טוב באותו רגע מהמאמץ. לדבריו, במקום היו הרבה אנשים וילדים וגם ח"א נכח במקום, וכשחזרו היתה גם משטרה; והוא לא זוכר אם ח"א אמר לו דבר מה (עמ' 347-348).

בחקירתו הנגדית אישר העד, כי כשראה את הנאשם ליד השיג הוא היה מלא בדם, וכי הוא נלקח לטיפול דחוף ועשו לו תפרים. כן השיב כי לא ראה את ח"א מדבר עם הנאשם במקום (עמ' 348-349).

במסגרת עדותו של ד"ר אחמד אלגדיפי, רופא משפחה ממרפאת קופת חולים כללית בשגב שלום, הוגש טופס הפניה למיון מיום 26.6.17 בשעה 10:23 (ת/45), ממנו עולה כי הנאשם הגיע כאורח למרפאה, אשר "**לדבריו נפל מבלי לפרט יותר**"; בבדיקתו נמצא הנאשם בהכרה מלאה, עם "**חתכים בעור קרקפת מאיזור פרונאלי שמאלי מדמם**", נעשתה לו חבישת לחץ לעצירת הדימום והוא פונה באמבולנס לבית החולים (שם נקלט במיון בשעה 11:05).

בחקירתו הנגדית אישר הרופא את דבריו במשטרה, כי הנאשם הגיע למרפאה כשכאפיה על ראשו ודם רב נוטף מראשו. לדבריו, הנאשם התפרץ לחדרו כשהיה עם מטופל אחר, ומאחר שהעריך את מצבו כדחוף הוא התפנה לטפל בו; ראה שיש לו חבלת ראש בצד השמאלי של ראשו ובה שלושה מוקדים של דימום; ביצע לו חבישת לחץ כטיפול ראשוני כדי לעצור את הדימום, והזמין אמבולנס שיפנה אותו לבית החולים לבדיקות נוספות והדמיה (עמ' 444-445).

בסרטוני מצלמות האבטחה של קופת החולים בשגב שלום (ת/42), בו סרטונים משלוש מצלמות שונות (דלפק הקבלה בכניסה, אזור חדר האחות ואזור חדר הרופא), נראה הנאשם מגיע למרפאה בסמוך לשעה 10:10 בליווי מספר אנשים, כשהוא יחף ועל ראשו כאפיה מוכתמת בדם; הנאשם נראה הולך על רגליו בקצב סביר, ללא סיוע של אחרים, נראה ערני ומתפקד, דופק בדלת האחות ונכנס פנימה; בסמוך לשעה 10:15 נראה הולך בעצמו, ללא סיוע של האחרים שמלווים אותו, ונכנס לחדר הרופא; בסמוך לשעה 10:30 נראה הנאשם יוצא מחדר הרופא כשהוא חבוש בראשו, ויושב על אלונקה (מקופלת ככסא), ומוצא אל מחוץ למרפאה ע"י פרמדיק.

בתמונת הנאשם בבית החולים (ת/29 תמונה 75) נראה הנאשם שוכב על מיטה, כשראשו ואצבע יד ימין שלו חבושים, חולצתו מוכתמת בדם וכן המצעים שמתחת לראשו.

ממכתב שחרור מהמלר"ד בבית החולים סורוקה, מיום 26.6.17 בשעה 13:21 (ת/47) עולה, כי הנאשם הגיע בשעה 11:05, "**בשל חבלת ראש ואצבע בכף יד מסיבה לא ברורה. מטופל מסרב להסביר מה גרם לחבלות ראש**". בבדיקות שנערכו לו נמצא בהכרה מלאה, יציב המודינמית ונשימתית; בקרקפת ראש שלושה פצעים בגודל של כ-2 ס"מ, אחד עם דמם פעיל, הפצעים נסגרו עם סיכות וחבישת לחץ; באצבע השניה ביד ימין שני פצעים הנראים כנשיכה. הנאשם הופנה ל-CT מוח שנמצא תקין, ללא ממצא חבלתי תוך מוחי; ולצילום חזה שנמצא ללא סימני חבלה או שברים.

ממכתב שחרור מהמלר"ד בבית החולים סורוקה, מיום 27.6.17 בשעה 00:58, ומכתב מהמחלקה הפסיכיאטרית (ת/47) עולה, כי הנאשם הגיע שוב לבית החולים בשעה 19:55, לאחר שנעצר, לצורך הערכת כשירות למעצר וביקש להבדק ע"י פסיכיאטר.

צוין, כי אינו מוכר למערכת בריאות הנפש וללא פניות קודמות; כי בשיחה עמו אינו יודע או זוכר מדוע נעצר ולא יודע להסביר מדוע ראשו חבוש. לדבריו, מאז מות אמו לפני כ-5 שנים, חל שינוי בהתנהגותו, הוא החל לסבול מחשיבה

טורדנית של תכנים אלימים, "מדמיין" קטטות וריבים, אך בפועל אינו נוהג באלימות כלפי סביבתו; מתאר סף רגזות נמוך, נוטה להתעצבן בקלות, לאחרונה בעת שמתרגז נוטה לעשות תנועות של אגרופים, לדבריו ללא כוונה אמיתית לפגוע; מתאר מחשבות נוספות שאינן נותנות מנוח, חייב לבצע דברים באופן מסוים, אחרת חש "עצבני" (ללא תיאור של תסמיני חרדה גופניים ברורים), מנסה להרגיע המחשבה ע"י קריאה בקוראן ללא הטבה, חש שלא מצליח לשלוט במחשבותיו; על פי תיאור הדברים הדבר מאד מפריע לו ולתפקודו, משתדל שלא להראות הדברים כלפי חוץ כדי שלא ייתפס כמוזר, ולכן לא פנה מעולם לסיוע; ישנם גם קשיי שינה עקב המחשבות הטורדניות; בבקרים קם רגוע יותר אולם בהמשך מופיעות שוב המחשבות; שולל שיש מי שפחד ממנו או שרוצה לפגוע בו, שולל שמיעת קולות כעת או בעבר ושולל הזיות ראייה; בעברו היו מחשבות אובדניות בסמוך למותה של אמו.

בבדיקה נמצא הנאשם בהכרה מלאה, צלול וקוהרנטי, מתמצא בכל המובנים; אזוק ב-4 גפיו, חבוש בראשו, נינוח פסיכומטורית, משתף פעולה בבדיקה ומישיר מבט; מצב רוחו "לא טוב", אפקט טרוד, יציב מלא, תואם ומתגונן; הליך החשיבה ללא הפרעה גסה; בתוכן תכנים אובססיביים קומפולסיביים ו"עצבנות", ללא מחשבות שווא, שולל תכני אובדן או אלימות; תפיסה שמורה, לא ניתן לשלול מסוכנות מיידית לו או לזולתו, מתוך הרושם לסף תסכול נמוך ואימפולסיביות; תובנה ושיפוט פורמאלי שמורים.

לסיכום נכתב "אנמנזה המתאימה לתכנים אובססיביים טורדניים והתנהגויות טקסיות תואמות (הן מחשבתיות והן חיצוניות), במקביל לתיאור של סף תסכול ורגזות נמוך ואימפולסיביות- לא ניתן לשלול הפרעת התנהגות, ומתוקף כך לא ניתן לשלול מסוכנות מיידית. ללא עדות למצב פסיכוטי פעיל בבדיקתו, ללא עדות להפרעה אפקטיבית מאג'ורית או לחרדה אוברטית. ישנה תובנה מלאה לדברים". על כן, נקבע כי אין מניעה להמשך מעצרו, הומלץ לשקול השגחה צמודה מאחר שלא ניתן לשלול מסוכנות, ועל המשך מעקב פסיכיאטרי ובחינת מתן טיפול תרופתי.

ביקור בית המשפט בזירת האירוע

ביום 6.1.19 בסמוך לשעה 13:30, נערך ביקור של בית המשפט במקום האירוע, בהשתתפות ב"כ הצדדים והחוקר אייל סבן, וממצאי הביקור תועדו ע"י בית המשפט כדלקמן (עמ' 612):

"במסגרת הביקור נצפה מתחם מגורי המתלוננים, הנמצא מימין לכביש/שביל הגישה הראשי (המוביל מהפניה ימינה בכביש 25 לכיוון בתי פזורת אל אעסם, כביש העובר בתחילתו בין בתי הספר התיכון והיסודי); מכביש הגישה ישנה פניה ימינה לשביל פנימי המוביל למתחם מגורי המתלוננים, כאשר מימין לשביל נמצאות סככות של מבני הדיר, ומשמאל לשביל, על חלק מוגבה יחסית לשביל, מצויים מבני המגורים. במבנה המגורים הראשון מצוי השיג מימין (שבו חזית פתוחה חלקית הפונה לשביל הפנימי ולמבני הדיר), ומשמאל מצוי פתח המוביל פנימה למקום מגורי המתלונן...; אחרי מקום מגורי המתלונן (כשממשיכים פנימה מאותו פתח, ולמעשה במקביל לכביש הגישה הראשי) נמצא מקום מגורי אמו של המתלונן, הגב' אמנה; ביתו של... ע"א נמצא אחרי השיג, גם הוא משמאל לשביל הפנימי, ומוגבה יחסית אליו; ואחריו מצוי ביתו של המנוח; ביתו של העד ק' אינו נמצא באותו מתחם, אלא לפני מבני הדיר, מימין לכביש הגישה הראשי, והוא נמוך יחסית לשאר הבתים.

המסגד נמצא בהמשך כביש הגישה הראשי, אחרי מתחם המגורים של המתלוננים, מצדו השמאלי של הכביש; כאשר בעת שעומדים ב"צומת" המפגש בין כביש הגישה לשביל הפנימי למגורי המתלוננים, ניתן לראות חלקית את המסגד (כיפה וחלק מהמבנה), במרחק של כ-150 מ' מהמקום; ואילו כשעומדים מחוץ לביתה של אמו של המתלונן, ליד תלולית העפר המפרידה בין הבתים לבין כביש הגישה, ניתן לראות את מבנה המסגד כולו, כמו גם את כביש הגישה שלידו, במרחק קרוב יותר, של כ-80 מ'".

עדויות נוספות

עדויות לגבי הקשר בין הנאשמים

רעואה אלגראבעה, אשת הנאשם מזה כ-15 שנה ואם ילדיו, הוכרזה כעדה עוינת לתביעה, ואמרתה במשטרה מיום 28.6.17 (ת/33) הוגשה מכח סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971.

בת/33 השיבה העדה לשאלות החוקר, כי הנאשם מדבר עם אחיו ח"א; שללה קיומו של סכסוך ביניהם ואמרה שהכל בסדר במשפחה; ולשאלה מתי ח"א ביקר בביתם לאחרונה, השיבה **"לפני הרמדאן נפגשנו. לא זוכרת אם אצלנו או אצלם"**. כשנאמר לה שלדברי ח"א הם מסוכסכים ולא מדברים כבר ארבע שנים, השיבה **"אולי. אני מתעניינת רק בילדים שלי אני לא מתערבת בין האחים"**; ולשאלה איך זה מתיישב עם דבריה שנפגשו לפני הרמדאן, השיבה כי הם נפגשו בביתו של אחיהם טאלב, שם פגשה את אשתו של ח"א (ש' 53-63).

בעדותה טענה העדה, כי הנאשמים לא מדברים זה עם זה מזה ארבע שנים בגלל בעיות בין הילדים, הגם שלא הצליחה להרחיב לגבי אותן בעיות. כשהופנתה לדבריה בהודעה השיבה, כי במשטרה לא שאלו על היחסים ביניהם אלא באופן כללי על המשפחה; ובחקירתה הנגדית ע"י התובעת טענה כי היתה בהלם בעת חקירתה במשטרה ואינה זוכרת מה אמרה, היתה בהריון אותה עת, כאשר הנאשם לא הגיע הביתה יום אחד והיא שמעה שהוא בבית חולים; וחזרה על כך שהנאשמים לא מדברים ארבע שנים (עמ' 352-353).

לשאלות הסנגורית השיבה העדה, כי בחקירה דיברה בעברית ובערבית, כי יתכן שהחוקר לא הבין אותה, ואף יתכן שלא דייקה בדבריה או שלא הבינה אותו בגלל שהיתה בהלם בגלל המצב, שכן למשל נכתב מפיה שהנאשם לא עובד מזה שנה, למרות שהוא עבד עד כחודשיים לפני מעצרו. עם זאת, הדגישה העדה כי גם אם לא דייקה בחקירה, לא שיקרה (עמ' 353-354). לגבי הקשר בין הנאשמים, אישרה העדה כי אין ביניהם סכסוך אך הם לא מדברים ארבע שנים, והוסיפה כי מאז פטירת אמם **"כל אחד הלך לצד. לא מדברים"**; כי המשפחות שלהם לא מבקרות זו את זו, וכי הם נפגשים לפעמים בארוחות אצל אחד האחים האחרים, שם היא מדברת עם אשתו של ח"א (עמ' 355-356).

ט"א, אחי הנאשמים, השיב לשאלת התובעת אם יש ריב בין הנאשמים **"אני לא יודע באמת, הם היו מדברים. הוא לא מדבר איתו"**, והוסיף כי **"הם לא היו מדברים והיה בשיג אני לא יודע מדבר איתו יום אחד"**; לשאלה מדוע בת/6 אמר שהוא לא יודע על ריב ביניהם, השיב שזה נכון ולא היה ריב ביניהם (עמ' 203). בחקירתו הנגדית אישר העד, כי אין ריב ספציפי בין הנאשמים, אך הם לא מדברים תקופה ארוכה, לא של שנים אלא חודשים; ואישר כי הריב קשור לכך

שהבן של הנאשם הרביץ לבן של ח"א ולא לריב שהיה ביניהם. עוד אישר כי הם גרים אחד ליד השני, והם יכולים לשבת ביחד בשיג (עמ' 204-205).

בהודעתו מיום 12.7.17 (ת/6) לשאלה לגבי הקשר בין הנאשמים, השיב העד כי אינו יודע על ריב ביניהם; כשנאמר לו שאשת הנאשם סיפרה שלפני מספר שבועות הם כולם נפגשו אצלו, השיב **"כן היינו ביחד אבל זה היה בשיג. בשיג כולם נפגשים. רק הגברים והנשים בבית. ישבנו בשיג שלי זה כן. אני לא ראיתי אם הם דיברו ביניהם או לא אבל היינו ביחד כולם והכל היה בסדר"** (ש' 20-24).

ס"א אלגראבעה, בן דודם של הנאשמים, השיב לשאלות הסנגורית בחקירה הנגדית, כי לא ראה את ח"א והנאשם מדברים כשהגיע לשיג ביום האירוע; ולשאלה אם הוא יודע מה מערכת היחסים ביניהם, אם הם מדברים או מסוככים, השיב בשלילה ואמר שהוא יודע רק שהם אחים. בחקירתו החוזרת, אישר העד שבהודעתו במשטרה אמר שהם **"מדברים רגיל, ככה זה נראה"**, והסביר **"למה, אח ואח לא ידברו?"**; אך לשאלות נוספות של הסנגורית אישר כי מדובר בהנחה, שלל ידיעה על ריב בין הנאשמים בנוגע לילדים, שלל ידיעה לגבי השאלה אם הם משוחחים בטלפון, ואישר כי לא ראה אותם מדברים (עמ' 349).

ע'אלד אלגראבעה, אחי הנאשמים, אשר זומן כעד הגנה העיד כי הנאשמים אינם מדברים יותר מ-4 שנים, על רקע סכסוך בקשר לילדים, כאשר **"פעם ראשונה, שנייה, שלישית אז אחר כך הם נפרדו, ראו שלא לדבר אחד עם השני זה יותר טוב, כאילו, להם"** (עמ' 592). בחקירתו הנגדית, הופנה העד לכך שבהודעתו במשטרה (ת/48) אמר שהוא לא כל כך קשור למשפחה, וכשנשאל אם הוא מסוכסך עם אחיו השיב, כי הוא בקשר איתם ואין לו שום סכסוך איתם, וכי התכוון למשפחה של השכנים; ולגבי הטענה שמאחר שהוא לא בקשר אינו יודע אם הנאשמים מדברים או לא, השיב **"לא, אני יודע טוב מאוד אם האחים שלי מדברים או לא"** (עמ' 593-594).

ח"א, אשתו של ח"א, השיבה בהודעתה במשטרה (נ/14) לשאלה האם בין הנאשמים יש ריב, כי הנאשם **"מזמן לא בא אלינו. אבל יש להם שיג ביחד"** (ש' 87). בעדותה הראשית הוסיפה בעניין זה, כי הנאשם **"מזמן לא בא אלינו ואנחנו לא הולכים אליו, אנחנו, יש לנו תקופה שאנחנו לא מדברים... בגלל הילדים"** (עמ' 608).

עדותו של ט"א

אחי הנאשמים, ט"א, העיד כי הוא מתגורר בפזורה ליד בני משפחתו, לרבות הנאשמים. לדבריו, ביום האירוע הוא ישן בביתו ואשתו העירה אותו ואמרה לו שיש משטרה ליד השיג, הוא הלך לשיג, שם היתה כל המשפחה בגלל החג, לרבות ח"א (עמ' 185-186).

לשאלה מה קרה לפני כן השיב, כי לפני האירוע המנוח התקשר אליו, סיפר לו שח"א צפר לכבשים בבוקר, הפחיד אותם ונסע, ואמר לו שהוא רוצה לעשות סולחה **"בין אח שלו ובין [המנוח] וגם בין [המנוח] לח"א"**; והסביר כי פרט לסכסוך עם ח"א שצפצף על הכבשים, היה גם סכסוך בין המנוח לבין המתלונן לאחר שהמתלונן הרביץ לו; וכי המנוח והמתלונן הם אחים של אשתו ולכן רצה לעשות סולחה. לאחר השיחה, העד נפגש עם המנוח בתל שבע וזה סיפר לו

הכל, לרבות לגבי כך שהמתלונן הכה אותו; לשאלה מדוע לא סיפר זאת במשטרה, השיב כי לא נשאל על כך, ולאחר מכן אמר שהוא לא רוצה בעיות ולא רצה להכנס לבעיות שלהם. עוד הוסיף העד, כי "[המתלונן] **צעק על אח שלו** [המנוח]. **הוא סיפר לו למה לא הלכת לח"א הרביץ לו או משהו, אמרתי בלגן בסדר, אני מכיר אותו.** [המנוח] **הוא בן אדם בסדר עם כל המשפחה אבל היחידי הכי גרוע זה** [המתלונן], **והבן שלו זה במשפחה שלהם. אני מכיר אותו... יש שם בעיות עם כל המשפחה. יש שם בעיות עם כל המשפחות השכנים שלהם שם** (עמ' 187-190).

לשאלה מה עשה בנוגע לדברים שאמר לו המנוח על ח"א, השיב כי הוא נפגש עם המנוח בערב שלפני האירוע, בלילה הוא לא הספיק לראות את ח"א, ולמחרת אשתו העירה אותו וקראה לו לשיג, שם ראה את ח"א וגם היו שוטרים **"שואלים מה קרה, אמרתי אני לא יודע. מה קרה? אני שואל את ח"א גם ח"א היה מבולבל וגם אני מבולבל, אמרו לי משהו התקשר אמר לי יש 'טאושה' כאילו אחד רב עם המשפחה"**; לשאלה אם לא ידע שמישהו מת השיב **"כן, אני שואל את ח"א וח"א אומר לי אני לא יודע, אני לא יודע... הוא צעק כאילו... הוא רצה להבין מהמשטרה מה קרה. וצעק עליי אמר לי תמתין, אני רוצה להבין מה קרה. היה השיג מלא, אנחנו היינו מבולבלים, לא ידענו, זה קשה תשמע, אם משפחה שלך רבה עם משפחה אחרת זה קשה"**. לדבריו, בשלב זה השוטרים שאלו אותו אם הוא אחי הנאשמים, ולקחו אותו לתחנת המשטרה (עמ' 193-194).

בשלב זה הוכרז העד כעד עוין, הוא נחקר בחקירה נגדית ע"י ב"כ המאשימה ואמרתיו במשטרה הוגשו מכח סעיף 10א לפקודת הראיות (ת/5, ת/6).

כשהופנה לכך שבחקירה אמר שכשפגש את ח"א בשיג, שאל אותו מה קרה עם הכבשים, השיב העד **"היו שוטרים ואני שאלתי את ח"א והוא אמר לי תמתין, צעק לי תמתין רק רגע, אני שאלתי אותו מה קרה זה הסיפור של הכבשים עשו בעיות? הוא לא ענה לי"**, והוסיף כי ח"א היה מבולבל, כי **"יש משטרה ליד הבית, התקשרו הוא אמר טאלב יש בעיה אצל [המתלונן], אני לא יודע, אני רוצה להבין מה הסיפור שלו"**; לשאלה מדוע אם כך שאל אותו על הכבשים, השיב כי בגלל ששוחח קודם לכן עם המנוח, חשב שאולי הבעיה היא בגלל הכבשים. העד אישר כי ח"א אמר לו שיעזוב אותו ולא רצה לדבר איתו, זאת מאחר שרצה להבין מהמשטרה מה בדיוק קרה; לשאלה אם שאל את ח"א שוב לאחר שהשוטרים הלכו, השיב בחיוב ואמר שהוא לא זוכר בדיוק מה ח"א אמר, אך סיפר לו שצפצף על הכבשים והלך. לגבי הטענה שבת/5 הוא אמר שח"א לא רצה לספר לו על כך גם אחרי שהשוטרים הלכו, השיב שהוא לא זוכר זאת (עמ' 200-202).

בחקירתו הנגדית על ידי הסנגורית, טען העד כי המפגש בינו לבין המנוח בערב שקדם לאירוע התקיים בתל שבע בשיג של אדם בשם אבו ג'לאל נגאח, וארך כ-40 דקות, בגלל שהיו שם הרבה אנשים בגלל החג; המנוח לא היה עצבני, לא אמר שהוא כועס על ח"א ודיבר בנינוחות, שכן **"הוא כאילו לא רוצה שיהיה סכסוך בין ח"א ובין [המתלונן], הוא מדבר אתי, למה [המתלונן] יש לו בעיות, הוא ככה והוא עם הבן שלו. גם עם המשפחה שלו"**; הוסיף שלמתלונן ולע"א יש בעיות עם כל השכנים, וכי **"ע"א אני יודע שזה הכי מסוכן... למה כל הזמן הוא חמוש בסכינים, גם המשטרה יודעת את זה"**, והבהיר כי המתלונן הוא אח של אשתו והוא מכיר אותם היטב (עמ' 208-209).

העד שב וטען כי בשלב בו השוטרים עזבו את השיג, ולפני שחזרו ולקחו אותם לתחנה, הוא שאל את ח"א שוב לגבי

הכבשים כי רצה להבין מה קרה וח"א אמר לו "אני רק צפצפתי לא יותר. צפצפתי על הכבשים והלכתי לאשתי", כאשר אשתו של ח"א גרה רחוק; והסביר שח"א צפצף לכבשים כדי להרחיקם מהשטח שלו ושיחזרו לשטח של המתלונן, וכי הוא הסביר זאת למנוח (עמ' 213-215).

בהודעתו מיום 26.6.17 (ת/5) מסר העד דברים דומים לגבי כך שביום האירוע הגיע לשיג לאחר שאשתו העירה אותו משינה ואמרה לו שיש שוטרים ליד השיג ושהיה ריב במשפחה, ושלא ידע מה קרה, מאחר שרק התעורר. לשאלה על מה היה הוויכוח לגבי הכבשים בבוקר, השיב "לא יודע. אבל אתמול שמעתי מ[המנוח]... אז אתמול פגשתי אותו בשיג בתל שבע והוא סיפר לי שאח שלי ח"א היה מצפצף עם האוטו ליד הכבשים שלהם ונסע. הפחיד את הכבשים עם האוטו... אז אני פגשתי את ח"א בשיג שלנו בערך בשעה 09:00 או 08:45 או 09:30 בזמן הזה כשבאתי והיו שוטרים ליד השיג כשדיברתי עם ח"א ושאלתי את ח"א מה קרה אתמול עם הכבשים והוא אמר לי 'תעזוב אותך'. הוא לא רצה לדבר איתי... ואז השוטרים הלכו. ישבנו בשיג ניסיתי לדבר עם ח"א עוד והוא לא רצה לדבר איתי. אני חזרתי מהשיג לבית... ואז באו לי שוטרים לבית ואמרו לי תעלה לאוטו" (ש' 11-18). לשאלה אם ח"א סיפר לו לאחר מכן מה קרה, השיב כי הוא שאל אותו מה קרה עם הכבשים וח"א לא השיב גם כשהשוטרים היו וגם לאחר שהלכו; כל פעם ששאל אותו מה קרה, ח"א השיב שיעזוב אותו, והוא אמר לח"א "אני מקווה שלא אתם עשיתם בעיה עם אנשים, והוא אמר 'תעזוב אותי'" (ש' 37-40).

לשאלת החוקר השיב שכשהגיע לשיג בבוקר ושאל איפה הנאשם, אמרו לו שהוא הלך למשפחה של אשתו בתל שבע; ושהוא חושב שהוא לא קשור לוויכוח על הכבשים (ש' 19-22).

גרסת הנאשם

אמרות חוץ של הנאשם

באמרתו הראשונה מיום 26.7.17, עת הוקלט בבית החולים ע"י החוקר אייל סבן (ת/9-שני תמלילים ודיסקים), קרא החוקר לנאשם בשם פ' (כאמור, החוקרים טענו כי הנאשם הציג עצמו בשם אחר - ג.ש), ובתחילת ההקלטה לשאלה למה הבגדים שלו רטובים, השיב "(משפט לא ברור) ועשיתי שטיפה... של דם כן... ירד הכל מהראש" (תמליל שסומן קצ"ב, עמ' 1 ש' 13-18).

לשאלות לגבי זהותו, השיב הנאשם כי שם משפחתו אלגראבעה ושם אביו ס"א, אישר כי הוא נשוי אך שתק כשנשאל לפרטיה של אשתו; לשאלה אם יש לו שם נוסף, או אם שמו פרייג', השיב בשלילה (שם, עמ' 1 ש' 19-38, עמ' 2 ש' 1-2). עם זאת בהמשך אמר כי יביאו לו את התע"א שלו והחוקר יוכל לראות מי הוא, ואף ציין כי יש ברשותו הפניה ושם רשום שמו (שם, עמ' 3 ש' 1-6).

לשאלה מה קרה לו בראש, השיב בלקוניות כי זה קרה לו מסוס, אך לא השיב לשאלות בעניין, וביקש מהחוקר שידבר איתו מאוחר יותר, ובהמשך אמר "יש לי הרבה כאב ראש" (שם, עמ' 2 ש' 17-37, עמ' 3 ש' 14). לשאלת החוקר מה קרה לו באצבע, שלל הנאשם שזה קרה מאקדח, ואמר שזה שבר ושאינו זוכר ממה הוא נגרם; ולאחר מכן אמר ש"זה

גם מסוס, והסביר שלדוד שלו יש סוס (תמליל שסומן קצ"ה, ש' 11-33).

בהודעתו מיום 26.6.17 בשעה 15:55 (ת/10), לאחר שהוזהר בחשד לעבירות רצח, נסיון לרצח ועבירות בנשק, ולאחר שנועץ בעורך דין, פתח הנאשם ואמר **"אני לא בן אדם רגיל. יש לי אני רואה הכל חיובי בראש שלי. כל בעיה שיש לי היא מצרצרת בראש שלי ואני לא יושן בלילה. חשבתי ללכת לפסיכולוג אבל אני מתבייש בדבר הזה. ואני יש לי ילדים 7 ילדים. אני מבחינה פסיכולוגית אני לא סטנדרט. יש לי 3 אחים נכים לגמרי. אני מוכן שתהרוג אותי עכשיו... אני שומר על זכות שתיקה עד שאני אראה פסיכולוג שידע אם זה אמת או לא אמת"** (ש' 2-6). לשאלה מה הוא רוצה שפסיכולוג יבדוק, השיב **"את הראש שלי ויתן לי כדורים שאני אהיה טבעי ואני לא ארגיש משהו בראש שמסחרר אותי כל הזמן... זה מתחיל בלילה ולפעמים בצהריים או בבוקר ומתי אני מדבר עם אנשים זה הולך"**; לשאלה אם הוא מטופל, או שזה התעורר רק עתה אחרי שנעצר, השיב שלא הלך לרופא כי התבייש, אבל עכשיו **"זהו. הגענו לסוף"** (ש' 7-14).

בשלב זה הודיע הנאשם כי הוא שומר על זכות השתיקה, והפסיק כמעט לגמרי להשיב לשאלות (למשל לגבי הדרך בה נפצע, לגבי המצאות רכבו ליד בית המתלונן, לגבי אמירותיו בבית החולים, אך גם לשאלות פשוטות לגבי שמו או היכרותו עם המתלוננים), פרט לאמירות כי הוא לא מתפקד, כי יש לו בעיות בראש, כי יש לו בעיות נפשיות והוא **"חצי פסיכי"**, או כי הוא פצוע קשה (ש' 26, 30, 64, 154, 156, 201).

לשאלה על מה הסכסוך עם המנוח, השיב **"אין סכסוך אני לא יודע מה קרה"**, ולשאלה אם ח"א רב עם המנוח השיב כי אין לו מידע על כך (ש' 44-47, ש' 97-98, ש' 117-119). בהמשך אמר כי **"אני לא שונא את [המנוח] ולא את אף אחד בחיים שלי לא היו לי בעיות הבעיות היחידות שיש לי זה בעיות נפשיות"**, ולשאלה מדוע אם כך ירה בו ומה קרה היום, השיב **"אני לא זוכר. יש לי בעיות נפשיות הרבה זמן. ואתה לא מאמין לי... אני לא אומר את זה בשביל שאני אצא בחוץ"** (ש' 174-179). לשאלה מאיפה היה לו נשק, השיב שאין לו נשק (ש' 181); לשאלה מה עשה עם הנשק ואם נתן אותו לח"א, השיב **"מה פתאום. חס וחלילה. אין לי את הנשק ואין לי כלום. אני שומר על זכות שתיקה. בכל מקום שאני נמצא בו יש לי בעיות בראש. רק בראש. אבל בשטח אין"** (ש' 71-72); ולשאלה אם אחיו היה עם נשק הבוקר, השיב **"אני שומר על זכות השתיקה. לא. אנחנו לא מתעסקים בנשק"** (ש' 96). לגבי הטענה שהוא רצח את המנוח וירה ופצע גם את המתלונן וע"א, השיב **"זה לא נכון כל זה ואני שומר על זכות השתיקה"** (ש' 108).

לשאלות לגבי מעשיו משעות הבוקר, השיב שלא עשה דבר; לשאלה אם מישו הרביץ לו, השיב בשלילה, וכך גם לשאלה אם נגע בנשק, ירה או עמד ליד מישו שירה בנשק (ש' 75-86, ש' 141-142, ש' 208-211). לשאלה מה המרחק בין ביתו לבין בית המנוח, השיב **"אני לא יודע מה אתה בונה לי עכשיו אני שומר על זכות שתיקה עד שאני רואה עו"ד"** (ש' 112). לשאלה מה קרה לו באצבע, השיב כי זה מנפילה, אך סירב לענות על שאלות נוספות (ש' 212-221).

בהודעתו מיום 29.6.17 בשעה 11:14 (הודעה ת/11, תמלילים ת/14-15); נוכח איכות ההקלטה הירודה, ההפניות להלן הן לת/11, אלא אם יכתב אחרת במפורש), פתח הנאשם ואמר כי **"אני קודם לא נתתי עדות וחקירה כי הייתי שעתים אחרי שיצאתי מבית חולים 14 סיכות בראש. 15. ולפי מה שאמר לי העו"ד אני אשמור זכות**

שתיקה בינתיים. עד שנראה מה הולך (ש' 3-4). בשלב זה מסר הנאשם את גרסתו לאירוע (ש' 7-17):

"טוב. זה ביום החג בבוקר היה סכסוך בין ח"א ו[המתלונן] דיבורים במילים ושמענו על זה בהמשך היום אבל זה כבר נגמר כי זה היה בגלל הכבשים שלהם. וזה... נו... זה בשבילי נגמר. העניין הזה. באותו יום של החג נפגשתי עם [המנוח] בתל שבע. ביום שני הלכתי לחג רגיל והלכתי אליהם נכנסתי אליהם לבקר אותם. עד שנכנסתי באוטו קפץ ע"א ו[המנוח] (מת/15 עמ' 6 ש' 33-34 עולה, כי הנאשם אמר שהיו שם גם המתלונן, ילדים ואשה), וע"א הגיע ראשון נתן לי 3 מכות עם עץ על הזכוכית של הנהג היא נתפוצצה. אני נסעתי אחורה עם הג'יפ שלי והוא נתקע אני עדיין לא מבין מה קרה. פתחו את הדלת והם התחילו ברזלים על הראש ואבנים ואני התחלתי לברוח אחורה והיו 2 ילדים של [המתלונן] שהיו יורים להפחדה (מת/15 עמ' 7 ש' 14-20 עולה, כי הנאשם אמר שהילדים הם בני 17-18 והם היו לידו). קיבלתי מכות מברזלים על הראש וקיללו אותי והיו יורים להפחדה וע"א היה מרביץ לי על הראש וגם האישות שלהם היו מרביצות. ובדרך התעלפתי כל הפנים שלי דם ואני לא רואה. היה שם כל שבט א אחרי המקרה. לא כל השבט... התעלפתי ונפלתי שמה. על הדרך. והתאוששתי רק בבית. לקחו אותי הביתה אני לא יודע מי וכל הפנים שלי דם וחשבו שזה מצב קל לא צריך ללכת לבית חולים אבל כשראיתי עצמי עם הפתחים בראש והדם היה קופץ החלטתי ללכת לבית חולים אמרתי תיקחו אותי למיון".

לשאלה מי לקח אותו למיון, השיב שאינו זוכר, והוסיף שלקחו אותו למרפאה של קופת חולים כללית בשגב שלום ומשם למיון (ש' 18-21).

לדבריו, כשהגיע למיון **"אתם כבר הגעתם שאלתם אותי מה קרה עוד קרה לפני שהרופא ראה אותי"**. לגבי הגרסה שמסר לגבי הסוס אמר כי **"אני לא רוצה לסבך את עניינים כששאלתם אותי פעם ראשונה אמרתי לי אני יגיד לשוטרים 'סוס' ואני אקבל זריקה ואלך הביתה"**; והוסיף כי לא סיפר שהותקף כי **"לא רציתי לסבך את העניינים... סכסוכים אני לא רוצה לעשות. צריך לגמור את זה בשטח כל הזמן"**. לגבי השם "פ", השיב כי פ' ו-פ"א זה אותו הדבר (ש' 21-41). בהמשך, לשאלה מדוע בחקירה הראשונה בחר לומר שיש לו בעיות נפשיות והמציא סיפור על סוס, אך לא סיפר שהותקף, השיב **"הייתי מטושטש לגמרי לקחתם אותי עם 15 סיכות בראש"** (ש' 70). לשאלה למה אמר בחקירה שאינו יודע איך הגיע לשם ואיך רכבו הגיע לשם, השיב שוב כי היה מטושטש לגמרי (ש' 153-158).

לשאלה מדוע שיקר למשטרה ואמר שנפל מסוס, כאשר הוא היה עד לאירוע ירי עם נפגעים, השיב כי **"לא ראיתי בעיניים שלי את הירי. אני הייתי עלוף"**; וכשהוטח בפניו שקודם אמר שראה את אחד הילדים יורה, השיב **"הכוונה שלי שלא ראיתי פצעים. לא ראיתי אנשים שנפצעים ומה קרה אחרי שהתעלפתי אני לא יודע"**. לגבי הטענה שבאמת זרקו עליו אבנים והיכו אותו, אך זה היה לאחר שירה במנוח ובאחרים ולאחר שלא הצליח להמלט בג'יפ, השיב שזה לא נכון ושהוא מכיר (בהודעה ש' 53 נכתב בטעות "מבין", אך כעולה מהתמלילים מדובר בטעות- ראו ת/15 עמ' 14 ש' 12-16 וכן ת/14 עמ' 13 ש' 33) את מי שהרביץ לו, ואלו היו ע"א, המתלונן והמנוח וכל הילדים שלהם (ש' 43-54). בהמשך אמר הנאשם כי אין לו אקדח והוא לא ירה באף אחד, אלא היה הקורבן הראשון (ש' 59).

לשאלה מאיפה יצא הילד שירה והיכן עמד, השיב **"בנאדם שמקבל ברזלים על הראש הוא יודע איפה זה עומד"**

ואיפה זה עומד? ... הברזלים על הראש והוא ליד ירה... זה קשה להסביר לך זה סרט עכשיו צריך לשחזר את הסרט עוד הפעם; ולאחר שהתבקש לשחזר, אמר שהילד היה בצד של האנשים שמרביצים שהיו מסביבו, במרחק של כמטר-מטר וחצי ממנו, והוסיף שבעת שירה היו אביו (המתלונן), ע"א והמנוח מכים אותו בברזלים על הראש (ש' 101-119). לגבי הטענה שלפי הזירה והפגיעות של הקורבנות, הירי בא ממרחק כמה מטרים, מכיוון הרכב שלו ולא ממישהו שהיה לידם, השיב הנאשם שהוא סיפר את כל מה שקרה לו. לשאלה מי היה היורה, השיב שהוא לא מכיר אותו, ושזה היה אחד הילדים (מהתמליל עולה כי הנאשם אמר שזה היה אחד מהילדים הגדולים של המתלונן- ת/15 עמ' 24 ש' 33-36). לשאלה איך הם נפגעו מהירי והוא לא, השיב **"אני לא אמרתי לך שהילד פגע בהם. הם היו מרביצים לי עד שהתעלפתי. ואח"כ אני לא יודע מה קרה"**, וטען כי התעלף במרחק של כ-200 מטרים מהשיג (ש' 120-130).

לגבי הטענה שהוא שיקר לחוקר בבית החולים ובחקירה הראשונה, ורק לאחר ייעוץ עם עורך דין העלה גרסה שקרית לפיה אחד הילדים הוא שירה, השיב הנאשם כי החוקר מוסיף דברים, והוא לא אמר את "המילים האחרונות", וכי **"יש כמה דברים שאתה הכנסת לחקירה בלי להגיד ויש דברים שאתה לא רושם אותם ממני ואני אגיד אותם לעו"ד"**. ולגבי הטענה שהוא מספר גרסה שקרית כדי לצאת מהתיק, השיב **"זה לא נכון בכלל מה שאתה אומר... ואני לא מבין חצי מהמילים בעברית"**, אישר כי הוא מדבר עברית טובה, אך **"זה לא כמו שאני מדבר בשפה שלי"** (ש' 77-93, ת/15 עמ' 18-20).

לשאלה כיצד הוא אומר שהגיע לשיג של המתלונן כדי "לעשות שלום" בין ח"א למנוח, כאשר ח"א טוען שהם לא מדברים כבר 4 שנים, השיב הנאשם שהוא לא אמר שהוא בא לעשות שלום, אלא שהגיע לבקר רגיל (ש' 55-57). לשאלה אם ח"א סיפר לו על הוויכוח בעניין הכבשים, השיב שהוא לא מדבר עם ח"א כבר ארבע שנים; ולשאלה איך הוא מסביר את זה שהגיע רבע שעה לאחר שח"א איים עליהם, השיב כי **"אני לא ידעתי מזה בכלל שהיתה עוד בעיה ידעתי רק על הבעיה של אתמול לא ידעתי שבבוקר היתה עוד בעיה כי זה היה צפצוף ונגמר שטויות"**. לשאלה כיצד הוא מסביר את זה שלא תקפו את ח"א כשהיה שם רבע שעה קודם, השיב שאינו יודע מה קרה, אינו יודע אם תקפו את ח"א, וש**"זה אנשים מסוכסכים עם קטטות ויש להם ניסיון לרצח גם. ע"א... התיק שלו מופיע כבר במשטרה"** (ש' 134-150). לשאלה מדוע הלך אליהם לאחר שידע על הסכסוך בין ח"א למתלונן, במקום לשלוח מכובדים כנהוג אצלם, השיב שהם בני דודים ו**"זה לא סכסוך כמו שאתה חושב"** (ש' 173).

לשאלה איך הוא מסביר שאשתו אמרה בהודעתה שהוא אדם בריא לגמרי, ולא הזכירה שיש לו בעיות נפשיות כלשהן, השיב שהוא לא שיקר, ש**"אני מתבייש להגיד לה היא לא יודעת מזה, זה בראש בפנים"**; ולשאלה למה לא התבייש לומר זאת לחוקר, השיב **"כבר חשבתי ללכת לסוציאלית כבר 3 פעמים ואני עם המכות בראש אני מתאושש"** (ש' 64-66). בהמשך אמר שמאז שנעצר נשלח לשתי בדיקות פסיכיאטריות (ש' 142-143).

בעימות שנערך בין הנאשם לע"א ביום 29.6.17 בשעה 12:23 (דוח עימות ת/12א, תמלול ת/12ב), לאחר שע"א אמר שהנאשם הגיע לביתם עם אקדח וירה לעברם, אמר הנאשם **"זה ע"א שהיה מרביץ לי עם אבנים וברזלים על הראש איך אני יריתי בו והוא נתן לי מכות עד שהתעלפתי איך זה יכול להיות"** (ת/12א ש' 10-11); ולאחר שע"א שאל אותו למה ירה עליהם והרג את המנוח, השיב הנאשם **"אני לא עשיתי את זה אתם לקחתם (מילה לא ברורה) מכות ואבנים על הראש... אני לא עשיתי הדבר הזה, למה אתה רוצה להלביש לי את הדבר הזה? למה אתה לא רוצה להגיד אמת מי שעשה את הדבר הזה?"** (ת/12ב עמ' 3 ש' 4-7). ע"א שאל איך יכל להרביץ לנאשם

כשהוא פצוע; הנאשם שאל מי נתן לו מכות עד שנפל אם מה שע"א אומר נכון; וע"א השיב שלאחר שהנאשם ירה הוא ניסה לברוח, נתקע עם הרכב וברח ברגל ו"מה קרה לו שברח לא יודע" (ת/א ש' 20-24, ת/ב עמ' 3 ש' 18-24).

לשאלת החוקר מדוע שיקר בחקירותיו ונזכר לומר שהותקף רק לאחר שנועץ בעורך דין, השיב הנאשם "אני אמרתי לך שאני לא יודע מה קרה ולא רציתי לסבך את העניינים כי לא ידעתי אם יש פגועים ונרצחים" (ת/א ש' 14-15).

בעימות שנערך בין הנאשם למתלונן ביום 29.6.17 בשעה 13:07 (דוח עימות ת/א 13, תמלול ת/ב 13),

לאחר שהמתלונן טען בפניו כי הוא זה שהגיע וירה בו, באחיו ובבנו (ולראשונה טען כי לאחר מכן הנאשם הותקף ע"י "בחורות וילדים"), השיב הנאשם כי זה לא נכון, וכי המתלונן "בעצמו תקף אותי עם הילדים שלו עד שהוריד אותי להתעלפות. אז מי הרביץ לי אחר כך תגידו לי. מי הרביץ לי" (ת/א ש' 9-10).

לגבי דברי המתלונן ששלל את הטענה שהנאשם הגיע לשלום או שמי מהילדים ירה, השיב הנאשם כי הוא בא לבקר "אבל אתם יש לכם סכסוך בלילה היה לפני יום עם ח"א ובבוקר גם היה לכם סכסוך איתו שאני לא ידעתי על הסכסוך הזה, הסכסוך שבערב זה כבר לא (מילה לא ברורה) ובבוקר אני והם סכסוך", והכחיש שהגיע עם אקדח (ת/ב עמ' 3 ש' 28-33).

בהודעתו מיום 19.7.17 בשעה 17:19 (ת/א 16) טען הנאשם כי אמר את מה שהיה לו להגיד, וחזר על טענותיו כי היה מטושטש כשנחקר בבית החולים וכי הוא "צריך סוציאלית כי אני בנאדם משוגע"; לגבי הטענה שממצלמות האבטחה בקופת חולים ומעדויות הרופא ומי שלקח אותו לבית החולים עולה שהיה בשליטה מלאה והבין מה קורה סביבו, השיב כי "בנאדם שירד ממנו הרבה דם הוא לא הייתי בתפקיד בסדר. גם בחקירה הקודמת שעשית לי אתה רצית להכניס לי דברים עד הסוף. ואני בכלל לא שייך לעסק הזה... אני אמרתי לך שאני הקרבן הראשון. שהרביצו לי עד שלקחו אותי לבית חולים. אז מה אתה מכניס אותי לבית חולים ואומר לי שאתה עשית?" (ש' 3-17).

לגבי הטענה שבחקירתו הקודמת אמר תחילה שהיו שני ילדים עם נשק ולאחר מכן דיבר על ילד אחד עם נשק, השיב הנאשם "אני אומר לך כשברזלים יורדים על ראש שלך מכל צד אתה לא יכול לדייק. אבל אני אומר לך שהאנשים האלה יש להם עבר על יריות"; והסביר כי ראה ירי ושמע ירי, "אבל לא בצורה פתוחה כאילו שראיתי את זה 100%. זה מצב של מכות... אני לא יודע מי", כך שאינו יכול לומר כמה יורים היו בדיוק, ואינו יכול לזהות את הילדים שירו. לשאלה איפה בדיוק עמדו הילדים בעת הירי, השיב "הם היו עומדים מסביב אני אומר לך זה קטע של שניות אני לא יכול לתאר לך בדיוק. אני כבר לא יודע מה קרה בדיוק... אני אומר לך שאחרי ששברו את הזכוכית ונתנו לי מכות אני לא יכול לתאר לך בדיוק... כי צינורות יורדים עליך אתה יכול לתאר את זה?... כשאתה מקבל מכות מחמש אנשים אתה לא יכול לתאר את המצב בדיוק" (ש' 20-44).

לגבי דבריו בחקירה הקודמת שמיד כשהגיע הותקף באלות וברזלים, וכשהיה מחוץ לרכב החל ירי לכיוונו על מנת

להפחידו, השיב הנאשם כי אינו יודע אם זה היה ירי באוויר והוסיף "אחרי שנדחפתי מהדלת אני הרגשתי שיש אחד שיורה מאד קרוב אלי והייתי במצב בריחה". לדבריו, "כשהגעתי עם האוטו ע"א יצא נתן 4 מכות עם ברזל או עץ על הזכוכית בום בום בום לא נשבר במכה הראשונה. הם תקפו אותי עם מכות ואז היה שמה ירי. ואחרי שהתעלפתי אני חושב שבני דודים שלי לקחו אותי לבית חולים" (ש' 49-59). לגבי הטענה שמהעדויות עולה שהוא קודם ירה ורק לאחר מכן תקפו אותו, בגלל שירה, ושכל מי שתקף אותו סיפר על כך במשטרה, השיב הנאשם שזה לא נכון ושהוא לא משקר (ש' 64-71); בהמשך, כשהוצגה לו גרסתו של ק' ששמע קודם ירי ורק אחר כך קולות של מכות וחבטות, השיב שק' הוא בנו של המתלונן, וזה יכול לגייס את ילדיו ואת נשותיו להגיד מה שהוא רוצה (ש' 115-116). לשאלה כיצד הוא מסביר את העובדה שאין פגיעות ירי ברכבו, השיב שאינו יודע לאיזה כיוון ירו, אם לאוויר או לרצפה, ולגבי כך שלא אמר שירו לכיוון הנפגעים השיב שאינו יודע אם היתה עוד קטטה אחרי שהתעלף ושאלו לו מושג מה קרה (ש' 72-81).

לשאלה אם הוא וח"א תיאמו גרסאות, השיב "לא אנחנו לא קרובים אחד לשני. בבית סוהר כל אחד לבד. אנחנו לא מתכננים כלום. אבל כשאתה חוקר אתה חייב למצוא משהו שכאילו... תעשה לו את התיק הזה. במקום שתחקור את כל המשפחה. אתה רוצה להלביש את הדבר הזה". לשאלה אם עלה לרכבו של ח"א, השיב הנאשם בשלילה; לגבי הטענה שברכב נמצא מוט ברזל וסמרטוט עם דם שלו, השיב "אולי אחרי שהגעתי הביתה. הוא היה בשיג שמה"; לגבי הטענה שח"א אמר שהנאשם כבר היה בשיג כשהוא הגיע לשם ולשאלה מי הגיע קודם, השיב שהוא קיבל הרבה מכות בראש, ירד לו דם רב, הוא בקושי התאושש והיה מטושטש ואינו יכול לומר (ש' 82-104). לגבי הטענה שק' ועדים נוספים אמרו שראו את ח"א אוסף אותו ברכבו אחרי שברח מהמקום, השיב שזה שקר ושהוא רוצה להגיש תלונה נגד המשטרה על כך שחקרו אותו בבית החולים כשהוא מטושטש ולפני שראה רופא (ש' 117-120).

עדות הנאשם

בעדותו הראשית העיד הנאשם, כי יום לפני האירוע היה יום חג, הם ישבו בשיג והוא שמע את בני משפחתו מדברים על כך שהיה סכסוך בין ח"א למתלונן, "סכסוך בדיבורים, זה לא סכסוך של קטטה, או מכות. ויכוח ביניהם. [המתלונן] היה כועס בגלל שח"א שחרר את הכבשים שלו", וגם שמע שאחיו טאלב דיבר על כך בטלפון, אך הוא עצמו לא התערב ולא התעניין בעניין, ומבחינתו זה נגמר. מאוחר יותר אחר הצהרים נסע עם ילדיו לגיסיו בתל שבע, שם פגש את המנוח וחלק מילדיו, הם לחצו ידיים וישבו יחד, ולא דיברו על הנושא. למחרת, בסביבות השעה 09:00, הוא התכוון ללכת לבקר את המשפחה ובמסגד, וכמו בכל חג נסע לבקר את משפחת המתלונן, שהוא בן דודו, והתכוון לנסוע לאחר מכן לאחותו; כאשר הדגיש שמדובר בביקור שגרתי לרגל החג, וכי הוא לא התקשר לאיש ואיש לא התקשר אליו (עמ' 490-491).

לדבריו, הוא הגיע ונכנס עם רכבו לאזור השיג שלהם, וברגע שהחנה את הרכב יצא ע"א ואחריו המנוח "מהדרך של השיג" ולאחר מכן יצאו גם המתלונן והילדים שלו, ואז "הגיע ע"א במהירות, עם מקל של עץ, הוא דפק מכה ראשונה על החלון. והשנייה, אני כבר סובבתי את הראש, שמתי, לשים רברס, כי אני לא יודע מה קרה. במכה הרביעית החלון של האוטו התפוצץ. וכשאני אומר שהחלון התפוצץ, הוא התפוצץ בכל האוטו. גם מקדימה, גם מאחורה, הכל נמצא בתוך האוטו עצמו. זה מראה לך את כוח המכה שהחלון קיבל... החלון התפוצץ פנימה. כל החלון. משם אני חושב אני שאני קיבלתי מכה, ממה שהיה בתוך האוטו. אבל הם פתחו את הדלת

והתחילו להרביץ לי. עם מקלות ועם ברזלים. הצטרפו אליהם הילדים שלהם הגדולים... עכשיו, היה ירי שם, כשפתחו את הדלת היה שם ירי, לפחות משני ילדים. לפי הכמות של הירי". לשאלה לגבי גילאי הילדים, השיב כי מדובר בבנים מעל גיל 22, חלקם נשואים; לשאלה היכן היה בעת ששמע את הירי, השיב כי כבר הוציאו אותו מהרכב, וזה היה "מצב של קטטה, לא באים אחד אחרי השני. הם היו מסביבי. אני נפלתי, אני מקבל מכות, אני קם, מתגלגל, מקבל מכות. זה לקח מטווח של מספר מטרים שהם עושים את הדבר הזה... כשירדתי מהאוטו, התחילו להרביץ לי, לא נשארתי במקום אחד והם באים עלי. לא. זה הולך כמו שהולכת קטטה. הם מרביצים לי ואני נופל, ואני מכסה את הראש ככה [הנאשם הדגים שהוא מגונן על הפנים עם שתי ידיים]... מצאתי את עצמי שאני נופל והם זורקים אותי לכל כיוון, מכות מכל צד. גם המכות שלי, מצד ימין, מצד שמאל, מאחורה [הנאשם הצביע על ראשו]... הייתי באמצע, בין אנשים, מקבל מכות. עכשיו, אני נדחפתי אחורה, לדרך. עוד שאני מדבר, בא התפוצץ לי משהו על הראש... הייתי מנגב את הדם ככה, בשביל לראות... והיו גם נשים שהצטרפו למכות. אני לא ראיתי את הנשים. לא ראיתי. הכל היה מכוסה דם. ראיתי גם אנשים שבאו ליד המסגד. אנשים שהיו במסגד ובאו ליד המסגד. משם איבדתי את ההכרה. אני לא יודע מה קרה אחרי זה". לשאלת הסנגורית, השיב הנאשם, כי היה שלב בו ניסה לברוח עם הרכב, נסע אחורנית אך הרכב נתקע (עמ' 491-493).

בהמשך, לשאלה למה התכוון בת/11 כשאמר שאינו מכיר את הילד שירה, השיב "אני לא מכיר, אני לא זיהיתי אותם. היו שניים לפחות שהיו יורים, לפי קולות הירי. אני שמעתי באוזניים. אבל לזהות את זה? אני לא יכול לזהות את זה... בן אדם שנמצא בין ארבעה אנשים ומכסה את הראש מהמכות, איך אפשר לדעת מי זה מי? את הבוגרים אני מכיר, אבל אותם לא זיהיתי. כי זה לא מצב שאני יכול להרים את הראש ולהסתכל. זה מצב שבו מרביצים לי בראש. אתה נופל, אתה מתגלגל על הרצפה" (עמ' 499).

לדבריו, לאחר שחזר להכרה, מצא את עצמו בשיג של משפחתו ובדיעבד התברר לו ששני קרובי משפחתו, פ' ור', אספו אותו מהמקום בו היה זרוק; הוא התאושש מעט בשיג, ראה שיש לו כאפיה על הראש והרבה דם על הפנים, כך ש"כשאני הרמתי את זה הדם היה קופץ, קופץ חזק מאוד. לא היה אפשר לסתום אותו", והוא ביקש שיקחו אותו לחדר מיון; קרובי משפחתו פ' וס"א לקחו אותו לקופת חולים כללית בשגב שלום, הרופא בדק אותו אך לא יכל לטפל בו ושלח אותו באמבולנס לבית החולים. בבית החולים "אני הייתי בטרומה. אני לא יודע מה (לא ברור) הייתה לי מכה נפשית. זה פעם ראשונה שקורה לי דבר כזה בחיים. המצב הבריאותי והנפשי לא היה בסדר בכלל. גם הייתי מדבר הזיות (לפי המתורגמנית- הכוונה לשטויות). מילים שהם לא במקום" (עמ' 493-494, 501).

בזמן שהיה בבית החולים הגיע חוקר והעיר אותו, כשבאותו שלב לא ידע מה קרה באירוע, ומבחינתו "רק אני הייתי הקורבן בבית החולים. אני לא יודע עד השעה הזאת שהיו אנשים פצועים ויש בן אדם מת בקרב הזה... אין לי מידע. אני לא ראיתי פצועים אצל מישהו, לא ראיתי מישהו שירה במישהו. לא ראיתי אנשים עם פצעים. שמעתי ירי, כן. ראיתי אקדח, כן. אבל לא ראיתי אף בן אדם שנפצע. אני לא ראיתי... אני קיבלתי מכות וזה, אי אפשר במצב שלי שאני אדע מה קורה שם". לשאלה לגבי תשובתו לחוקר אייל סבן כי הוא נפל מסוס, השיב "קודם כל, השאלה שלו הייתה מי עשה לך את התחבושת על הראש. אני אומר לו סוס... אני לא ידעתי במצב הזה, הנפשי והבריאותי, לא היה טוב. לא ידעתי שהיו שם עוד אנשים. לא רציתי להסתכסך עם האנשים האלה. ואני עדיין לא דיברתי דיבור (לא ברור). אני הייתי בהלם. ההרגשה הנפשית שלי המשיכה. לא רק ביום

הזה. המשיכה גם בבית סוהר... המכה הנפשית נמשכה אצלי לחודשיים אני חושב. חודשיים. עד שאני לאט לאט חזרתי לשגרה שלי". הנאשם טען, כי הוא היה במצב שהצריך אשפוז, אבל שמע שהחוקר זירז את הרופא לשחרר אותו מהר מבית החולים, "הרופא בא, עשה טאק, טאק, טאק, את הסיכות. בקיצור זרזו את היציאה שלי. אם הייתי מגיע... לא דרך המשטרה, אני הייתי מאושפז שם... והייתי צריך להיות בהשגחה". לדבריו, סגרו לו את הפצעים בראש עם 15 סיכות (הנאשם הצביע על הצלקות- בחלק הימני של המצח, בחלק השמאלי של המצח, ובאזור הקודקוד מאחור), האצבע שלו נשברה, והוא קיבל זריקה בגלל המכות שקיבל מהברזלים. מצבו היה ירוד, גם גופנית, הוא בקושי יכל לדבר, ואינו זוכר כל מה שקרה סביבו (עמ' 494-496).

הנאשם טען, כי כשהגיע לתחנת המשטרה הוא ישב על כסא וכל הזמן הניח את ראשו על השולחן, הגיע לשם עורך דין אבו עאבד, אך הוא לא דיבר איתו כי מצבו לא היה טוב, ו"כשהוא ראה אותי במצב הזה, שאני לא יכול לדבר איתו, אז הוא אמר לי 'אז תשמע, תשמור על זכות השתיקה, עד שתהיה בריא...'"; כי את החקירה הוא זוכר "פחות או יותר", וכמעט לא זוכר מה קרה באותו יום; לאחר החקירה נשלח לפסיכולוג בסורוקה ומשם נשלח לכלא; שם "שמו אותי במקום של המשוגעים. בחללית הזה, זה מקום של בן אדם שלא במצב טוב" למשך כשלושה-ארבעה ימים, משם יצא לחדר השגחה רק לאחר קבלת אישור מעובדת סוציאלית, והמשיך לקבל טיפול תרופתי ופסיכולוגי עוד מספר חודשים (עמ' 496-497).

לשאלות הסנגורית שלל הנאשם קיומו של סכסוך עם המתלוננים או עם המנוח, וטען שאין לו קשר לכבשים ולחיטה; ולשאלה מדוע אם כך שיעלילו עליו שירה עליהם, השיב "אני קיבלתי מכות מהאנשים האלה שהייתי קורבן שלהם, הראשון. הם רוצים לסגור משהו (לא ברור)"; שלל שהחזיק אקדח, שהיה לו אקדח ברכב, או שירה באקדח (עמ' 497-498). לגבי יחסיו עם ח"א, אמר כי הם לא מדברים כבר 4 שנים ו"זה לא סכסוך, הוא כאילו כועס עלי", כאשר הרקע הוא מריבה בין הילדים; ואפשר להוכיח זאת בבדיקת הטלפון שלו, כי בזכרון של הטלפון לא מופיעים מספר הטלפון או תמונות של ח"א, ובשלוש השנים האחרונות לא היו ביניהם שיחות (עמ' 498-499).

הנאשם ביקש להוסיף כי הראיות בזירה מחזקות את גרסתו, כך למשל השמשה המנופצת של הרכב שנשברה כלפי פנים ושבבי העץ שנמצאו ברכב, מעידים על עוצמת המכה שנתן ע"א על החלון; הכובע והשעון שנמצאו זרוקים בזירה הם שלו ומעידים על כך שהרביצו לו ושהוא היה ב"קרב" (עמ' 499-500).

בחקירתו הנגדית השיב הנאשם, כי יש לו שישה אחים ושתי אחיות, שהוא הקטן בהם, כאשר ח"א וחליל הם הגדולים; הוא מתגורר עם משפחתו הגרעינית, אחיו ומשפחותיהם בשבט א' בפזורה; השיג שלהם הוא שיג משותף לכל אחיו והמשפחה כולה, כולל בני דודים, מתאספים בו, אך משפחת המתלון הם קרובים רחוקים ולהם שיג נפרד; הם לא יושבים כל הזמן בשיג אלא רק כשיש אורחים, לרוב כל אחד יושב בבית שלו, ויש ימים שהוא כלל לא הולך לשיג (עמ' 503-506). עוד השיב, כי הוא לא יודע במה ח"א עובד, וגם לפני שהפסיקו לדבר לא ידע מה הוא עושה אלא ידע באופן כללי שהוא עובד. לח"א יש שלושה בנים קטינים ובת גדולה יותר, הרבה שנים לא היו לו ילדים והוא קשור מאד לבנו, והוא כעס בגלל שהילדים רבו ביניהם אבל זה "ריב במילים... וגם הריב ביני לבין ח"א זה לא סכסוך ולא מכות. רק מילים. הוא כעס על הילד ואני לקחתי זמן והוא לקח, כל אחד חי עם הילדים שלו"; כאשר הטלפונים של שניהם שנתפסו מוכיחים שהם לא מדברים שכן "אפילו אם אנחנו עובדים באותו מקום, גרים באותו מקום, יש פעם,

בשלוש שנים, שאתה צריך להתקשר. אין פעם אחת? לא פעמיים ולא שלוש ולא ארבע (עמ' 506-508). בהמשך, כשהופנה לכך שאשתו ראועה אמרה בהודעתה שהוא וח"א מדברים, השיב כי **"היא בכל זאת, אין לה את המידע הזה... אם מדברים או לא מדברים"**; לגבי הטענה שגם ח"א אשתו של ח"א אמרה שאין שום סכסוך ושיש להם שיג ביחד, השיב שאינו יודע מה היא אמרה, ושהשיג שייך לכולם; ולגבי כך שגם טאלב אמר שאינו יודע על ריב ביניהם, השיב שהוא לא יודע מה טאלב אמר, שכל אחד מהם חי עם משפחתו והם לא "דבוקים" אחד לשני, ושלא מדובר בסכסוך גדול שכולם צריכים לדעת עליו (עמ' 554-556).

לגבי הסכסוך בין ח"א והמתלון טען, כי בצהרי היום שלפני האירוע המתלון התקשר לטאלב אחיהם, והוא הבין מזה ומהדיבורים של בני המשפחה בשיג, שהמתלון כועס על ח"א בגלל שהוא צפר לכבשים שלו והוציא אותם "מהחיטה שלו" והבהיר כי דובר ב"סכסוך במילים"; הוא לא שוחח על כך עם ח"א, ומבחינתו זה נגמר. הנאשם שלל את הטענה שלאחר מכן הלך לקנות נשק; טען כי לקח את אשתו והילדים לגיסיס שלו, ובשיג שלהם פגש את המנוח, הם לחצו ידיים ודיברו אך לא על הכבשים או על החיטה; והבהיר שמעולם לא היה לו ריב עם המנוח או עם ע"א (עמ' 509-511). לגבי הטענה שלא סתם כל המשפחה דיברה בשיג על כך שהמתלון כועס על ח"א, שזה היה עניין רציני כי המתלון פגע בכבודו של ח"א, וגם הוא התעצבן, השיב הנאשם שזה לא נכון, שזה לא היה עניין רציני בשיג, זו לא פגיעה בכבוד, ומבחינתו זה נגמר באותו יום (עמ' 512-515). בהמשך, הוסיף כי שמע שהמתלונים קצת כועסים בגלל העניין עם הכבשים, אבל לא חשב שזה משהו משמעותי שצריך לריב בגללו, אך התברר ש"מהצד שלהם זה היה כאילו מנופח יותר מידי, אני לא ידעתי מזה, לא הייתי הולך אליהם בכלל אם הייתי יודע שזה מנופח עד כדי כך, לא הייתי הולך. היו כאילו מחכים לכל אחד שיתפסו, רוצים להרביץ... זה מה שנראה לי מהמכות". לגבי הטענה כי הוא, טאלב וח"א החליטו לסגור את העניין עם המתלונים, כדי שיבינו שהם לא יכולים להתנהג כך, לדבר עליהם דברים לא טובים ולפגוע בכבודם, וכי הוא רצה להתחנף לח"א בגלל הריב ביניהם, ולכן הלך אליהם עם אקדח וירה כדי להזהיר אותם, השיב הנאשם שזה כלל לא נכון (עמ' 556-557).

לגבי הגעתו לביקור בבית המתלונים ביום האירוע, הסביר הנאשם כי התכוון לבקר גם את אחותו, בני דודים נוספים ולבקר במסגד, כאשר הבית שלהם נמצא בתחילת הדרך, והוא לא הספיק לבקר אצל האחרים. הנאשם הסביר שהוא גר במרחק של כ-3 ק"מ מהמתלונים, וביתם נמצא בדרך מביתו למכולת ולמסגד, והצביע על גבי תצלומי האוויר שבת/29 על הכיוון בו נמצא ביתו, ועל הכיוון בו נמצאים בתי בני המשפחה שרצה לבקר (אחרי בית המתלונים ואחרי המסגד). לשאלה מדוע הלך אליהם למרות שידע שהם כועסים על אחיו, השיב כי יום קודם כשנפגש עם המנוח בתל שבע הם דיברו רגיל, הוא לא ידע מה קרה בין המתלון לח"א, אלא **"משהו בסיסי, בקטנה"**, וזה לא היה קשור אליו ולא עניין אותו (עמ' 516-519).

לשאלות התובעת הסביר הנאשם, כי ביום האירוע הגיע מכיוון ביתו "מהפוך למסגד" ופנה ימינה לשביל העפר המוביל למתחם בית המתלונים, וכי אינו יכול להצביע בתמונות שהוצגו לו (תמונות 3 ו-7 בת/29) היכן בדיוק חנה, אך חנה קרוב לשיג **"אולי עשר מטר"**; ובהמשך אמר שאולי נתקע על התלולית הנראית בתמונה מס' 32. מיד כשהגיע יצאו ע"א ואחריו המנוח מהדלת של השיג (כשלדבריו יש לשיג "דלת" צרה, שעליה תלוי וילון), ואחריהם יצאו גם המתלון והילדים הגדולים שלהם; ע"א החזיק מקל ביד, לא אמר לו דבר והכה את המכה הראשונה על חלון הנהג של רכבו, כשהוא עדיין יושב במושב הנהג והחלון סגור (עמ' 523-519, 526). לשאלה מדוע לא נתן גז וברח מהמקום מיד עם המכה הראשונה, שהרי נדרשו לדבריו ארבע מכות עד שנשבר החלון, השיב כי לא ניתן לנסוע משם קדימה אלא רק בנסיעה לאחור, כי **"זה השביל שלהם. אם אתה בורח קדימה, אתה נכנס בתוך הבתים הפרטיים שלהם. אסור**

להיכנס לשם. זה בית פרטי. יש שם דברים שחוסמים. שאתה לא יכול לנסוע קדימה. רק אחורה, כדי לחזור לשביל הראשי"; וציין כי כבר במכה הראשונה הוא "הכניס לרוורס", אך "החלון כבר התפוצץ ואז האוטו נתקע. אני נותן גז והוא לא זז. הוא נתקע... נתקע שם בעפר" (עמ' 523-526). בהמשך הסביר הנאשם, כי לאחר המכה הראשונה הוא החל לנסוע מעט לאחור, ע"א המשיך להכות על החלון ואז הרכב נתקע; החלון התנפץ ונפל, הוא קיבל את המכה הראשונה בתוך הרכב, אינו יודע ממה, ותוך שניות כולם הגיעו, פתחו את הדלת והוציאו אותו מתוך הרכב, תוך כדי שהכו אותו במכות על ראשו. לשאלה כמה אנשים הכו אותו, השיב שלמיטב זכרונו היו ע"א, המנוח והמתלונן והבנים שלהם, "אבל אני לא זוכר שראיתי אותם"; כאשר הילדים עליהם דיבר "זה לא ילדים, זה בנים... כאילו, גדולים, מעל 24", ולדבריו כמעט כולם היו שם פרט לק' (הנאשם מנה מספר שמות של מי שהיה במקום). לשאלה מדוע לא אמר זאת בחקירה, השיב שהחוקר היה קוטע אותו, לא הקשיב לו וכל הזמן אמר לו שהוא שקרן, ויש גם דברים שהוא לא כתב (עמ' 532-534).

לדברי הנאשם, בעת שהוציאו אותו מהרכב הכי קרוב אליו היה ע"א, כאשר הוא, המנוח והמתלונן הרביצו לו עם כלים וברזלים, ו"היו שניים, שניים מהילדים שלהם יורים", אך הוא לא ראה מי, כי "אני לא הייתי בצורה שאני יכול לראות את זה ולזהות את זה... הראש שלי, הייתי כל הזמן מגן על עצמי מהמכות" (הנאשם הדגים הצבת שתי זרועותיו מול פניו); לשאלה כיצד אם כך הוא יודע שהם ירו, השיב כי שמע וגם ראה "אבל לא בצורה ברורה, כאילו, ויש אחד... שהצטרף למכות בשלב אחר, אחר כך, הוא הצטרף למכות, לתפיסה. המכות האלה, בואי נסביר, זה לא היה במקום אחד, זה לא היה רק ליד האוטו, כשירדתי מהאוטו נפלתי, זה לקח אולי חמישים מטר ותופסים אותי ומרביצים לי ויורים לי מאחורה ומקדימה, מכל הצדדים". לשאלת בית המשפט כיצד הוא יודע שהילדים ירו ולא המתלוננים, השיב כי המתלוננים והמנוח הגיעו ראשונים והיו הכי קרובים אליו, ואחר כך הצטרפו הילדים, כאשר הירי היה מרחוק יותר. הנאשם הסביר כי המכות לא היו במקום אחד, "הייתי בורח מהם והם תופסים אותי והייתי נופל עד השביל כמעט, עד השביל או בסביבות השביל", וכי הוא החל לברוח כששמע את הירי ונפל והפרצוף האחרון שראה לפני שהתעלף היה של ע"א שהחזיק אותו והכה בראשו, ומאחר שהוא היה מלא דם בידיים, בראש ועל הפנים, הוא מבקש שיבדקו את החולצה של ע"א. לדבריו, ברח כ- 50-60 מ' והתעלף בקרבת הדרך הראשית, כאשר אפשר לראות בתמונות את הכובע והשעון שלו (עמ' 534-536, 538-541).

כשהתעורר בשיג של משפחתו, ראה את בני משפחתו מס"א (מדובר בעד ס"א אלגראבעה שהעיד בבית המשפט - ג.ש), פ' ועוד ילדים ואינו זוכר אם היה מישהו נוסף, ורק בדיעבד נודע לו שפ' ור' פינו אותו מהזירה; הוא לא מסר את שמותיהם למשטרה כי זה נודע לו מאוחר יותר, אבל את פ' ניתן לראות בסרטון מצלמות האבטחה מקופת החולים, כאשר המשטרה לא חקרה אותו אלא רק את ס"א (עמ' 541-543). כשהתעורר בשיג ראה שהדם זולג, הוא היה מטושטש, "לא חושב על כלום, לא רואה כלום", וכשהתאושש התקשה ללכת. כשהופנה לסרטון מצלמות האבטחה של קופת החולים בשגב שלום (ת/42), ולכך שהוא נראה הולך על רגליו לכיוון הקבלה ולא נתמך באיש, השיב כי זו לא ההליכה הרגילה שלו, כי "האנשים האלה, כשירדתי מהאוטו הם ביקשו לעזור לי, אבל אני אמרתי להם שלא, שאני אנסה", וכי "אם הייתי כמו שאת אומרת לא היה הרופא מזמין לי אפילו אמבולנס כדי לקחת אותי, בסדר?" (עמ' 544-545). לשאלה מה סיפר לס"א על מנת שיפנה אותו ברכב לקופת החולים, השיב כי הוא ראה בעצמו שזלג ממנו דם רב, והוא ביקש ממנו ומפ' "בנשימה אחרונה" לקחת אותו למיון, אך בגלל מצבו לא סיפר לו איך נפצע. לגבי הטענה שס"א אמר שח"א ביקש ממנו לקחת אותו למרפאה, השיב שאינו יודע וציין שראה אנשים בשיג אך אינו יודע כמה, ואינו זוכר שראה את ח"א שם (עמ' 546-547).

לשאלה מדוע לא מסר את גרסתו מיד בתחילת החקירה, אלא מסר תחילה עדות שקרית שנפל מסוס, השיב כי בתחילה לא ידע שנפצעו אנשים; ולשאלה מדוע לא אמר זאת בחקירה הראשונה כשכבר נחקר בחשד לרצח ונסיון לרצח ונאמר לו שירה במנוח ובמתלוננים, השיב שזה היה באותו יום והוא עדיין לא האמין למה שאמרו השוטרים, ועמד על כך שלא שיקר (עמ' 527-528). בהמשך, לגבי כך ששמר על זכות השתיקה בחקירה הראשונה, השיב כי ביום הראשון, בגלל מצבו הרפואי לא דיבר אפילו עם עורך הדין שהגיע לדבר איתו (עמ' 552).

לשאלה למה לא אמר לרופא שהכו אותו עם ברזלים ומקלות אלא אמר לו שנפל, השיב שלא היה במצב בריאותי ונפשי לספר לו, כאב לו מאד, דם זלג מראשו והוא היה בחרדה מהמכות שקיבל. לגבי הטענה שהחבלות שנגרמו לו בראש ובאצבע אינן מתיישבות עם תיאורו את התקיפה ע"י הרבה אנשים עם מקלות וברזלים, השיב **"3 חבלות בראש ואצבע שבורה זה לא מספיק?"**, והוסיף **"המשטרה הגיעה אליי לפני שהרופא הגיע, לפני הרופא, הייתי רק בהמתנה והמשטרה הגיעה אליי, הרופא לא הרים את החולצה שלי ולא הרים את המכנסים שלי... כל זה רק זיכרון שהיה במשטרה... המשטרה התחילה לחקור, הרופא רק בא, תפר ולקחו אותי"**. לשאלה מדוע לא הסביר לפסיכיאטרית שבדקה אותו שהותקף ומה קרה באירוע, השיב כי באותה עת עדיין לא ידע על המנוח והפצועים, וכי הוא דיבר איתה על הבעיות שיש לו (עמ' 549-552); כשהופנה לכך שהבדיקה היתה אחרי חקירתו הראשונה, כך שכבר ידע שהמנוח נפטר, השיב שבאותו יום לא היה לו מידע על כלום וחזר על כך שבאותו יום היה במצב בריאותי לא טוב, ולא יכל לספר מה קרה (עמ' 553).

ראיות הגנה נוספות

גרסתו של ח"א

לאור חזרתה של המאשימה מכתב האישום נגדו וזיכויו של ח"א, תפורט להלן עדותו בתמצית, ובעיקר כל מה שקשור ליריעת המחלוקת או שיש בו להשליך על ההכרעה לגבי הנאשם.

ח"א העיד כי המנוח והמתלונן הם בני דודים שלו ומעולם לא היה ביניהם סכסוך. לדבריו, אין לו כל קשר לעניין **"חוץ מזה שאני ביום הראשון עברתי משם כרגיל, הכבשים שלו כל הזמן עוברות לשטח שלי ואוכלות את החיטה, אני כל פעם מוציא אותן ומחזיר אותן אליו בלי בעיות, בלי שום דבר, ביום אחד עברתי משם, ראיתי אותן וצפצפתי על מנת שיצאו הכבשים והוא ישמע גם והילדים שלו והם ייקחו את הכבשים לבית, זה מה שהיה"**; הוא עבר שם, צפר והמשיך בדרכו לבקר את אחותו לרגל החג ולאחר מכן חזר לביתו (עמ' 559-560). ח"א הסביר כי באותו יום נסע ברכב הניסאן הלבן, הרשום על שמו של אחיו הנכה חליל ונמצא בשימוש כל המשפחה; וכי באותה תקופה היה בשימוש רכב נוסף, פולקסווגן לבן המשמש להסעת ילדים, ושייך לחברה בה עבד תקופה של כחודש. לדבריו, בחקירתו הראשונה שיקר ואמר שהפולקסווגן שייך לאחיינו ראפת מאחר שבאותו יום **"הייתי במצב הכי קריטי שהיה לי בחיים שלי... פעם ראשונה במשטרה, אח שלי פצוע, אני לא יודע מה קרה שם, הם אומרים לי אתה מואשם ברצח, בפציעת אנשים, ממש הייתי בהלם"**; וגם מאחר שהוא חתם אבטלה ועדיין לא הודיע ללשכת התעסוקה שהוא עובד בעבודה זמנית, וחשש שיוודע שהוא עובד (עמ' 560-561).

לדבריו, ביום האירוע כלל לא היה בשטח שליד בית המתלוננים, בבוקר הוא ניסה להניע את רכב הניסאן אך לא הצליח

ולכן לקח את רכב הפולקסווגן ונסע לאסוף את אשתו מבית הוריה, נסיעה של כ-20-15 דקות בדרך הררית, למרחק של כ-3 קילומטרים מביתו **"בתוך המדבר, בפנים, יותר רחוק מהכביש"**; ולאחר שישב קצת בבית הורי אשתו, הם חזרו לבית, הוא הצליח להניע את רכב הניסאן והלך לשבת בשיג. בשיג היו בני משפחה ועוד אנשים, ולאחר מספר דקות הגיע הנאשם **"כולו דם, מפוצץ, סחרחורות יש לו, הוא לא מרוכז, כאילו, בכלל לא היה מרוכז, אני ראיתי אותו כולו מדמם מהראש ועד האצבעות ברגליים, כולו דם, היה כולו דם, הפנים שלו דם, הידיים, הרגליים, כולו דם... ואז... פ' הגיע אחר כך עם מס"א ואמרנו לפ' ומס"א שייקחו אותו לבית חולים. הוא היה במצב, כאילו, גרוע לגמרי, מטושטש... לקחו אותו לבית חולים... ואני הלכתי הביתה"**. לאחר מספר דקות הגיעו שוטרים, ביקשו לערוך חיפוש בבית והוא הסכים, הם הפכו את כל הבית ולאחר מכן עצרו אותו ותפסו את רכב הניסאן (עמ' 563-564). לשאלת הסנגורית, שלל ח"א כי ביום האירוע המתין לנאשם ליד המסגד ואסף אותו משם, חזר על כך שכלל לא היה שם, והבהיר כי הדרך לבית הורי אשתו אינה עוברת ליד בית המתלוננים (עמ' 566).

לגבי יחסיו עם הנאשם, העיד ח"א כי הוא גידל את הנאשם מאז היה תינוק, בשל מחלת אמם; כי הוא לא מדבר איתו מזה כ-4 שנים, מאחר ש**"הילדים רבו והוא פגע בי, פגע בכבוד שלי אז אני התעצבנתי ואמרתי שאני לא מדבר איתו בכלל, לא רוצה לדבר איתו, לא מדבר איתו, 4 שנים לא דיברתי איתו בכלל, אתם יכולים לבדוק... בן אדם שאתה מגדל אותו, הבן שלך, אתה מגדל אותו והוא פוגע בך..."**. לדבריו, השיג שלהם שייך לכל המשפחה, כולם יושבים בו ושם הגברים מארחים את האורחים, והוא נמצא כ-150-200 מטר מביתו; הוא נהג לראות את הנאשם בשיג שלהם, אך לא דיבר איתו (עמ' 562). בחקירתו הנגדית, הסביר ח"א כי הבעיה לא היתה הריב של הילדים, אלא ש**"אתה בא לדבר עם אחיך והוא מדבר איתך לא בכבוד, לא עושה לך כבוד... זו הנקודה שלא נתנה לי לדבר איתו, לא רציתי לדבר איתו, נפגעתי ממנו פשוט, נפגעתי... הוא פגע בי, הוא קילל אותי באותו זמן... אני גידלתי אותו מגיל 8 חודשים... נפגעתי ממנו חזק ובגלל זה לא דיברתי איתו"** (עמ' 567-568).

בחקירתו הנגדית אישר ח"א, כי זו לא הפעם הראשונה שהכבשים של המתלון נכנסות לשטח שלו ואוכלות את החיטה והוא העיר להם על כך מספר פעמים, אך אמר שלא ייחס לכך חשיבות וש**"זה משהו בקטנה"** כי הם משפחה; ביום האירוע הוא צפר לכבשים והמשיך, ועשה זאת כדי שהמתלון ישמע זאת ויוציא אותם, אך לא בגלל זה המתלוננים נעלבו, אלא בגלל עניין שהיה חודשיים קודם לכן. לדבריו, המתלון נוהג לריב ולהסתכסך עם כל שכניו, ולפני כחודשיים שכן שלו בשם נאסר אבו עדובה התקשר וסיפר לו שהמתלון הגיע לבית הספר והיו מכות, וביקש את עזרתו מאחר ש**"אני מהגדולים של המשפחה, כשיש בעיות אנשים באים אליי"**; ח"א השיב שנמאס לו מהמתלון, שהוא פתר לו הרבה בעיות, ומאחר שהתנהגותו על פי המנהג הבדואי מסבכת את כל המשפחה, החליט שהוא **"מנסה להוציא אותו מהמשפחה"** ודיבר על כך עם המשפחה. בהמשך הוסיף כי המתלון ידע על שיחתו עם נאסר וכועס עליו בגלל זה (עמ' 568-570, 572, 588-589). ח"א שלל את הטענה שהמתלון פגע בכבודו בכך שדיבר עם אחיו טאלב על האירוע עם הכבשים, ואף אמר ששמע על השיחה הזו רק אחרי האירוע; שלל שהגיע לשטח ביום האירוע ואיים על המתלון; שלל ששוחח על כך עם הנאשם, או ששלח את הנאשם כדי ללמד את המתלון לקח (עמ' 570-573, 588).

לשאלות התובעת השיב ח"א, כי לאחר שהחזיר את אשתו מהוריה הלך לשיג, בגלל שיש אורחים שמגיעים לכבוד החג, הנאשם הובא לשם כשהוא פצוע והוא חושב שפ' הביא אותו, ולאחר מכן הגיעו גם ס"א והרבה אנשים מהמשפחה; בשלב זה הוא לא ידע מה קרה אבל **"התברר בסוף שהוא היה שם בקטנה והביאו אותו פצוע קשה... כולו דם"**, וח"א ביקש מפ' וס"א לקחת אותו לבית החולים. לגבי הטענה שהוא ביקש מאחרים לקחת את הנאשם לבית החולים

כדי להרחיק את עצמו מהאירוע, למרות שהוא זה שפינה את הנאשם מהזירה וראה אותו יורה, השיב כי אם הנאשם היה עולה לרכבו, כל הרכב היה מלא בדם (עמ' 576-579). לשאלה אם שאל את הנאשם מה קרה בעת שהגיע פצוע לשיג, השיב כי לא ניתן היה לדבר איתו, כי הוא **"היה בסחרחורת... הוא כמעט נופל, לפעמים נופל, לפעמים מרימים אותו"** (עמ' 582); לשאלה אם שאל את פ' מה קרה ומאיפה הביא את הנאשם, השיב שלא היה לו זמן לשאול אותו (עמ' 587).

לשאלה מדוע לא אמר בחקירה שראה את הנאשם מלא דם, השיב שאמר זאת בחקירתו השניה, וכי בחקירה הראשונה מצבו לא היה טוב והוא נזקק לטיפול רפואי בגלל שהיה בהלם ו**"במצב הכי גרוע שהיה לי בחיים"**, והשטר צעק עליו כל הזמן והטיח בו האשמות ברצח; כשנאמר לו שהוא אף שיקר בעניין ואמר שלא ראה את הנאשם לפני שנעצר, ושלקחו אותו לבית החולים לפני שהוא הגיע לבית, חזר על טענותיו שהרגיש לא טוב וכי לאחר מכן כשנרגע סיפר הכל (עמ' 579-581).

לשאלת התובעת השיב ח"א שטאלב אחיו הגיע בזמן שהנאשם כבר היה בשיג; לשאלה מדוע לא רצה לדבר עם טאלב כשהוא שאל אותו מה קרה עם המתלונן והכבשים, השיב כי בעת שטאלב דיבר איתו על השיחה עם המנוח היתה שם משטרה, היו עוד אנשים בשיג, ואחיהם נפצע ונלקח לבית החולים, כך שלא היה זמן לדבר איתו על מה שקרה יום קודם לכן. לדבריו, אינו זוכר שטאלב אמר לו שהוא מקווה שלא הם גרמו לבעיה עם המתלוננים (עמ' 583-584, 586).

יצוין, כי ח"א נחקר פעמיים במשטרה (ביום 26.6.17 - ת/17, וביום 19.7.17 - ת/20), וכן נערכו לו עימותים עם המתלונן ועם ע"א (ת/18, ת/19), ובאמרותיו השונות מסר גרסה כללית דומה לזו שנמסרה בבית המשפט, למעט אותם עניינים לגביהם נחקר בחקירתו הנגדית, שבנוגע אליהם מסר גרסה שקרית בחקירתו הראשונה; ולמעט עניין כוונתו להוציא את המתלונן מהמשפחה, אשר לא הועלה כלל באמרותיו במשטרה.

עדות של ר'-פ"י א'

העד, קרוב משפחתם של הנאשמים, העיד כי ביום האירוע הגיע לרגל החג להתפלל במסגד הקרוב לביתו, שם פגש אנשים רבים, ואז **"שמעתי צעקות. עכשיו, יצאתי מהמסגד, הלכתי לכיוון הצעקות עם הכביש, אני, כאילו, רצתי קצת ופתאום אני ראיתי את [הנאשם], מצאתי אותו על הכביש בצד ימין זרוק... ועד שהגעתי אליו, כמעט הגעתי אליו, היה כולו דם, הפרצוף שלו דם... אני הראשון שהגעתי אליו, הוא היה מלא דם... שוכב ומלא דם, באמת, שוכב ומלא אבק, מלא אבק בפנים שלו, כולו דם, היה הרבה דם בראש שלו... תפסתי אותו מהראש, הוא מטושטש, היה מטושטש, העיניים שלו ככה, מטושטש"**; כשבא להרים את הנאשם הגיע טנדר בו נהג בן משפחתם פ', הם הרימו את הנאשם, העלו אותו למושב האחורי ונסעו לשיג, שם היו אנשים ובהם ח"א, ח"א הכניס את הנאשם לשיג, והוא עצמו הלך לביתו והחליף את בגדיו שהוכתמו בדם (עמ' 600-601).

בחקירתו הנגדית העיד העד, כי הוא מתגורר **"מהמסגד למעלה"** וכי המתלונן גר למטה מהמסגד. לשאלות התובעת השיב, כי זה קרה בערך ב-09:00-09:30; כי לא שמע דבר פרט לצעקות, והצעקות נשמעו מהכיוון שבו הנאשם היה שוכב; הצעקות היו של אנשים ולא של הנאשם, אך כשהגיע לשם לא היה שם אף אחד. העד הבהיר, כי מהמסגד לא

ניתן לראות את המקום ממנו נשמעו הצעקות, כי יש שם "כמו עליה" שמסתירה (עמ' 601-603). לשאלת בית המשפט, הסביר כי למסגד יש כניסה אחת, ממנה יצא ימינה, שם יש "כמו עליה ככה קטנה וירידה", ואחרי הירידה מצא את הנאשם (עמ' 605).

לשאלה מדוע לקחו את הנאשם לשיג ולא לבית החולים, השיב "אני לא יודע מה אני עושה במצב כזה, על המקום לקחתי אותו לשיג... לא יודע, אמרו בוא ניקח אותו לשיג... אני לא יודע, יש לו אחים, הם מטפלים בזה, כאילו". לשאלה אם הנאשם דיבר איתו וסיפר לו מה קרה, השיב בשלילה ואמר שהוא היה מטושטש ומלא דם ולא יכל לדבר; כשנאמר לו שבסרטון מקופת החולים בשגב שלום הנאשם נראה הולך בכוחות עצמו, השיב "אני לא יודע, בזמן שלקחתי אותו מהמקום ליד הבית באמת היה בהכרה, לא היה מדבר ולא כלום, הגעתי לשיג, שמתי אותו שם והלכתי הביתה". לשאלות התובעת השיב העד, כי ידע כבר באותו יום שהנאשם נעצר אך לא הלך למשטרה כי לא ביקשו ממנו; ולבית המשפט הגיע, מאחר ש"המשפחה שמעתי שמי שהיה באירוע צריך להעיד אז הלכתי לח"א, אמרתי תשמע, אני הייתי שם, אין לי בעיה לעזור רק ממה שראיתי... אמר לי אין בעיה, תפנה לעו"ד" (עמ' 603-604).

עדוּתה של ח"א

העדה, אשתו של ח"א, העידה כי ביום האירוע ח"א אסף אותה מהוריה, הוריד אותה בבית ונסע, אך היא לא ראתה לאן ובמה הוא נסע (עמ' 607-608).

בנוסף, הוגשה הודעתה של העדה במשטרה מיום 18.7.17 (נ/14), שם מסרה כי באותו יום בו ח"א נעצר הוא בדיוק החזיר אותה לבית לאחר ששהתה מיום קודם לכן בבית הוריה, כאשר היא לא שמה לב לשעה בה חזרו אך זה היה בבוקר, בין 08:00 ל-10:00. לשאלות החוקר השיבה כי הנאשם החזיר אותה ברכב הפולקסווגן, ושיש גם ג'יפ לבן בו הוא משתמש רק כדי להסיע את טאלב וחליל, אך היא לא יודעת למי הוא שייך; וכי הוא הוריד אותה בבית ונסע. כשנטען בפניה שח"א אמר שהוא היה עם הג'יפ ניסאן כשהחזיר אותה מהוריה, השיבה "אני לא יודעת. אותי הוא הביא בפולקס ונסע אני לא שאלתי אותו לאן". לשאלה איפה הג'יפ ניסאן חונה, השיבה כי יש לו מקום, אבל לא צמוד לבית, וכי מהמקום בו היתה מאחורי הבית לא רואים את הג'יפ; לגבי הטענה שלאחר שח"א הוריד אותה הוא נסע לשיג עם הג'יפ, השיבה שהיא לא יודעת אם הוא החליף מכוניות ולא ראתה אותו אחרי שהוריד אותה בבית.

דין והכרעה

באופן כללי הובאו בפניי שתי גרסאות שונות לגבי קרות האירוע ובעיקר לגבי האחריות לירי.

האחת, גרסת המתלון וע"א שנתמכה בעדויות בני משפחתם, ולפיה הנאשם הגיע לביתם וכשיצאו לקבל את פניו, ירה לעברם, פצע אותם ואת המנוח וגרם למותו; וכי רק לאחר שהנאשם ברח לרכב, הוא הותקף ע"י בני משפחה אחרים שהגיעו למקום.

והשניה, גרסתו של הנאשם, לפיה הגיע לבקר את המתלוננים ולפני שהספיק לצאת מרכבו, התנפל עליו ע"א ואחריו המנוח, המתלון ובני משפחה נוספים, ובאמצעות מוטות עץ וברזל שברו את שמשת רכבו, הוציאו אותו בכח מהרכב והכו אותו, תוך שהוא מנסה לברוח רגלית מהמקום; כאשר במהלך התקיפה, אחד או שניים מבני משפחת המתלוננים ירו בנשק, וככל הנראה מכך נפגעו המתלוננים והמנוח.

אין ספק, כי מבחינת סבירות הגרסה ומבחינת ההגיון והשכל הישר, על פני הדברים גרסת הנאשם נראית פחות סבירה מגרסת המתלוננים; שכן לטענתו היורים היו חלק מהחבורה שתקפה אותו ממשפחת המתלוננים, ולכאורה הוא היה יעד התקיפה והירי, אך הוא לא נפגע מהירי ואף רכבו לא נפגע, והיחידים שנפגעו היו חלק מהחבורה שתקפה אותו.

למרות האמור, למרות צבר העדויות של עדים שקשרו את הנאשם לירי, ולמרות שעל ידיו ושיערו של הנאשם נמצאו שרידי ירי, מצאתי כי הנאשם הצליח להקים ספק סביר באשמתו, באופן המחייב את זיכוי מהעבירות שיוחסו לו. כפי שיפורט להלן, הספק האמור מתגבש מהשילוב שבין קשיים בעדויות המתלוננים ועדי הראיה, הראיות הפורנזיות, ומחדלי חקירה מהותיים.

הערכת מהימנות עדי התביעה המרכזיים

ב"כ המאשימה הדגישה בסיכומיה את העובדה שגרסת המתלוננים נמסרה באופן מיידי, כשע"א והמתלון עדיין נמצאים בבית החולים לאחר אירוע מסעיר, וטענה כי עצם מידיות העלאת הגרסה, מבלי שהיתה להם שהות לתיאום גרסאות, מעידה על אמיתות תוכנה. אין ספק כי לעניין זה יש משקל ממשי בהערכת מהימנות הגרסאות, אך לא ניתן לייחס לכך משקל מכריע, ואף לא ניתן לקבוע בוודאות כי לא היתה להם הזדמנות לתיאום בסיסי של הגרסה לפני חקירתם הראשונה.

מכל מקום, כפי שיפורט להלן, בגרסאותיהם של המתלוננים ובעיקר בגרסאותיהם של עדי הראיה (עליהם ניתן לומר בהחלט כי "כל המוסיף גורע") נמצאו קשיים לא מבוטלים, סתירות ותמיהות, אשר יתכן שדי היה בהם כדי להקים ספק סביר באשמתו של הנאשם, לא כל שכן בהצטרפם לראיות האחרות ולמחדלי החקירה, כפי שיפורט בהמשך.

ראוי לציין כבר עתה, כי חלק בלתי נפרד מעדויות המתלוננים מתייחס לקשר של ח"א לאירוע הירי, כאשר המתלוננים עמדו על כך שח"א נכח בקרבת מקום בעת הירי, ואף מילט את הנאשם מהמקום. בהקשר זה עלו תמיהות וקשיים לא מועטים, הן משום הספק בנוגע לאפשרות לזהות אדם הנמצא ברכב ליד המסגד ממתחם מגורי המתלוננים (גם באותו מקום ממנו טענו ע"א והמתלון שראו אותו); הן משום הסתירות בעדויות המתלוננים בעניין זה; הן משום הראיות שהובאו לגבי מעשיו של ח"א באותו בוקר, ולגבי האנשים שאספו את הנאשם מהמקום; והן משום הקושי המובנה בטענה שח"א המתין כדי למלט את הנאשם מהמקום, כאשר הנאשם הגיע עם רכב למקום, והרי הוא וח"א לא יכולים היו לדעת שהרכב ייתקע בתלולית חול ולא יאפשר לו לברוח, כך שהוא יזדקק לעזרה.

בכל מקרה, לאור זיכוי של ח"א לבקשת ב"כ המאשימה ודבריה כי קם ספק ביכולתם של המתלוננים, בסמוך לאחר האירוע, לראות את בריחתו של הנאשם ואת מילוטו מהמקום ע"י ח"א (עמ' 4 לסיכומים בכתב); וכי קם ספק בנוגע

למעורבותו בפינוי הנאשם מהמקום, לא ניתן לומר כי אין בגרסאותיהם הנחרצות של המתלוננים בעניין זה, כדי לפגוע במהימנותם.

עדות של המתלונן עשתה באופן כללי רושם טוב, גרסתו היתה בסך הכל עקבית כבר מהאמרה הראשונה שמסר בבית החולים, והוא עמד עליה בחקירה נגדית ארוכה ולא קלה.

יחד עם זאת, גם בגרסתו נפלו מספר קשיים, חלקם לא מבוטלים ונוגעים לעניינים מהותיים.

לגבי תקיפת הנאשם בעת האירוע, הרי שבגרסאותיו הראשונות נמנע המתלונן מלספר על כך, והסתפק באמירות עמומות. וכך, באמרתו הראשונה (נ/21) אמר המתלונן רק שאחרי הירי התחיל בלאגן, יצאו נשים ואנשים מכל הצדדים, והנאשם לא יכל לחזור לרכבו ולכן ברח, כאשר בגרסה זו אף לא הזכיר שרכבו של הנאשם נתקע. באמרתו השניה (נ/22) כלל לא הזכיר את התקיפה, ואמר שלא הסתכל על הנאשם לאחר שברח לשביל, ולראשונה הזכיר כי רכבו של הנאשם נתקע ולכן ברח רגלית. הפעם הראשונה בה התייחס המתלונן לתקיפת הנאשם היא בשחזור מיום 29.6.17 (ת/23), אז טען כי לאחר הירי נכנס הנאשם לרכב, נסע לאחור ונתקע, ולשמע הצעקות יצאו נשים וילדים והחלו לזרוק עליו אבנים, והוא חטף כמה אבנים וברח. מאוחר יותר באותו יום, בעימות עם הנאשם (אשר התקיים לאחר העימות בין הנאשם לע"א, שבמהלכו הטיח הנאשם בע"א את גרסתו כי זה תקף אותו, שבר את רכבו ופצע אותו- ת/13), טען המתלונן לראשונה כי בעת שהנאשם נתקע עם רכבו, תקפו אותו **"בחורות וילדים"** ושברו את שמשת רכבו, ולאחר מכן טען שילדיו ואמו תקפו את הנאשם לאחר שראו שהוא ירה בהם. בעדותו בבית המשפט, הוסיף המתלונן כי בשלב זה תקפו את הנאשם **"ילדים, משפחה ואנשים"**, ששמעו את הירי ויצאו ותקפו אותו **"באבנים, לא יודע מה"**; ובחקירתו הנגדית אמר שתקפו את הנאשם **"בחורות וילדים"**, כשמדובר בילדים שלו ובילדים של המנוח ו"מי שהיה במקום", אך אינו זוכר מי. עוד בחקירה הנגדית, סתר עצמו המתלונן בכך שמחד אמר שלא היה במצב בו יכל לזהות את התוקפים או לספור כמה ילדים היו, ומאידך אמר שהוא יכול להביא את הילדים הללו לבית המשפט; וכן טען כי הילדים תקפו את הנאשם ולא ע"א, כל זאת לאחר הירי ובעת שע"א יריו על הרצפה.

יוער בהקשר זה, כי המתלונן אמר מספר פעמים בחקירתו הנגדית שילדיו היו בבית בעת האירוע (ואף טען שילדיו תקפו את הנאשם), זאת באופן המתיישב עם גרסת הנאשם, וסותר את טענותיהם של ק' ונ"א, שגרסו כי כל בניו של המתלונן, פרט לע"א וק' היו בטיול. לא למותר לציין, כי למרות טענות הנאשם בעניין זה, איש מילדי המתלונן לא נחקר בחשד לתקיפתו.

עוד יצוין, כי בחקירתו הנגדית טען המתלונן לראשונה, כי אמו אמנה ישבה איתם בשיג לאחר המפגש עם ח"א ולפני הירי, אם כי טען שלא יצאה איתם לקראת הנאשם. מעבר לכך שגרסה זו כבושה ואינה מתיישבת עם גרסאות שאר העדים, הרי שבת/23 טען המתלונן כי אמו התקרבה לאזור השיג כששמעה את הצעקות, אחרי הירי.

זאת ועוד, בחקירתו הנגדית עת הופנה לגרסתה של נ"א, אמר המתלונן לראשונה כי לאחר שהנאשם נכנס לרכב ולא הצליח לברוח **"הוא ירה איזה כדור על מנת שיברחו ממנו ויפתחו לו את הדרך"**; ומעבר לבעייתיות העולה

מגרסתה של נ"א, כפי שיפורט להלן, הרי שהמתלונן לא נתן כל הסבר לכבישת גרסה זו, שהיא ללא ספק גרסה מהותית לגבי אופן קרות האירוע.

בנוסף, לאורך כל אמרותיו הקפיד המתלונן לקשור את ח"א לאירוע הירי, מעבר לתיאור הוויכוח שקדם לאירוע, והוא העיד על כך באופן נחרץ למדי ולא הסביר שהוא רק משער או מסיק מסקנות, כטענת התובעת.

כבר באמרתו הראשונה (נ/21) אמר המתלונן, כי בזמן שהנאשם הגיע, ח"א היה ברכב אחר במרחק של כ- 30-50 מטר, וכי לאחר שהנאשם ברח, הוא רץ לכיוון רכבו של ח"א שלקח אותו מהמקום; ואף טען כי כנראה שח"א שלח את הנאשם לעשות להם "בלאגן", וכי הוא היה שותף של הנאשם וחיכה לו בחוץ. באמרתו השניה (נ/22), חזר המתלונן על דבריו כי ח"א המתין לנאשם בקרבת מקום, ושהנאשם ברח רגלית ועלה על רכבו של ח"א שהמתין לו, ואף טען שח"א המתין כדי למלט את הנאשם למקרה שישתבך או יתקע, כפי שקרה; עם זאת, לשאלת החוקר השיב כי זיהה וראה את רכבו של ח"א שרק ח"א נוסע בו, אך לא זיהה את הנהג. גם בעדותו בפניי, טען המתלונן כי הנאשם ברח לכיוון ח"א שהמתין לו במקום בו ראה אותו קודם, במרחק של כ-40 מטר מביתו, ח"א אסף אותו והם ברחו, והוסיף כי לטעמו ח"א הוא האחראי למות המנוח; ובחקירה הנגדית עמד על כך שח"א חיכה לנאשם ליד המסגד כדי למלט אותו במקרה שלא יצליח לנסוע ברכבו, וכי חיכה שהנאשם ירה בהם בגלל הסכסוך עם המתלונן. עם זאת, בהמשך החקירה הנגדית סתר עצמו כשאמר שראה את הנאשם בורח לכיוון המקום בו חנה ח"א ולא ראה אותו עולה לרכב, ובהמשך אמר שלפני הירי ראה וזיהה את רכבו של ח"א חונה ליד המסגד, אך לא ראה את ח"א עצמו.

בהקשר זה יצוין, כי בחקירתו הנגדית אמר המתלונן לראשונה כי הוא יצא מהבית לכיוון המסגד וכך ראה את רכבו של ח"א חונה, ואז חזר לשיג; וטען כי לא סיפר זאת בחקירותיו מאחר שלא נשאל על כך. מעבר לכך שמדובר בגרסה כבושה, הרי שע"א העיד שהוא זה שהלך מהשיג אל חלקו האחורי של המתחם כדי לראות את ח"א חונה ליד המסגד, וכי עדכן בכך את המנוח והמתלונן שהיו בשיג, והוא אף הראה כיצד ומהיכן ראה את ח"א במהלך השחזור שנערך לו.

לגבי האירוע המקדים עם ח"א מסר המתלונן גרסה אחידה יחסית, אם כי באמרותיו הראשונות (נ/21, נ/22) לא אמר שבנו והמנוח נכחו בעת הוויכוח עם ח"א, והזכיר זאת לראשונה רק בשחזור שנערך לו (ת/23) ולאחר מכן בעדותו. לגבי תוכן האיומים, אמר המתלונן באמרותיו הראשונות (נ/21, נ/22) שח"א אמר לו **"אני אראה לך"**; בשחזור (ת/23) הוסיף וטען כי ח"א אמר ש**"מי שנכנס לשטח שלי אני אראה לו, אני אשרוף אותו"**; ואילו בעימות שנערך לו עם ח"א (ת/19) המתלונן לא הזכיר את האיומים מיוזמתו, אלא רק לאחר שנשאל על כך מפורשות ע"י החוקר ורק לאחר שהחוקר הזכיר לו מה אמר במשטרה, אישר ואמר **"כן. אבל רק דיבורים. הוא אמר 'אני יעשה את האש'".** בהקשר זה יצוין, כי בחקירתו הנגדית אמר המתלונן לראשונה שק' ואשתו שמעו את הוויכוח עם ח"א, וכי הוא עצמו לא שמע את האיום לגבי האש, אלא ק' ואשתו.

עדותו של ע"א הותירה רושם פחות טוב מעדותו של המתלונן, על אף שבאופן כללי הם מסרו גרסאות דומות. בחקירתו הנגדית העיד ע"א באופן לקוני למדי, והסתפק בתשובות קצרות וסתומות, וקשה לומר כי הצליח ליישב את הסתירות והקשיים שעלו מעדותו.

הקושי המרכזי שעלה מעדותו של ע"א הוא הכחשתו הטוטלית את תקיפת הנאשם על ידו או על ידי בני משפחתו, באופן העומד בסתירה לחבלות שנמצאו על גופו של הנאשם, לממצאי הדם בזירה, לדברי המתלון ובעיקר לכך שדמו של הנאשם נמצא על בגדיו של ע"א. באמרתיו הראשונות (נ/23 ונ/24), ע"א כלל לא הזכיר אלימות או אירוע שאירע לאחר הירי, הגם שסיפר שהנאשם נתקע עם רכבו ונאלץ לברוח ברגל (שלב שלגרסת המתלון היה השלב בו הכו את הנאשם), וטען כי היה מטושטש ולא ראה מה קרה לאחר מכן. לשאלות החוקר בנ/24, שלל ע"א את הטענה שהיו קטטה או מכות לפני הירי, טען שאינו יודע מדוע יש ברכבו של הנאשם סימני פגיעה וחלון שבור, ושאינו יודע כיצד הנאשם נפצע, ואף העלה השערות שאולי בני משפחת הנאשם הרביצו לו, או שהוא עצמו ירה ברכב ושביר את החלון. בהודעתו השלישית (נ/25), טען ע"א כי בשל המצב בו היה נתון, הוא לא זוכר מה היה מצב רכבו של הנאשם בעת שפונה לבית החולים, ולא שם לב אם החלון היה שבור. בעימות עם הנאשם (ת/12), גם לאחר שהנאשם הטיח בפניו שתקף אותו, השיב ע"א שזה לא נכון ושאל איך הוא יכול להרביץ לנאשם כשהוא פצוע; והוסיף כי הנאשם ניסה לברוח ונתקע עם הרכב אחרי הירי, וכי הוא לא יודע מה קרה לו אחרי שברח ברגל.

גם בעדותו בפני טען ע"א כי הנאשם נתקע עם רכבו בעת שניסה לברוח, וכי בשלב זה, כשהוא "מתחיל להתעלף", ראה את הנאשם בורח ברגל לכיוון ביתו. בחקירתו הנגדית, הכחיש ע"א את הטענה שברגע שהנאשם הגיע אליהם, הוא יצא ראשון וניפץ את שמשת רכבו, הם שלפו את הנאשם מהרכב, הכו אותו, ומי מבני משפחתו ירה; ועמד על כך שלא ראה שהרביצו לנאשם או ששברו את שמשת רכבו ושאינו יודע כיצד הנאשם הגיע חבול לבית החולים. ע"א עמד על כך שראה מה קרה לאחר שנורה, ראה שהנאשם ברח לרכב וכשהרכב נתקע ברח רגלית מהמקום, כשלטענתו, כלל לא נטף דם. לשאלה כיצד ראה את מה שאירע לפני הירי ואת בריחתו של הנאשם לאחר הירי, אך לא ראה שתקפו אותו ושברו את שמשת רכבו, השיב **"אני קיבלתי כדור, התחלתי להתעלף, אני מסתכל וחוזר להתעלף"**, אך יחד עם זאת טען כי ראה את הנאשם עולה לרכב.

לגבי הנוכחים במקום, אמר ע"א בכל אמרתיו כי שהה בשיג עם המתלון והמנוח, כי לא היו איתם אנשים נוספים, וכי איש ממשפחתו לא ראה את הירי; כאשר אמו ובני משפחתו שהו בביתם ויצאו רק לאחר ששמעו את הירי. גם כשהופנה בחקירתו הנגדית לגרסת המתלון, עמד ע"א על כך שסבתו אמנה לא היתה איתם, ולגבי אמו נ"א אמר שלא ראה אותה בעת האירוע ואולי הגיעה בהמשך.

לגבי גרסתה של נ"א כי ראתה יד יוצאת מחלון הרכב ויורה לכיוונם, השיב תחילה כי לא ראה זאת אך לאחר מכן שלל שהירי לעברם התרחש מחלון הרכב. לגבי האקדח, טען ע"א באמרתיו במשטרה כי מדובר באקדח תופי ישן, בצבע שבין חום לשחור; זאת בשונה מהמתלון שדיבר בהודעתו הראשונה על אקדח לבן.

לגבי אירוע האיומים של ח"א מסר ע"א גרסה מתפתחת. וכך, באמרתו הראשונה (נ/23) טען כי בעת שישב עם המתלון ועם המנוח בשיג, הגיע ח"א, החנה את רכבו מחוץ לשיג (להבדיל מגרסת המתלון ומגרסתו המאוחרת יותר, כי המתלון הוא זה שפנה אל ח"א שהיה בשטח שלו), ירד והתחיל לאיים, כאשר בתחילה ע"א לא זכר לומר את תוכן האיומים, ולאחר מכן אמר שח"א אמר **"אני אראה לך מי אני"** ו**"אני אראה לך מה אני יעשה לך"**. בהודעתו השנייה (נ/24), שינה ע"א גרסתו והפעם טען שהיה **בביתו** כששמע צעקות, אז ראה את ח"א על הכביש שליד הבית, צועק על המתלון ומאיים **"אני אראה לכם מי אני ותראו מה שאני אעשה"**, ואף אמר משהו לגבי אש. בעימות שנערך לו עם ח"א

(ת/18), טען ע"א כי הגיע מביתו בסוף השיחה בין ח"א לאביו, ואינו יודע במה מדובר, אך שמע שח"א איים **"אני אראה לכם אני יעשה אש"**; ובעדותו בפניי מסר ע"א גרסה דומה, אך הפעם טען כי גם המנוח היה עם אביו בוויכוח עם ח"א. בחקירתו הנגדית, כשהופנה לסתירה מול דבריו בנ/23, השיב תשובות סותרות ולאחר מכן טען כי לא אמר לחוקר שח"א הגיע לשיג (הגם שהחקירה הוקלטה); לשאלה מדוע בנ/23 לא אמר שהגיע בסוף השיחה או ששמע את האיום לגבי האש, השיב שאמר לחוקר שהגיע בסוף השיחה ואמר מה ששמע; לשאלה מדוע לא אמר באמרותיו הקודמות שהמנוח נכח במקום והרגיע את המצב, השיב שהוא לא זוכר, שהיה בהלם והשיב לשאלות שנשאל.

גם ע"א קשר את ח"א לאירוע הירי, וכבר בהודעתו הראשונה (נ/23) אמר שאין להם שום סכסוך עם הנאשם, שאולי הוא "התחמם" בגלל אחיו, ואולי ח"א שלח אותו. כבר בנ/23 עמד ע"א על כך שראה את ח"א עומד ליד המסגד, קרוב לבית שלהם ובקשר עין; בהודעתו השניה ובעימות עם ח"א (נ/24, ת/18) הסביר כי ראה מהשיג את ח"א נוסע בכביש, יצא כדי להסתכל וראה שהגיע עד למסגד שם עצר, טען כי חזר לשיג ועדכן בכך את אביו, ואז הגיע הנאשם והחל הירי; ובשחזור (ת/23) מסר גרסה דומה, ואף הראה את הדרך בה הלך בתוך בתי המגורים עד לאחור, מקום ממנו ניתן לראות את המסגד, וטען כי ראה שם את ח"א מחכה ברכב. בעדותו בפניי חזר ע"א על הגרסה האמורה, והפעם אף אמר כי זיהה את ח"א כשירד מהרכב לאחר שעצר ליד המסגד. בחקירתו הנגדית, למרות שהוטח בפניו כי ח"א כלל לא היה במקום, וכי מהמרחק שבין הבית למסגד לא ניתן לזהות אדם, עמד ע"א על כך שראה את ח"א, לבוש אותם בגדים שלבש בעת הוויכוח; עוד טען כי ראה את הנאשם בורח לכיוון ח"א, אך לא ראה אותו עולה לרכבו.

עדוּתו של ק' לא הותירה רושם אמין כלל. הרושם העיקרי שנוצר משמיעת עדותו, היא כי מדובר בעדות ערוכה ומתואמת, רצופת סתירות ומתפתחת, של עד שהאמת אינה נר לרגליו.

כאמור, בהודעתו הראשונה שניתנה ביום האירוע (נ/2) טען ק' כי ישן בביתו, התעורר לשמע היריות, וכשקם כבר ראה את המנוח, המתלונן וע"א כשהם פצועים, והוא פינה אותם מהמקום ברכבו של הנאשם שהיה תקוע בערימת חול; כאשר לא ראה את הנאשמים במקום, מאחר שהגיע לאחר שהעניין נגמר. בהודעתו השניה (נ/3), טען ק' כי מיד כששמע את הירי רץ למקום והגיע תוך 30 שניות, אך הפעם טען כי כשהגיע ראה את הנאשם בורח רגלית לכיוון השביל, כאשר אמו נ"א והבנות של המנוח מרביצות לו, וקודם לכן שמע רעש של **"ברזלים מכות וזכוכית"**; וכן אישר כי חלון הנהג ברכב היה שבור, אך טען שלא ראה מתי נשבר. יוער כבר עתה, כי נפלו סתירות נוספות בין גרסתו הראשונה לגרסתו השניה של ק' (למשל בנוגע לחלקו של ח"א באירוע), וכי מדובר בסתירות מהותיות הנוגעות לחלקם של הנאשמים באירוע, ולא כטענת ב"כ המאשימה כי אין בין שתי אמרותיו הבדל מהותי (עמ' 15-16 לסיכומים). אמנם, לא ברור האם מקורן של הסתירות בכך שק' אכן לא ראה דבר והגיע בסיום האירוע, כפי שטען בהודעתו הראשונה, וכל הדברים שמסר לאחר מכן הם דברים שלמד מעדים אחרים, או שמא בהודעתו הראשונה הוא רצה לטשטש ולהסתיר את האלימות שננקטה בידי בני משפחתו כלפי הנאשם; כך או כך, מדובר בסתירות מהותיות, שלא ניתן להתעלם מהן.

בחקירתו הנגדית נחקר ק' ארוכות לגבי השוני בין שתי אמרותיו במשטרה, ומסר גרסה מפותלת ומלאה תשובות סותרות, בהתאם לשאלות שנשאל. תחילה, אישר ק' כי ישן והגיע למקום לשמע היריות; כשנאמר לו שאם כך לא ראה את המפגש בין המתלונן לח"א, השיב כי ראה זאת ולא ישן, ושכנראה שהחוקר לא הבין אותו; בהמשך אישר שאמר לחוקר שהתעורר לשמע היריות, אך אמר זאת בטעות; אך כשנשאל מדוע לא ניגש למשטרה מיד כשהבין שטעה, הודה כי לא

טעה אלא שיקר לחוקר במספר עניינים כי רצה שהמשטרה תעזוב אותו, וכי בחקירתו השניה החליט לומר את האמת, אם כי לאחר מכן אמר שבחקירה הראשונה שיקר כי התבלבל בגלל הלחץ מהאירוע.

ראוי לציין בהקשר זה, כי ק' שלל בחקירתו הנגדית כי ישב לתאם גרסאות עם המתלונן וע"א לאחר ששחררו מבית החולים (ולכן השוני בין שתי גרסאותיו). לטענתו, מיום האירוע כלל לא שוחח עם המתלונן על מה שקרה; אך כשהופנה לכך שהמתלונן עצמו סיפר בעדותו כי כולם, לרבות ק', ישבו ודיברו על האירוע, שינה גרסתו ואמר שלא דיבר איתו אישית אלא עם כולם, ואישר כי שמע זאת. עוד בהקשר זה, ראוי להפנות לנ/2 שם אמר ק' כי אביו סיפר לו על הוויכוח עם ח"א, כשהיו ברכב בדרך לבית החולים (טענה שהיא כשלעצמה תמוהה, שכן על פי הנטען המתלונן פונה ברכב אחר). כן אפנה לנ/3 שם שלל ק' כי ע"א סיפר לו מה קרה בעת שפינה אותו לבית החולים, אך טען כי לאחר שע"א השתחרר מבית החולים, הוא סיפר לו מה קרה לרבות שהנאשם ירה; הגם שבחקירתו הנגדית שלל ק' כי מישהו סיפר לו מי ירה באירוע גם מאוחר יותר, וכי הוא יודע פשוט בגלל שראה את הנאשם במקום לאחר ששמע את היריות; כשעומת עם גרסתו בנ/3 הסתבך ק' בתשובותיו, ולבסוף אמר שכולם סיפרו לו.

לגבי תקיפתו של הנאשם, אישר ק' בחקירתו הנגדית את דבריו בנ/3, כי כשהגיע למקום ראה את הנאשם בורח לשביל ואת אמו מרביצה לו עם אבן בראשו ובגופו, וכי גם בנותיו של המנוח הרביצו לו באבנים ורדפו אחריו, והשיב כי אינו יודע כיצד אמו לא חששה להכותו כשהוא מחזיק אקדח בידו. כן טען, כי שמע שנתנו מכות חזקות לרכב ושהחלון התנפץ ושמע צעקות, אך לא ראה זאת.

לגבי הנוכחים בזירה טען ק' בנ/2, כי בעת שהגיע למקום (אחרי הירי) היו שם רק המתלונן, ע"א והמנוח, וכשנשאל ישירות לגבי גרסתה של סבתו אמנה, השיב שיכול להיות שהיא הגיעה ועזבה את המקום או שמהלחץ הוא לא ראה אותה; עם זאת, בחקירתו הנגדית השיב כי ראה את אמנה במקום וכי היא ראתה הכל. עוד טען ק' בנ/2 כי בעת שהגיע למקום, הפצועים היו בין השיג לרכב וע"א הסתובב; זאת בניגוד גמור לטענתו של ע"א כי נפל על הרצפה והיה מטושטש.

לגבי האירוע המקדים עם ח"א סיפר ק' בהודעתו הראשונה (נ/2) הן על הצפוף על הכבשים יום לפני האירוע והן על אירוע האיומים, אך טען כי לא נכח בעת המפגש עם ח"א אלא אשתו שהיתה ערה אותה עת סיפרה לו על כך, וגם המתלונן אמר לו זאת בדרכם לבית החולים. בעדותו הראשית שינה ק' מגרסתו והפעם טען כי ראה מביתו את הוויכוח בין אביו לבין ח"א, ראה את המנוח מגיע ולוקח את המתלונן הביתה, ושמע שח"א איים שהוא **"רוצה לעשות את האש"**. בחקירתו הנגדית הוסיף ק', כי גם שמע את הצפוף לכבשים יום קודם לכן ועמד על כך שראה ושמע את המפגש ואת האיומים ביום האירוע; לטענתו, לא התקרב למקום מאחר שראה שהמנוח ניגש לשם וניסה להרגיע, ובמקום נכחו רק אביו, המנוח וח"א (ולא ע"א).

לגבי מעורבותו של ח"א באירוע, טען ק' בנ/2 כי אחרי אירוע האיומים, ח"א נסע על הכביש, אחריו הגיע הנאשם ברכבו, ולאחר שירה ברח עם ח"א שהמתין לו ברכבו, אם כי הסביר כי שמע את כל הסיפור מאחרים, שכן הוא הגיע בסוף האירוע. עם זאת, בהודעתו השניה (נ/3) טען ק' כי כשהגיע לזירה ראה את הנאשם בורח לכיוונו של ח"א; כי ראה את רכבו של ח"א מחכה לו ואף ראה שח"א ירד מהרכב למספר שניות וזיהה אותו; ראה שח"א נוסע מכיוון המסגד לכיוון הנאשם בעת שברח אך לא ראה אם אסף אותו; ואף הוסיף כי ח"א לא התקרב לנאשם כדי לאסוף אותו בגלל הנשים

שהרביצו לנאשם, כאשר ח"א פחד שירביצו לו גם. בעדותו בפני, עמד ק' על גרסתו שלפני האירוע ראה את ח"א נוסע לכיוון המסגד, ולאחר האירוע ראה את ח"א מחכה לנאשם ליד רכבו שעמד בשטח שלו (בשונה מגרסת העדים האחרים כי המתין ליד המסגד), וראה את הנאשם הולך לכיוון ח"א בעת שהנשים הרביצו לו.

עדוּתָהּ של אמנה גם היא לא עשתה רושם אמין, ומעבר לסתירה המהותית בעדותה בנוגע לנוכחותה באירוע (ושוב, לא ניתן לקבל את טענת ב"כ המאשימה בעמ' 17 לסיכומים, כי אין הבדל מהותי בין אמרותיה); הרי שלא ניתן לומר כי חקירתה הנגדית היתה אפקטיבית, שכן היא כמעט ולא השיבה באופן ענייני לשאלות שנשאלה, כאשר כחלק מהצער המובן בו היתה שרויה נוכח מות בנה, עדותה היתה מלווה בבכי, צעקות ואף ניכרו בה הגזמה והפרזה בתיאורים.

בהודעתה במשטרה (נ/4), סיפרה העדה סיפור לא ברור ולפיו היא והמנוח היו בדרכם לביתו של המתלונן, המנוח עקף אותה והיא שמעה יריות וכשהגיעה למקום ראתה אותו ואת המתלונן פצועים, ואת הנאשם בורח ברגל מהמקום. התיאור האמור, כשלעצמו, עומד בסתירה לעדויות המתלונן וע"א, אשר סיפרו כי המנוח היה איתם עוד מהשלב המקדים בו ח"א איים על המתלונן, וכי הירי בוצע בעת ששלושתם יצאו מהשיג לקראת הנאשם, כך שהמנוח לא יכול היה לבוא עם העדה מביתה בשניות שלפני הירי.

בעדותה של העדה לפני חלה התפתחות דרמטית בגרסתה, כאשר שבה וטענה כי הגיעה ביחד עם המנוח לכיוון בית המתלונן ואולם הפעם טענה כי ראתה בעיניה את הנאשם יורה ופוגע במנוח, ועמדה על כך לשאלות חוזרות ונשנות; ואף הקצינה את עדותה כשאמרה שאחד מהכדורים עבר דרך בגדיה. עדות זו עומדת בסתירה לעדויות העדים האחרים, שעמדו על כך שרק המנוח, המתלונן וע"א היו בזירת הירי, וכי בני המשפחה האחרים הגיעו מאוחר יותר; זאת למעט עדותו הכבושה של המתלונן שנמסרה רק בחקירתו הנגדית, ולפיה אמו אמנה ישבה איתם בשיג לאחר המפגש עם ח"א ולפני הירי, אך לא יצאה איתם לקראת הנאשם (וממילא גם גרסה זו עומדת בסתירה לדברי העדה כי הגיעה אותה עת עם המנוח למקום). כאשר העדה עומתה בחקירתה הנגדית עם העדויות האחרות, השיבה לא לעניין ולבסוף טענה כי ישבה עמם בשיג, כגרסתו הכבושה של המתלונן, כי בעת היריות היא היתה בשיג ולקח לה זמן לצאת מהשיג, אך שבה וטענה כי ראתה שהנאשם ירה במנוח.

לגבי תקיפת הנאשם השיבה העדה, כי לא ראתה שהרביצו לו בברזלים ובאבנים, או שהרסו את רכבו; אך כשנאמר לה שאם ראתה שגם המתלונן וע"א נפצעו, היא היתה חייבת לראות שבני משפחתה תקפו את הנאשם, השיבה כי בזמן שהנאשם ירד מהג'יפ וברח, הכו אותו ורדפו אחריו הילדים של המנוח וכל הבנים והבנות של החמולה, אך שללה שנאג'ת הרביצה לו.

עוד יצוין, כי לא ברור מדוע אמרה העדה שהמנוח הציע לה לנסוע לביתו של המתלונן, שכן מהביקור במקום עולה שביתה קרוב מאד לבית המתלונן.

עדוּתָהּ של נ"א גם היא היתה בעייתית, ומעבר לסתירה המהותית בדבריה לגבי זיהוי הנאשם בזירה, הרי שגם גרסתה כי ראתה יד יוצאת מרכב הנאשם ויורה, אינה מתיישבת עם אף אחת מהעדויות האחרות. יתרה מכך, אף אחד מהעדים לא

העיד כי היו מספר יריות ברצף (מהם נפגעו המנוח והמתלוננים), ולאחר זמן מה, לאחר שהנאשם ברח לרכבו היתה יריה נוספת; כאשר טענה זו אף אינה מתיישבת עם ההגיון, שכן אין זה הגיוני שהילדים ובני המשפחה יעזו להתקרב לרכב, לתקוף את הנאשם ולחבוט ברכבו, לו אכן הוא אחז באקדח וירה ממנו אותה עת.

בהודעתה במשטרה (נ/7) העידה העדה, כי ישבה בביתו של בנה ק' בעת ששמעה יריות, וכשיצאה ראתה את הרכב וממנו "יד יוצאת מחלון" ויורה לכיוון המנוח, המתלונן וע"א, אך לא ראתה את היורה; כאשר ראתה שהיורה לא הצליח לברוח ברכב ולכן ברח ברגל והיא ראתה רק את גבו. לשאלות החוקר, עמדה העדה על כך שלא ראתה את היורה וכי שמעה מילדיה שזה הנאשם; ועמדה על כך שאינה חוששת לומר מי היורה ושאל אחד לא איים עליה. בעדותה בפניי, טענה העדה לראשונה כי הנאשם הוא זה שירה לעבר בני משפחתה, ואף ציינה כי השלב בו ירה עליהם היה בעת שניסה לברוח ברכבו ולא הצליח, אזהוציא את ידו מהרכב והחל לירות. עוד הוסיפה, כי בשלב זה הילדים של המנוח זרקו על רכבו של הנאשם אבנים והוא פתח את הדלת וברח.

בחקירתה הנגדית, כשנאמר לה שהיא לא יכלה לראות את הירי שכן שמעה את היריות מביתו של ק', עמדה על כך שכשהגיעה הנאשם היה ברכב וירה יריה אחת דרך החלון, ולאחר מכן הוסיפה שהוא ירה כדי לברוח ושירה באוויר (בשונה מדבריה בנ/7 כי ירה לעבר המנוח והמתלוננים); וכי כשהגיעה למקום מצאה את ע"א, המתלונן והמנוח שוכבים על הרצפה (בשונה מדברי ק' שע"א הסתובב). העדה לא הצליחה להסביר כיצד ראתה את הנאשם יורה, אם לפי הסברה רכבו חנה כך שצדו הימני לכיוון ביתו של ק'. בנוסף, העדה סתרה עצמה בשאלה אם ראתה מי שבר את שמשת הרכב, אם ראתה שזרקו על הנאשם אבנים והכו אותו ואת רכבו במקלות, ובשאלה אם היא עצמה תקפה את הנאשם באבן כטענתו של ק'. כשהופנתה לסתירות בין עדותה לבין הודעתה במשטרה, העדה לא נתנה הסברים של ממש וטענה כי אינה זוכרת, או שלא אמרה דברים מסוימים במשטרה; ולגבי כך שבמשטרה אמרה שלא ראתה את היורה אלא רק את ידו, השיבה שהיא לא יודעת מה ראתה, ושראתה את הנאשם בעת שברח (גם זאת בשונה בדבריה בנ/7).

עוד ראוי לציין, כי בתחילת חקירתה הנגדית ניסתה העדה לטעון כי בעת האירוע לא היתה בביתו של ק' אלא בחוץ, וכשעומתה עם דבריה בנ/7, השיבה באופן מתחמק ובסופו של דבר אישרה כי היתה בביתו בעת ששמעה את היריות. זאת ועוד, העדה אישרה כי מהבית של ק' אין קו ראייה ישיר לכיוון השיג, והוא מעט רחוק ממנו (והדברים עולים בבירור מהביקור שערך בית המשפט במקום), וכי כשהגיעה לא ראתה במקום את אמנה או את ק'.

הערכת מהימנות הנאשם

לגבי **עדוּתו של הנאשם** בפניי, הרי שקשה היה להעריך את מהימנותו, הגם שניתן לומר כי עדותו הותירה בסך הכל רושם סביר.

מחד, גרסתו של הנאשם הועלתה לראשונה רק בחקירתו השניה (ת/11), מספר ימים לאחר האירוע, לאחר שבחקירתו הראשונה (ת/10) שמר על זכות השתיקה, ובשיחה עם השוטרים בבית החולים (ת/9) מסר גרסה שקרית לפיה נחבל לאחר שנפל מסוס. גם אם ניתן לקבל את הסברו של הנאשם לגבי השיחה בבית החולים, אז היה חבול ופצוע (כעולה גם מהתמונות) ואף לא ידע כי המנוח נהרג והמתלוננים נפצעו במהלך האירוע, כך שבשלב זה לא רצה לערב את

המשטרה ולהפיל אותם בתקיפתו; הרי שקשה לקבל את הסברו לשתיקתו במהלך החקירה, כאשר הוברר לו כי הוא חשוד ברצח ובנסיון לרצח, ומתבקש היה כי בשלב זה יעלה באופן מיידי את הגרסה לפיה לא רק שהוא לא ירה, אלא הוא היה קורבן לתקיפה במהלך האירוע. ראוי עוד לציין בהקשר זה, כי בעדותו של הנאשם ניכרה הגזמה והעצמה של מצבו הרפואי בעקבות התקיפה, שכן הדברים אינם מתיישבים עם סרטוני מצלמות האבטחה מקופת החולים, ואף עם העובדה שבסמוך לאחר סגירת החתכים בראשו הוא שוחרר מבית החולים.

מאידך, מאז העלה הנאשם את גרסתו לראשונה, הוא מסר בסך הכל גרסה עקבית לגבי תקיפתו ע"י המתלוננים במהלך האירוע, ולא נמצאו בה פרכות או סתירות של ממש; והוא עמד על גרסתו במהלך חקירה נגדית ארוכה, ואף הטיח גרסה זו בפני המתלוננים במסגרת העימותים עמם. בנוסף, ולמרות שבמהלך עדותו בפניי, הרבה הנאשם להתייחס לראיות, לסכמן ולהפנות למחדלי חקירה, ניכר היה כי הוא מדבר מדם לבו וכי הוא באמת ובתמים מתרעם על אי ביצוע פעולות חקירה שלדעתו יכלו להוכיח את חפותו. ראוי להזכיר בהקשר זה בעיקר את פניותי החוזרות והנרגשות של הנאשם במהלך הדיונים בהם העיד, בהן ביקש כי יבדקו בגדיו של ע"א, עליהם לדעתו ניתן יהיה למצוא את הדם שלו, מה שיוכיח לטעמו כי ע"א משקר (ראו למשל עמ' 492 ש' 17-22, ועמ' 536 ש' 20-22); ואת העובדה, שאכן, בסופו של יום נמצאו כתמי דם שלו על חולצתו של ע"א.

כפי שצינתי לעיל, גרסת הנאשם כי הירי ממנו נפגעו המנוח והמתלוננים בא מתוך אותה חבורה שתקפה אותו שכללה את המתלוננים, המנוח ובני משפחתם, על פניה נראית סבירה פחות מגרסת המתלוננים לפיה הנאשם הוא זה שירה והתכוון לפגוע בהם. עם זאת, נסיון החיים מלמד, כי לעתים אנשים המבצעים עבירות אינם מתנהגים באופן רציונלי או סביר, כך שאין בקושי האמור כדי להכריע את הכף ולדחות על פניה את גרסת הנאשם כלא אמינה, בעיקר כאשר על הנאשם מוטל הנטל להקים ספק סביר בלבד בראיות התביעה.

סוגיית המניע והקשר בין הנאשמים

סוגיית המניע לירי (או לחלופין, לפי גרסת הנאשם, לתקיפתו ע"י משפחת המתלוננים) אינה חיונית להכרעה, וברי כי המאשימה אינה צריכה להוכיח קיומו של מניע לצורך הרשעת הנאשם. עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שבתיק זה עמדו המתלוננים על כך שהמניע לירי ע"י הנאשם, היה הסכסוך בין המתלון לבין ח"א לגבי הכבשים, אשר הגיע לשיאו על פי הנטען באיומים שאיים ח"א על המתלון כחצי שעה לפני האירוע.

כפי שהובא בהרחבה לעיל, המתלון, ע"א וק' הדגישו בגרסאותיהם השונות את הקשר ההדוק של ח"א לאירוע הירי- הן האיומים ונוסחם, הן סמיכות הזמנים בין הוויכוח עם ח"א להגעתו של הנאשם, הן הטענה שראו את ח"א ממתין לנאשם בקרבת מקום כדי למלטו מהמקום, והן הטענה שח"א אסף אותו ברכבו (לגביה היו המתלון וע"א יותר זהירים, ואילו ק' ממש העיד כי ראה את ח"א מחכה ברכבו בשטח, כשהנאשם רץ לעברו).

רכבו של ח"א (אותו רכב ניסאן אותו טענו המתלוננים שראו) נתפס ע"י המשטרה בסמוך לאחר האירוע, הוא נבדק ולא נמצאו בו שרידי ירי, או כתמי דם (למעט אותה מטלית ומוט ברזל, שנטען כי יש עליהם חומר חשוד כדם, אך כעולה מת/26 לא ברור אם הם כלל נבדקו, ובכל מקרה אין טענה כי נמצא עליהם דם). משכך, הטענה כי ח"א היה שותף

לאירוע ומילט את הנאשם מהמקום הופרכה, ולא בכדי החליטה המאשימה לחזור בה מכתב האישום נגדו. כפי שצוין לעיל, לעניין זה השפעה לא מועטה על הערכת מהימנותם של המתלונן, ע"א וק'.

יצוין, כי למרות חזרתה של המאשימה מכתב האישום נגד ח"א, הרי שהיא לא חזרה בה מהטענה שאיים על המתלונן בבוקר האירוע (ובסיכומים בעל פה אף רמזה ב"כ המאשימה כי היא עדיין סבורה שהוא המתין ליד המסגד), וטענה כי חזרה מכתב האישום כולו משיקולי אינטרס ציבורי, לאור המחיר שנשא ח"א בניהול ההליך.

עם זאת, יוזכר כי ח"א הכחיש את האיומים ואף הכחיש כליל מפגש עם המתלוננים ביום האירוע, בשונה מהצפוף לכבשים יום קודם לכן אותו אישר; וטען כי בעת האירוע נסע לאסוף את אשתו מבית הוריה, הנמצא באזור אחר שאינו עובר ליד בית המתלוננים, טענה שנתמכה גם בעדות אשתו.

אציין, כי עדותו של ח"א עשתה עליי באופן כללי רושם סביר. מחד, ניכר היה כי הוא מנסה להעצים בעדותו את הבעייתיות בהתנהגותם ובאישיותם של המתלונן וע"א (בדומה לרושם שהתעורר גם מעדות הנאשם ואחיהם טאלב), ואף הוסיף מניע רב עוצמה לסכסוך ביניהם, שיכול להסביר מדוע לכאורה התנפלו על הנאשם ותקפו אותו, כאשר לא היה לו כל הסבר לכבישת עניין זה ואי העלאתו בחקירותיו במשטרה. מאידך, לאורך כל גרסאותיו נראה היה כי ח"א נחוש להוכיח חפותו ובעיקר העדר כל קשר בינו לבין האירוע, וגרסתו בעניין זה, לגבי שהותו במקום אחר בעת האירועים (לרבות אירוע האיומים שאירע לפי הנטען זמן קצר לפני הירי), ולגבי מערכת היחסים שלו עם הנאשם, הותירה רושם אמין.

יתרה מכך, התזה של התביעה התבססה על כך שהתנהגותו של המתלונן אשר הכבשים שלו פוגעים בשטח החקלאי של ח"א, תלונתו של המנוח על כך לטאלב אחיהם של הנאשמים, והתפרצותו של המתלונן כלפי ח"א בוויכוח ביום האירוע, פגעו בכבודו, הוא חזר לביתם שם סיפר על כך לנאשם, והנאשם הלך לנקום את כבודו של ח"א, אחיו הבכור.

אלא ששני הנאשמים טענו בעקביות כי הם לא מדברים ביניהם מזה כארבע שנים ולא שוחחו גם ביום האירוע, וככל הנראה בדיקת מכשירי הטלפון שלהם אכן לא הצביעה על קשר כלשהו ביניהם בשנים האחרונות (ראו דברי ב"כ המאשימה בעמ' 619 בתגובה לדברי הסנגורית). בנוסף, הובאו מספר לא רב של עדים לעניין זה, כאשר המאשימה ניסתה להצביע על סתירות בין אמרותיהם במשטרה לבין עדויותיהם בבית המשפט, אך בסופו של דבר, נראה כי השלימה עם גרסת הנאשמים. למרות האמור, הציגה ב"כ המאשימה תזה חדשה בסיכומיה ולפיה **"ככל הנראה יש בסיס כל שהוא לכך שבין הנאשמים עבר חתול שחור והם לא דיברו ביניהם. יחד עם זאת, אין המדובר במצב כפי ששניהם מנסים לתאר, שכן בני משפחה אחרים לא תומכים בטענתם זו. יהיה הסכסוך ביניהם אשר יהיה, ברור שהנאשם 1 שמע על הוויכוח בין הנאשם 2 לבין המתלונן... הוא הסיק כי אחיו כועס ונעלב שכן כולם דיברו על כך, והחליט לעשות מעשה שיפייס את אחיו הגדול שכועס עליו בגלל ריב הילדים"** (עמ' 40 לסיכומים). המדובר בתזה שלא הוכחה, המבוססת על השערות ותו לא.

עוד אציין, כי מעדויותיהם של המתלוננים ניתן להבין שדווקא הם אלו שנפגעו מהתנהגותו של ח"א יותר או לפחות במידה

שווה לח"א, וכי הם ראו באותו סכסוך לגבי הכבשים משהו חמור יותר מעניין פעוט, כפי שניסה המתלונן להציג בעדותו. וכך, הם פנו לטאלב אחיו של ח"א כבר לאחר הצפצוף לעבר הכבשים יום קודם לכן, שפגע בהם בעיקר מאחר שדובר ביום חג; המתלונן כל כך נפגע מעניין הצפצוף, עד שלדבריו אמר לח"א שאם הוא לא מרשה שהכבשים ייכנסו לשטחו, אז גם הוא לא ייכנס לשטחם; המתלונן אף טען כי אם ח"א טוען שנגרם לו נזק כתוצאה מכניסת הכבשים לשטחו, היה מקום לשלוח מכובדים שיבחנו את העניין; ואם טענתם לגבי אירוע האיומים נכונה, הרי שהאיום שאיים ח"א חמור יותר ופוגע בכבודם הרבה יותר ממה שהם פגעו בכבודו של ח"א בכך שהעירו לו על הצפצופים.

יתרה מכך, לדברי ע"א (הן בנ/24 והן בעדותו בפניי), אחרי אירוע האיומים הם הלכו לשבת בשיג וחשבו איך לפתור את הבעיה עם ח"א, וכאשר הנאשם הגיע הם חשבו שהוא בא לדבר על מה שקרה ולפתור את הבעיה; כאשר ע"א אף היה דרוך כשראה לפי הנתען את רכבו של ח"א עובר, הלך לראות איפה הוא עצר ועדכן את המתלונן בכך, שכן לדבריו במקרים של איומים "אף אחד לא מתקרב לשני". דבריו אלו של ע"א יכולים מחד להתיישב עם גרסתם שבעקבות הוויכוח הם חששו שח"א יממש את איומיו ולכן היו דרוכים; ומנגד, יכולים להתיישב עם גרסת הנאשם, שהמתלוננים מאד כעסו וכבודם נפגע מהתנהגותו של ח"א, עד כדי כך שהחליטו לנקום בבני משפחתו, או שהם היו כה דרוכים וסברו שח"א והנאשם הגיעו כדי לנקום בהם, עד כדי כך שהקדימו תרופה למכה ולכן התנפלו על הנאשם ברגע שהגיע לשטחם.

ממצאי בדיקת שרידי הירי

הצדדים נחלקו ביניהם לגבי הפרשנות שיש לתת לממצאי בדיקת שרידי הירי על גופו של הנאשם- 7 חלקיקים על שיערו ועשרות חלקיקים על ידיו.

מומחית מז"פ גרסה כי מדובר בממצא משמעותי, וכי כמות השרידים גבוהה מהממוצע ויכולה להתיישב עם כך שהנאשם ירה, בעיקר כאשר הוא לא נבדק מיד לאחר הירי; ואילו מומחה ההגנה גרס כי אצל יורה מצופה למצוא מאות חלקיקי ירי, וכי כמות השרידים על ידי הנאשם מתיישבת יותר עם העברה משנית.

שני המומחים נחקרו ארוכות בעניין זה והציגו מחקרים שונים לתמיכה בגרסתם, כאשר אף מומחית מז"פ אישרה כי על יורה ימצאו בתנאים מבוקרים מאות שרידי ירי והציגה סטטיסטיקה המראה כי ישנם מקרים (אמנם לא רבים) בהם נמצאים מאות שרידי ירי; ובסופו של דבר הבהירה כי הם הפסיקו לספור את שרידי הירי שנדגמו מידי הנאשם בערך ב-40, כאשר המיקרוסקופ סיווג 39 חלקיקים כשרידי ירי מובהקים. ואולם, לא מצאתי צורך להכריע במחלוקת שבין המומחים, שכן לטעמי בענייננו מדובר במחלוקת תאורטית בלבד.

בסופו של דבר, שני המומחים הסכימו למסקנותיה הסופיות של מומחית מז"פ, דהיינו כי הממצאים על גופו של הנאשם יכולים להתיישב עם אחת משלוש אפשרויות: האחת כי הוא ירה בנשק, השניה כי הוא שהה בסמוך לאדם אחר בעת שירה בנשק, והשלישית כי הוא בא במגע עם אדם או עם חפץ שהיה מזוהם בשרידי ירי.

למעשה, במסקנות אלו גלומות שתי אפשרויות היכולות להתיישב עם גרסת הנאשם, שכן הוא לא חלק על כך שהיה בזירה בעת שנורה הירי ואף טען כי היה לו מגע עם התוקפים, חלקם קורבנות הירי, בעת שאלו הכו אותו. אם כך, שתיים

מהאפשרויות שפורטו ע"י המומחית מטעם המדינה, מגלמות ספק סביר לטובת הנאשם. על כן, אין בתוצאות בדיקת שרידי הירי כדי לשנות את המצב הראייתי בתיק.

יוער, כי גם בחוות הדעת לגבי מרחקי ירי אין כדי לשנות את המצב הראייתי, שכן הממצא לפיו הירי בוצע ממרחק העולה על 50 ס"מ, יכול להתיישב הן עם גרסת המתלוננים והן עם גרסת הנאשם.

סוגיית מציאת דמו של הנאשם על בגדיו של ע"א

כפי שתואר לעיל, בהמשך לטענת הנאשם בעדותו ולבקשתו כי יבדקו בגדיו של ע"א לצורך בדיקת המצאות דמו של הנאשם עליהם, לאורך תקופה ארוכה של כמעט שנה נדחו הדיונים לצורך עריכת בדיקות אלו, אשר תחילה התבקשה עריכתן בהסכמת התביעה, ולאחר קשיים רבים הוחלט לבצען ע"י מומחית ההגנה בפיקוח מז"פ.

חלק מהדחיות הרבות שהתבקשו בתיק לעניין זה, נבע מהקושי לאתר ולזהות את בגדיו של ע"א ע"י היחידה החוקרת בשל בעיות ברישום המוצגים, והקושי הרב פורט בדברי ב"כ הנאשם בפרוטוקול מיום 15.9.19. בהמשך, התגייסה ב"כ המאשימה באדיבותה לסייע בעניין זה, ובדיון שהתקיים ביום 26.9.19, אמרה בעניין זה כדלקמן:

"ב- 24/9/19 הלכתי לימ"ר נגב, שם יחד עם החוקר בני גיני הוצאנו את המוצגים מהשקית עם כלל המוצגים שהובאה מתחנת העיירות, היו שם ארגזים וחלק מהמוצגים היו עטופים בנייר חום, הם היו כולם ביחד. כל מוצג/בגד בנפרד היה עטוף בנייר חום. צילמתי את הדברים והעברתי את הצילומים לחברתי. אני בעזרת חוות הדעת של צחית שהוגשה, שם מצולמים המוצגים עם מספר של השקית שהובאה מבית החולים ועם תאור של פרטי הלבוש (מספר 1050 זאת השקית שסומנה בבית החולים לגבי הבגדים של ע"א). אני התקשרתי לע"א ושוחחתי אתו טלפונית, ביקשתי שיתאר את הבגדים שלבש, אמר שהיתה חולצה לבנה עם פרצוף ומשקפיים שחורים ומכנסי ג'ינס ונעליים, ואלו הפריטים שהיו בשקית 1050..."

למרות האמור, ולמרות שאין מחלוקת שהבגדים שנבדקו ע"י מומחית ההגנה הם אותם בגדים שהיו בשקית שתפסה צחית חזן בבית החולים שסומנה "נפגע 1050" (ניתן אף לראות את אותה חולצה עם הציור שמופיעה בתמונה 59 בת/29, גם בתיק העבודה של המעבדה הביולוגית (נ/26) המתייחס לבדיקות המאוחרות שערכה לבקשת ב"כ המאשימה על אותם בגדים שנבדקו ע"י ההגנה; הרי שביום 13.2.20, לאחר הגשת חוות הדעת מטעם ההגנה, טענה ב"כ המאשימה כי היחידה החוקרת העבירה בטעות את בגדי המנוח במקום את בגדיו של ע"א, שכן כתמי הדם המרכזיים על הבגדים מקורם במנוח ולא בע"א. בהמשך, אישרה התובעת כי החולצה שנדגמה היא החולצה הלבנה עם ציור של משקפיים וכובע, ולאחר ששמעה את הערות הסנגורית, הסכימה ב"כ המאשימה כי מדובר בחולצה של ע"א ולא של המנוח, אך הוסיפה כי **"כתם הדם הגדול שנמצא באמצע, שייך למנוח וזה מתיישב עם גרסת העד שהוא טיפל במנוח"**.

למרות כל זאת, מסיבה שאינה ברורה, שבה התובעת וטענה בסיכומיה כי מדובר בבגדי המנוח (עמ' 46 לסיכומים בכתב), ומאחר שהדבר חזר על עצמו מספר פעמים, אבהיר כי אין בידי לקבל טענה זו, וכי מעבר להצהרתה שלה בדבר

שיחתה עם ע"א לגבי תיאור הבגדים שלבש, הרי שממכלול הראיות עולה כי הבגדים שנבדקו (שסומנו בבית החולים "נפגע 1050"), הם בגדיו של ע"א.

בת/29 תוארו וצולמו הבגדים שלבש המנוח, ומדובר במכנסי ג'ינס ובחולצה עם פסים ורוד-אפור אותה הסירה צחית חזן מהגופה (סעיף 5(ב)(1) לחוות הדעת ותמונה 50). טענתה של התובעת כי הבגדים בשתי השקיות שנמצאו על המיטה בה שכב המנוח (שסומנו 1050 ו-2312) הם בגדי המנוח היא טענה אבסורדית, לפיה המנוח לבש לכאורה שתי חולצות, שני זוגות מכנסי ג'ינס ושני זוגות נעליים (ראו דבריה של צחית לעניין זה בעמ' 320 לפרוטוקול). מעבר לכך, בשקית שנקראה "אלמוני 2312", היו רק זוג מכנסיים, נעליים וגרביים, שכן החולצה היתה עדיין על גופו של המנוח, וגם על חזהו של המנוח היתה תווית עם הכיתוב "אלמוני 2312", משמע, המנוח הוא אותו "אלמוני 2312".

השקית השניה כונתה "נפגע 1050", כאשר ברור כי מדובר באדם אחר שנפצע באירוע ולא נהרג (הנאשם למשל נקרא בבית החולים נפגע 1052- כעולה מת/29 סעיף 7(ב)(1)). בנוסף, בגדיו של המתלונן נתפסו בנפרד וצולמו (תמונות 67-73), כך שלכאורה לשיטת ב"כ המאשימה, רק בגדיו של ע"א לא נתפסו. יתרה מכך, כעולה מת/29, בכיס המכנסיים שבשקית 1050 נמצא שטר של 50 ₪ (סעיף 5(ג)(2)), ובכיס המכנסיים שבשקית 2312 נמצאו שני שטרות של 200 ₪ (סעיף 5(ד)(1)); וכעולה מנ/9 החוקר אייל סבן החזיר את "**הכסף שנתפס על גופת המנוח... (400 ₪) ... לאחיו (המתלונן), והכסף שנתפס אצל ע"א (50 ₪) מוחזר לע"א**".

מכאן לממצאי הבדיקה שערכה מומחית ההגנה ד"ר ענת סמואל (נ/19), עליה למעשה לא חלקה התביעה, והיא הוגשה בהסכמה. מנ/19 עולה כי נבדקו **כתמי התזה** בלבד מהמכנסיים ומהחולצה של ע"א, ובכולם נמצא (באופן חלקי או מלא) הדנ"א של הנאשם. אין חולק כי בכתמי הדם הגדולים שעל הבגדים הללו נמצא גם הדנ"א של המנוח (אך גם הדנ"א של הנאשם), כעולה מחוות הדעת המאוחרות של המכון לרפואה משפטית (ת/49, ת/49א).

ב"כ המאשימה התייחסה להמצאות דמו של הנאשם על הבגדים (הגם שכאמור טענה כי הם בגדי המנוח), וטענה כי אין בכך כדי לפגוע בראיות התביעה, וכי יש לכך הסבר הגיוני שיכול להתיישב עם ראיות התביעה, וכי לא בכדי נקב הנאשם בשמו של ע"א כמי שתקף אותו, שכן "**הוא יודע שאחרי שירה תקפו אותו בני המשפחה, וככל הנראה, גם... ע"א היה בין אלו שרצו להגן על המשפחה ובהמולה שהיתה במקום, נוצר בינו לבין הנאשם 1 מגע בשעה שתקפו את הנאשם 1 בני המשפחה לאחר שירה**"; לדבריה, לאחר מכן ע"א ניסה לטפל במנוח ונסע עמו ברכב לבית החולים, וכך העביר את הדם מהנאשם לבגדי המנוח (עמ' 46 לסיכומים בכתב). לא ברור כיצד העלתה ב"כ המאשימה את ההסבר האמור כהסבר הגיוני המתיישב עם ראיות התביעה, כאשר ע"א שלל מכל וכל מגע עם הנאשם ואף שלל שהיה עד לאלימות כלשהי כלפיו, וגם העדים שהעידו כי הנאשם הותקף לאחר הירי, טענו שמי שתקפו אותו היו נשים וילדים.

מכל מקום, הראיה האמורה היא ראיה ניצחת לכך שהיה מגע בין הנאשם לבין ע"א ושע"א היה אחד מהאנשים שהכו את הנאשם (ולכן כתמי ההתזה), ראיה ניצחת לכך שע"א שיקר לפחות בחלק מעדותו, והיא מהווה חיזוק משמעותי לגרסת הנאשם בנוגע לאופן קרות האירוע.

ראיות נוספות היכולות לתמוך בגרסת הנאשם

למעשה לא היתה מחלוקת על כך שהנאשם הותקף במהלך האירוע, אלא שהמאשימה אימצה את גרסת המתלוננים לפיה התקיפה בוצעה ע"י ילדים ונשים (מתוכם זוהתה למעשה רק נ"א), לאחר הירי ובעת נסיונו של הנאשם לברוח מהמקום.

תוצאות תקיפתו של הנאשם נראות היטב במסמכיו הרפואיים ובתמונות שהוגשו לעיוני (תמונה 75 בת/29 וכן ת/22), וכן בתמונות של רכבו ובו סימני מכות וכיפופי פח בעיקר באזור דלת הנהג, וכן חלון הנהג שנופץ בעוצמה מבחוח פנימה, ששבריו מפוזרים ברחבי הרכב (תמונות 87-104, 122-125 בת/29). חיזוק נוסף לטענות הנאשם מצוי במציאת שבבי עץ במקומות שונים ברכב, בעיקר באזור תא הנהג, מה שמתיישב עם גרסת הנאשם לגבי אופן תקיפתו ואופן ניפוח השמשה ע"י ע"א, ומתיישב פחות עם דברי עדי התביעה, שדיברו בעיקר על זריקת אבנים על רכבו.

אציין עוד, כי כחלק מממצאי הדם בזירה שנבדקו ע"י המעבדה הביולוגית, נמצאו גם השעון והכובע שהנאשם זיהה כשייכים לו, זרוקים בשטח החקלאי שליד הדרך הראשית, ולאחר שיהיו רב (הנובע ממחדל ממשי של היחידה החוקרת, אשר מסיבה שאינה ברורה לא שלחה דגימות דנ"א של הנאשם למעבדה), התברר בת/49א כי נמצאו עליהם כתמי דם של הנאשם. ראיה זו מתיישבת עם גרסת הנאשם, הן לגבי כך שהוכה ודימם במהלך האירוע, והן לגבי כך שנמלט והתמוטט באזור הדרך הראשית, משם נאסף ע"י קרובי משפחתו.

יוער עוד, כי מחוות הדעת של המעבדה הניידת עולה כי נמצאו מספר אזורים של כתמי טפטוף דם, כשאחד מהם מתיישב עם גרסאות הנאשם ועדי התביעה לגבי המקום בו נתקע רכבו (הן לדברי הנאשם בעדותו והן לדברי ע"א בשחזור) ומסלול בריחתו של הנאשם מהאזור; והשני נמצא מול השיג, שלא במסלול בריחתו של הנאשם וקרוב יותר למקום בו חנה בתחילה, לפני שנסע לאחור, מה שיכול להתיישב עם גרסת הנאשם שהוא הוכה וברח בשטח נרחב יחסית. בהקשר זה אציין, כי יש להצר על כך שדגימות הדם שנאספו בקפידה ע"י צחית חזן לא נבדקו ע"י המעבדה הביולוגית, וכי מחדל זה רובץ לפתחה של התביעה.

בהקשר זה, מקובלת עליי מסקנתו של מומחה ההגנה כי הממצאים בזירת האירוע מתיישבים יותר עם אירוע דינמי כפי שתיאר הנאשם, שהתרחש על פני שטח גדול, ופחות מתיישבים עם גרסת המתלוננים לגבי ירי "סטריילי" שבוצע ממרחק מספר מטרים, ולאחריו בריחתו של היורה.

חקירה בעייתית ומחדלי חקירה

מבלי להכנס לעומק הטענות הרבות שהעלתה ההגנה בסיכומיה (ואף בחקירותיה את אנשי המשטרה) בדבר התנהלות היחידה החוקרת, אופן חקירת הנאשמים ומחדלי החקירה, אציין כי באופן כללי מקובלת עליי טענתה כי מחדלי החקירה הרבים בתיק נגרמו בשל קונספציה חקירתית שגויה, לפיה האירועים אירעו כגרסת המתלוננים, ולכן לא נאספו ראיות אחרות ונזנחו קווי חקירה אחרים, באופן שהיה בו כדי לפגוע בהגנת הנאשם.

בחקירתו הנגדית של החוקר אייל סבן, הוא שלל את הטענה כי יצא מנקודת הנחה שגרסאות המתלוננים נכונות ולאור הקונספציה הזו נמנע מלבצע פעולות חקירה אחרות. יחד עם זאת, מהתשובות שנתן על מנת להמחיש את דבריו ולסתור את דברי הסנגורית עולה, כי אכן הוא יצא מנקודת הנחה שגרסת המתלוננים נכונה וגרסת הנאשמים שקרית. וכך השיב לשאלות הסנגורית: **"אז אני אומר שזה לא נכון... ואני אפרט פה... קודם כל באופן אובייקטיבי מול המספרים אין מה להתווכח, יש לנו פה שלושה פצועי ירי מצד אחד מול אף פצוע ירי בצד השני... שתיים, הגרסאות הראשוניות שאני הייתי שותף ללקיחה שלהם כבר בבית החולים, היו מאד מתאימות אחת לשניה... כשאני הייתי שם וראיתי שלא היה ביניהם קשר... ראיתי שהם מבודדים... שלוש, אני חקרתי בין היתר עדים מסביב למשל את אשתו של ח"א שהפריכה את הגרסה שלו...".** כשהוטח בפניו, כי אשתו של ח"א נחקרה מאוחר יותר, רק במהלך חודש יולי, השיב כי גם הנאשם **"שינה גרסאות לפחות פעמיים באותו יום... והוא סיפר שהוא מקבל טיפול שלא היה ולא נברא, והוא מתבייש לספר... והגרסאות שלו נראו לי מאד לא אמינות"** (עמ' 276-277).

אינני סבורה כי יש צורך בפירוט כל מחדלי החקירה או פעולות החקירה שלא בוצעו בתיק זה שאינן מגיעות לכדי מחדל, והם פורטו בהרחבה בסיכומי ההגנה שבכתב (כך למשל בעמ' 17-22, 25, 27-28, 29-30, 33), ובחוות דעתו של מומחה ההגנה אבנר רוזנגרטן (נ/16, כפי שהובא בפירוט לעיל). די אם אזכיר את מחדלי החקירה הבולטים והבוטים ביותר:

1. דגימת דנ"א של הנאשם לא נשלחה למעבדה הביולוגית לשם השוואה (אלא רק דגימה של ח"א שכלל לא נטען שהיה בזירה), כך שבחוות הדעת הראשונה שהוגשה ע"י המאשימה היה ממצא דם על השעון והכובע שנמצאו בזירה, אך לא היה זיהוי דנ"א ולא ניתן היה לדעת למי שייך הדם. מחדל זה תוקן רק לאחר מאמצים רבים של ההגנה, שנדרשה לדגום בעצמה את הנאשם, ורק לאחר הבדיקה שערכה לבגדיו של ע"א התברר שאותו דם שנמצא על השעון והכובע שייך לנאשם.
2. לא נבדקו בגדי המתלוננים והמנוח לאיתור דנ"א ושרידי ירי. גם אם ניתן הסבר לעניין אי ביצוע בדיקת שרידי ירי (עליו חלק מומחה ההגנה), הרי שלא ניתן כל הסבר לאי בדיקת כתמי הדם על בגדי המתלוננים; וכאמור, רק לאחר התקשקות ומאמצים רבים של ההגנה, נבדקו בגדיו של ע"א ועליהם נמצאו ממצאים המתיישבים עם גרסת הנאשם.
3. לא נבדקו כל המוצגים שנתפסו בזירה, ובראשם כתמי הדם שדגמה המעבדה הניידת בזירה במספר מקומות, ואף לא נלקחו דגימות דנ"א מכל הנוכחים בזירה (ובראשם המתלוננים והנאשם) לצורך השוואת הממצאים.
4. לא נערכה בדיקה של ערכת שרידי הירי מרכבו של הנאשם אשר נאספה ע"י המעבדה הניידת, כאשר לדברי המומחית היא הונחתה ע"י החוקר אייל סבן שלא לבדוק אותה אלא רק את הערכה מרכבו של ח"א. בדיקה זו היתה בדיקה מתבקשת, הן לאור גרסתה של נ"א שהנאשם ירה מהרכב (גרסה לגביה אמרה ב"כ המאשימה בסיכומיה כי היא סבירה, על אף שאינה מתיישבת עם גרסאות העדים האחרים) והן לאור טענת המתלוננים שהנאשם עלה לרכב לאחר הירי, בשונה מגרסת הנאשם כי הירי אירע לאחר שהורד מהרכב והוכה.

עוד בהקשר זה, ועל אף שאין מדובר במחדל חקירה "קלאסי", ראוי להזכיר את מחדלה של היחידה החוקרת מלהעביר לפרקליטות את חוות הדעת לעניין מרחקי ירי שהוכנה ביום 6.6.18, וזו "צצה" לפתע, רק לאחר שההגנה הכינה חוות דעת מומחה מטעמה. בהקשר זה יצוין, כי ההסברים שניתנו לעניין זה ע"י החוקר אייל סבן היו לא מספקים בלשון המעטה, בעיקר כאשר הוא קיבל את חוות הדעת חודשיים בלבד לאחר עדותו בבית המשפט, במהלכה נחקר ארוכות לגבי העובדה שלא הוכנה חוות דעת כזו.

הרושם הוא כי היחידה החוקרת לא טרחה לוודא שנבדקו כל הראיות שנאספו בקפידה רבה ע"י המעבדה הניידת, מאחר שכאמור הסתפקה בעדויות המתלוננים ועדי הראיה ושקרי הנאשם בחקירות הראשונות, ומאחר שלא ראתה בגרסתו של הנאשם גרסה הגיונית שיש לבדוק אותה. עצם העובדה שכשהחוקר אייל סבן התבקש לערוך תעודות בין בדיקת רכבו של ח"א לבדיקת רכבו של הנאשם, הוא העדיף את בדיקת רכבו של ח"א, מעידה על כך שחשוב היה לו יותר להשיג ראיות מפלילות שיש בהן לקשור את ח"א לאירוע, מאשר בדיקת גרסתו של הנאשם אשר נגדו ממילא היו לו ראיות למכביר; ונראה כי החלטה זו מדברת בעד עצמה.

בהקשר זה ראוי לציין דברים שנאמרו בע"פ 10596/03 גרגורי בשירוב נ' מדינת ישראל (4.6.06):

"נדמה, כי אין צורך לומר שמטרתה של החקירה המשטרית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי של חשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו".

על פי הפסיקה, מחדל חקירה, הוא מחדלה של המדינה בהשגת ראיות הדרושות לנאשם להתמודדות הוגנת עם ראיות התביעה או מחדלה בהשגת הראיות שבכוחן להקים ספק סביר לזכותו. נקבע לא אחת בפסיקה, כי מחדלי חקירה עשויים להוביל לזיכוי של הנאשם, אך לא כל מחדל או אף הצטברות של מספר מחדלים, יביאו בהכרח לזיכוי. למעשה, השאלה שעל בית המשפט לשאול את עצמו, היא האם המחדלים מגיעים לכדי הותרת ספק סביר באשמתו של הנאשם, או האם מדובר במחדל כה חמור עד כי יש חשש שמא קופחה הגנתו של הנאשם באופן שהתקשה להתמודד עם חומר הראיות שמפלילו (י.קדמי, **על הראיות**, חלק רביעי, עמ' 1979 - 1986 והפסיקה שהובאה שם).

וכך נקבע בע"פ 5104/06 אנזור בניירישלול נ' מדינת ישראל (21.5.07):

"בחינת טענה לקיומם של מחדלי חקירה אינה מבקשת לבחון האם ניתן היה לנהל את החקירה בדרך אחרת, טובה יותר, יעילה יותר, אלא האם קופחו זכויותיו של החשוד, האם בחקירתו לא נשמרו הכללים וההנחיות שגובשו על מנת לאפשר לו להתגונן כראוי ולאפשר לבית המשפט לבצע מלאכתו בגילוי האמת. כידוע, מקום בו לא קופחה הגנת הנאשם לא די במחדל החקירה עצמו כדי להביא לזיכוי הנאשם... משקלו של המחדל החקירתי ייקבע הן מתוך בחינת המחדל עצמו, טיבו ומהותו, הן - ובעיקר, מתוך בחינתו על רקע מכלול הראיות... בחינתם של מחדלי חקירה צריכה להיעשות מתוך הכרה בחומרתה של אי ההקפדה על נהלי חקירה וביצוע פעולות חקירה חיוניות מחד גיסא, ומאידך גיסא תוך הכרה בכך כי בחכמה שבדיעבד ניתן לעולם להצביע על סוגיות שניתן היה להעמיק בהן או על פעולות שלגביהן ניתן היה לפעול אחרת.

ובע"פ 7443/06 רועי ארקה נ' מדינת ישראל (28.9.08), נקבע:

"לענייננו, מחדל חקירה פירושו כי עקב רשלנותן של רשויות התביעה אבדה ראיה בעלת פוטנציאל מזכה או הוחמצה הזדמנות למצות קו חקירה אשר היה עשוי להועיל להגנת הנאשם. הלכה היא כי מחדל חקירה נזקף לחובתה של התביעה. פירושו של דבר, כי מיוחס משקל מסוים לאפשרות שאילו היו מתרחשים הדברים אחרת - ראיה הייתה מושגת, פעולת חקירה פלונית הייתה נעשית וכדומה - הייתה בפנינו הוכחה המחזקת את גירסת הנאשם..."

בענייננו, הרי שחלק מהמחדלים שפירטתי לעיל הם מחדלים מהותיים, אשר חלקם תוקנו למעשה ע"י ההגנה. ניתן רק לשער את הנזק הראייתי והנזק הממשי המשמעותיים שיכולים היו להגרם לנאשם, לו בשל חוסר אמצעים כלכליים, חוסר נכונות לדחות את המשפט לפרק זמן ארוך, או דרך ניהול משפט אחרת ע"י באת כוחו, הוא היה מוותר על בדיקת המוצגים ע"י מומחה מטעמו.

אין בידי לקבל את טענת ב"כ המאשימה, כי יש להביא בחשבון את השיהוי שהשתהה הנאשם בהעלאת גרסתו, שעלתה רק ביום 29.6.17 לאחר שהמתלוננים כבר עברו טיפול רפואי, שכן מעבר לבדיקות על גופם של המתלוננים עצמם (שרידי ירי ושיירי ברזל), את כל הבדיקות האחרות ניתן היה לבצע גם אם הנאשם העלה את גרסתו באיחור, זאת בעיקר כאשר החקירה נמשכה עוד ימים ארוכים לאחר ה-29.6.17.

לסיכום

כפי שציינתי לעיל, הובאו בפניי שתי גרסאות שונות לגבי קורות האירוע, האחת של המתלוננים ובני משפחתם והאחרת של הנאשם. אין בידי להכריע בין הגרסאות, אך כפי שהבאתי בפרוטרוט לעיל, בעדויותיהם של עדי התביעה המרכזיים נפלו סתירות לא מועטות וחלקם הותירו רושם לא אמין בעליל, כך שספק אם ניתן היה לסמוך עליהן ולבסס עליהן, כשלעצמן, את הרשעת הנאשם.

לכך יש להוסיף את הממצאים הפורנזיים מהזירה, אשר לא רק שאין בהם כדי לחזק באופן משמעותי את גרסת המתלוננים, אלא בחלקם יש כדי לתמוך בגרסת הנאשם.

אין משמעות הדברים כי האמנתי לגרסת הנאשם וכי האירוע אירע כפי שהוא תיאר, שכן במצב הראייתי שהובא בפניי קשה להכריע ולקבוע באופן החלטי מה קרה באירוע, ובהחלט יתכן שהנאשם הוא זה שירה ופצע את המתלונן ואת ע"א וגרם למותו של המנוח, וכי תקיפתו נעשתה רק לאחר הירי; ואולם, הממצאים הפורנזיים מוכיחים כי האירוע לא אירע כפי שתיארו אותו המתלוננים, ואף אין זה מופרך לקבוע כי האירוע התרחש בדיוק כפי שתיאר הנאשם.

סעיף 34 כב לחוק קובע, כי אדם יישא באחריות פלילית לעבירה, רק אם היא הוכחה מעבר לספק סביר, כך שהנטל המוטל על הנאשם הוא להקים ספק סביר בלבד באשמתו.

המונח "ספק סביר" אינו ניתן להגדרה ואומדן מדויקים, אך על פי הפסיקה הוא מכוון לקיומה של אפשרות מתקבלת על הדעת, ממשית, אשר יש לה אחיזה בחומר הראיות, וזאת להבדיל מאפשרות תיאורטית, רחוקה, נטולת בסיס, המעוגנת בספקולציות או בהשערות (י.קדמי, שם בעמ' 1674-1681).

בהקשר זה נקבע למשל בע"פ 3124/91 סמי כהן נ' מדינת ישראל, פד"י מז(3) 406 :

"אל לו לבית המשפט לחוש לאירוע רחוק ויוצא דופן, העולה, אם אמנם התרחש, בקנה אחד עם חפותו של הנאשם, בעוד שחומר הראיות שהובאו בפניו והעדויות שהושמעו במשפט מוליכים למסקנה סבירה הרבה יותר והיא שהנאשם אינו חף".

מנגד, נקבע בע"פ 409/89 מדינת ישראל נ' אמיל רוימי, פד"י מ"ד(3) 465:

"ספק שנותר בלבו של שופט בדבר אשמתו של נאשם פועל תמיד לטובתו. הספק הינו פונקציה של הערכת מכלול הראיות ובחינה אם הוכחה התביעה האשמה מעבר לספק סביר. כדברי השופט אשר בע"פ 528/76...

"יש ובית המשפט אינו מוכן להסיק מסקנה חד משמעית, לכאן או לכאן, מהנסיבות שהוכחו בפניו ואז עליו לזכות את הנאשם מחמת הספק; ויש והנסיבות יוצרות לדעתו, תמונה שלמה כל כך עד שבהעדר הסבר משכנע מצד הנאשם, מן הנמנע להגיע למסקנה אחרת זולת זו שאשמת הנאשם הוכחה".

בענייננו, לאחר ששקלתי את מכלול הראיות, את התרשמותי מעדויות עדי התביעה העיקריים והנאשם, את הראיות הפורנזיות התומכות בגרסת הנאשם ומחלישות את גרסת המתלוננים, ואת מחדלי החקירה בתיק, מצאתי כי הנאשם הצליח להקים יותר מספק סביר באשמתו.

על כן אני מזכה את הנאשם מכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ח אלול תש"פ, 07 ספטמבר 2020, במעמד הצדדים.

גילת שלו, שופטת